

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



HATE & LOVE
DUET

he
HATES
me not

BESTSELLING AUTHORS
ISABELLA STARLING
RINA KENT



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



BENDEN NEFRET ETMIYOR.

NEFRET & AŞK DÜETİ İKİNCİ KİTAP

RINA KENT
ISABELLA STARLING

He Hates Me Not Copyright © 2020 by Rina Kent & Isabella Starling Tüm

hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.

bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Yazar Notu

Blurb

Oynatma

Listesi

1. Jasper
2. Georgina
3. Jasper
4. Georgina
5. Jasper
6. Georgina
7. Jasper
8. Georgina
9. Jasper
10. Georgina
11. Jasper
12. Georgina
13. Jasper
14. Georgina
15. Jasper
16. Georgina
17. Jasper
18. Georgina
19. Jasper
20. Georgina
21. Jasper
22. Georgina
23. Jasper
24. Georgina
25. Jasper
26. Georgina

Sonsöz - Jasper

Sırada Ne Var?

Rina Kent Hakkında

Also By Rina Kent

Isabella Starling Hakkında

Ayrıca Isabella Starling
tarafından

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Bu kitap, aşırı şüpheli durumları içeren karanlık bir sapık romantizmdir. O Benden Nefret Etmiyor bir düetin ikinci kitabıdır ve tek başına DEĞİLDİR.

Nefret ve Aşk Düeti:

#1 [Benden Nefret Ediyor](#)

#2 [Benden Nefret Etmiyor](#)

BLURB

Bir zamanlar bir kız varmış.
Göz kamaştırıcı bir gülümsemenin ardında sırlar ve yaralar saklıyordu.
Ta ki ben o gülümsemeye el koymaya, onu izlemeye, tuzağa
düşürmeye, ona sahip olmaya karar verene kadar. Buna saplantı,
delilik diyor ama hiçbir şey görmemiş.
Onu fark ettiğim an, kaderi mühürlenmişti.
Sonra benim çılgın oyunumun kilit oyuncusu oldu. Bir
zamanlar bir kız vardı, bir yalancı, bir sahtekar.
Benimkini.

OYUN LİSTESİ

Tag, You're It - Melanie Martinez
Bizim İstediklerimizi İstemiyorlar - İskenderiye Katiline
Aynada Sormak - Set It Off
Godsent - Parçalara Ayır
Despicable - torun Destroy Me
- torun
Thoughts & Prayers - Grandson
Believer - Imagine Dragons
Demons - Imagine Dragons
Walking The Wire - Imagine Dragons
Break My Baby - KALEO Mindreader -
A Day To Remember Lonely - Palaye
Royale
Heat Seeker - Dreamers & Grandson
Plasticine Dreams - Boston Manor
Roses - Stand Atlantic
Sometimes - Kodakline
Cold - The Coronas
You And I - Barns Courtney
Straight to My Head - You Me At Six
Çalma listesini [Spotify](#)'da bulabilirsiniz.

1
JASPER

Kovalamaca heyecan verici.

İnsan zihninin yok edilmesi, onları hayatta kalmaya çalışan yaratıklara dönüştürmek ve bunu tekrarlamak sadece coşku verici değil, aynı zamanda tahrik edicidir.

Bu bir kedi-fare oyunu, daha doğrusu av ve avcı oyunu. İnsanlar peşlerinde bir avcı olsa bile işlerinin bittiğini fark etmezler.

Adrenalin onları yüksek ve güçlü tutar; onlara belki hayatta kalacakları, belki kabusun sona ereceği gibi asla gerçekleşmeyecek şeyler söyler.

Olmayacak.

Adrenalin sahte bir umut duygusudur, her şey çökmeden önce son bir çırpınıştır.

Umut bu şekilde acımasızdır.

Umut, insan zihninin saatler ya da günler içinde bu kadar çok işkenceyi kaldırabilmesinin nedenlerinden biridir.

Kumandayı parmaklarımın arasında döndürerek Petal'ın ağaçların arkasında kaybolduğu yere doğru ilerliyorum. Duygusal dünyasından bu kadar habersiz olmasaydı, kara toprakta ayak izleri bıraktığını fark ederdi. Minik ayakları iskarpin gibi toprağa kazınmış ve ben onları kolayca takip ediyorum. İz sürmek her zaman eğlenceli aktivitelerimden biri olmuştur. İnsanlar arkalarında çok fazla iz bırakır ve genellikle bu onların sonunu getirir.

Kendim tarafından bile asla gafil avlanmamayı erkenden öğrendim.

Hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Gökyüzü koyu kırmızıya döndü ve birazdan gece, sakın Sicilya kırsalında hak iddia edecek.

Burası ailemin İtalya'daki eviydi. Uzakta bir şaraphane var.

- Sadece İtalya'da değil, tüm Avrupa'da üretilen en iyi şaraplar için geniş bir üzüm tarlasıdır.

Buraya gelirken Enzo Morelli ile yaptığım sohbetten sonra küçük anı patlamaları aklıma gelmeye başladı. Babam Francesco Vitallio, karanlık mafya faaliyetlerinden yavaş yavaş uzaklaşıyor ve temelli olarak Sicilya'ya yerleşmeye karar veriyordu.

Amerika'daki aile işlerini tamamlıyordu. Annem neşeyle şarkı söylüyor, bana evimize ve topraklarımıza geri döneceğimizi hatırlatıyordu.

Büyükannem bana rahmetli büyükbabam hakkında hikayeler anlatıyordu ve toprağı, havayı, insanları nasıl sevdiklerini anlatıyordu.

Bunlar benim en neşeli anılarımdı.

Costas onları yeryüzünden silene kadar.

Tüm ailemle birlikte, annem, büyükannem, küçük kız kardeşim.

Hepsi gitti, ve benim intikam şeklim? Onların katili için çalışmak.

Duyguların ve anı parçalarının saldırısı karşısında kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum.

Lucio ve Paolo bunu kanla ödeyecek. Son Costa'ya kadar. Benden kaçabileceğini sanan küçük Petal'ımdan başlayarak.

Uzaktan kumandanın düğmesine basıp boynundaki tasmadan onu şok ediyorum. Sağımdan hafif bir inilti geliyor, sonra hemen boğuluyor.

Varlığını gizlemek için minik ellerini ağzının etrafına sardığını hayal ederek sırtıyorum. Bilmediği şey ise, onu bulmam için tek ihtiyacım olan şeyin hafif bir ses olduğu.

Çıplak, yalınayak, bilmediği bir yerde ve boğazında elektrikli bir tasma var. En savunmasız halinde ve eğer benden kaçabileceğini düşünüyorsa, belki de küçük Petal'ım beni o kadar da iyi tanıyıordur.

"Evcil hayvan..." Onu konumumdan haberdar etmek için mırıldanıyorum. "Kaçıyor musun?"

Saklanıyor musun?"

Küçük bir hışırtı var. Muhtemelen bir ağacın arkasında gizleniyordu ama sesimi duyduktan sonra tekrar koşmaya başladı.

Zavallı küçük Petal'ım sadece kaderinin değil, tüm hayatının mühürlendiğini bilmiyor.

Joseph ya da Georgina -ya da adı her ne haltsa- Costa klanından alacağım intikamın ilk adımı.

Önce onun, sonra da onların bedenindeki her ölüyü çıkaracağım.

Sadece, kaya gibi sertleşmiş aletimin arkasındaki neden bu değil - sadece benim değil, aynı zamanda tamamen merhametimde **o l d u ğ u** gerçeği.

Dış dünyanın müdahalesi olmadan mahvetmek, sahip olmak ve anlamsızca becermek için benimdir.

Eğer bu onun en çılgın fantezisinin gerçekleşmesi değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

İmzaladığından daha fazlası mı? Evet. Umurumda mı? Hayır.

Onun dairesinde evcilik oynadık, şimdi de benim evi m d e evcilik oynama zamanı.

"Kaçsan iyi olur, Pet. Eğer seni yakalarsam, oyun biter." Sesim şaraphaneyi ve zeytin ağaçlarını çevreleyen ormanın ürkütücü sessizliğinde yankılanıyor

ters yönde alan.

Ninem bu ormanı dış dünyaya karşı bir tür kamuflaj olarak kullanmıştı. Geniş ailelerimizi, bizim için çalışan çiftçileri, korumamız altında olan insanları korumak için yapılmıştı.

Costalar burayı cehenneme çevirene kadar burası cennet gibiydi.

Dallar uzakta kırılıyor. Küçük Petal'ım çaresizleşiyor olmalı, bu da hata yapacağı anlamına geliyor. Neredeyse korkusunun tadını alabiliyorum, dudaklarının titremesini görebiliyorum, tenini kaplayan terin kokusunu alabiliyorum.

Aletim pantolonuma karşı sertleşiyor ve artık onu yeniden ayarlamaya zahmet etmiyorum. Aklını kaçırarak ve kontrolden çıkacak.

Kırılan dalların izini takip ederken adımlarım sessizleşiyor. Derisinin görüldüğü yerden kısa bir mesafe uzakta duruyorum.

Diğer baldırına sürtmek için bacağını kaldırdığında sırtıyorum.

Küçük Petal'ım saklandığı yerde rahat görünüyor. Hâlâ elimde tasmanın kumandasını çevirerek ona doğru yaklaşıyorum.

Yaklaştıkça kokusu beni daha çok etkiliyor; çilek, leylak ve... korku. Çıplak omzu titriyor ve dirseği dışarı doğru çıkık. Ancak daha da yaklaştığımda bunun, çıkardığı sesleri bastırmak için hâlâ bir elini ağzına sardığından kaynaklandığını fark ediyorum.

Uzaktan kumandanın düğmesine bastım ve irkildi, neredeyse devriliyordu.

Tasmanın şokuyla mücadele ederken ağacın hemen arkasındayken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Yakaladım seni, Pet," diye fısıldıyorum alçak ve karanlık bir tonda.

Bağırıyor ama durup bana bakmıyor. Akıllı hayvan.

Bacakları kontrolü ele alıyor ve ileriye doğru koşuyor. Ayakları yere sürtünüyor ve siyah saçları bir koza gibi arkasında uçuşuyor.

Kıçı ve dolgun bacakları alacakaranlığın karanlığında soluk beyaz görünüyor.

Arkasına bir göz atıyor ve peşinde beni bulunca gözlerinin derin grisi açılıyor.

Kafası farklı düşüncelerle dolu olmalı ve göğsü ansızın ona saldıran felç edici korkuyla doludur.

Bu noktada, hangi yönü seçerse seçsin beni kaybetmeyeceğini biliyor olmalı. O karar vermekte zorlanırken ben koşu hızımı sabit tutuyorum.

Aniden durduğunda beni şaşırtıyor. Vazgeçmesini bekliyorum ama minik ellerini bir zeytin ağacına doluyor ve tırmanmaya başlıyor, çıplak uzuvları ağacın gövdesine yapıyor.

Ağacın dibinde dururken içimden bir kıkırdama kopuyor. Kısa bir süre içinde, arayışında ona yardımcı olması için dalları kullanarak yarı yola kadar çıktı.

O zeki biri. Bunu ona veriyorum. Vahşi doğada, küçük hayvanlar avcılarından kaçamadıklarında ağacın tepesine tırmanır ve büyük hayvanlar sıkılıp gidene kadar beklerler. O da bu taktiği uyguladı. Bilmediği şey, benim normal bir yırtıcı olmadığım.

"Takip edemeyeceğimi mi sanıyorsun, Pet?"

Bana dik dik bakıyor, elleri ve bacaklarıyla dala sanki bir can simidiymiş gibi sarılıyor. Öyle.

"Eninde sonunda yorulacaksın." Başımı eğiyorum, pozisyonumdan amının görüntüsünün tadını çıkarıyorum.

"Siktir git," diye hırlıyor bana, başka bir dala tutunmaya çalışıyor.

"Nazik davranacaktım ama nazik olmak sana göre değil, değil mi?" Uzaktan kumandanın düğmesine bastım ve dengesini kaybetti.

Petal çığlık atıyor, gözleri kapanıyor, uzuvları onu bırakıyor ve yere düşüyor. Yere.

Aşağı.

Ve kollarıma.

Çıplak vücudu benimkine sarılıyor. Tüyleri diken diken ve ter tenini kaplıyor, ama muhtemelen soğuk yüzünden meme uçları sıkı tomurcuklar halinde sertleşmiş.

Av yakalamanın, onları yiyip bitirmek için emrinize amade kılmanın ve onlarla canınızın istediği her şeyi yapmanın bir heyecanı vardır.

Gözlerini yavaşça açıp yere çakılmadığını fark ettiğinde küçük bir rahatlama yaşar ama bu rahatlama kısa sürer.

İçinde bulunduğu durum onu çabucak yakalıyor ve kaçmak için benimle savaşıyor, ama avın yakalandıktan sonra asla kaçamayacağını bilmiyor mu?

Ona tekrar şok veriyorum ve o tamamen hareketsiz kalıyor, dudakları bir "O".

"Şunu yapmayı kes." Azarlamaya çalışır ama sesi zayıftır, titrer uyarılmayla, gizlice ne kadar sevdiğiyle.

"Yakalandın, bundan sonra ne olacağını biliyor musun?"

Başını çılgınca sallıyor. "Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Yapmayı düşündüğün şeyi yapma." "Anlaştığımız şeyi mi kastediyorsun?"

Çenesini sallıyor. "Hiçbir konuda anlaşılamadık."

"Oh, ama sen yaptın. Kaçmaya çalıştın." Sesim düşüyor. "Ve sen *kayboldu.*"

"Jasper," diye uyarıyor, sesi titriyor. Kolumu onun kalçalarına doluyorum. "Ne?"

"Bunu konuşalım, tamam mı?"

"Konuşmakla ilgilenmiyorum. Neden biliyor musun?" "Neden?"

"Çünkü seni götünden sikeceğim, Pet."

Eve dönene kadar küçük Petal'ım kaçmak için her şeyi yaptı. Beni tırmaladı, ısırıldı, ayaklarını tekmeledi.

Bu sadece onu şok etmeyi, kavgasını uzatmayı ve sikimi daha da sertleştirmeyi başardı - eğer bu mümkünse.

Uyandığı odaya geri döndüğümüzde enerjisi azalmıştı ve sanki bir maratondan sonra iniyormuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Onu yatağa attım ve o da dört ayak üzerinde sürünerek kaçmaya çalıştı. Onu ayak bileklerinden tutuyorum ve karyolanın metal parmaklıklarındaki deri kelepçelerle kelepçeliyorum.

Uyuduğu andan itibaren burada kalması için her şey hazırlandı.

Petal kelepçeleri çekiştiriyor, kıvranıyor ama bu sadece kelepçelerin derisinin etrafında sıkılaşmasına neden oluyor ve bu çok acıtıyor olmalı.

Hayatta kalmak söz konusu olduğunda, insanlar acı ve rahatsızlık gibi pek çok şeyi görmezden gelir. Nihai hedefleri, istedikleri ve gördükleri her şey haline gelir.

Bu bir hata. Er ya da geç, bu acı onları yakalayacaktır.

Neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar kendini tükettiğinde, bacaklarını ve bileklerini yatağa kelepçeledim ve onu zevkim için yayılmış hale getirdim.

Bunu fark ettiğinde Petal işe yaramaz çırpınışlarını durdurur, başı yastığa düşerken dudakları bükülür. "Jasper... Senden nefret etmeme neden olma."

"Tüm fantezilerini gerçekleştirirken benden nefret etmiyordun," diye düşünüyorum.

"Ben yaptım."

Yatağın etrafında dönüyorum, böylece doğrudan onun görüş alanında duruyorum ve gömleğimi, pantolonumu çekip çıkarıyorum ve ayakkabılarımı tekmeliyorum.

Gri gözleri şehvetle dolarken, her hareketimi sadece bana verdiği belirli bir ifadeyle izliyor. Dudaklarının ayrıldığı ve yanaklarının kızardığı bir ifade. Benim onu canlı canlı yemek istediğim kadar onun da beni yemek istediğini söyleyen bir ifade.

"Şu anda gördüğün şeyden nefret ediyor gibi görünmüyorsun, evcil hayvanım."

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, sonra hızla serbest bırakıyor. "Eğer bunu yaparsan, seni affetmem."

Sözleri beni sinirlendiriyor ve arkasına geçene kadar yatağın etrafında bir tur daha atıyorum.

Onu şok ediyorum ve aynı anda porselen kış yanacağını tokatlıyorum. Elin ete çarpma sesi havada yankılanıyor. Nefes nefese kalıyor ve ben saldırıya uğramış tenine masaj yaparken kısa sürede bir iniltiye dönüşüyor.

"Ne yapmak? Hmm? Seni fahişem mi yapacağım?" Ona tekrar tekrar şaplak atıyorum ve kışı bana doğru kıpırdarken bile bağlarına karşı kıvranıyor. "Havadaki uyarılma kokusunu alabiliyor musun, benim pis küçük sürtüğüm?"

"Jas..." diye inliyor, bana bakabilmek için boynunu eğiyor.

Çılgılık atana kadar kışına art arda üç tokat atıyorum. O acıyla kıvranırken ben de iki parmağımı sıırıslıklam olmuş amına sokuyorum. Zevkini gizlemek için yüzünü çarşafa gömdüğünde aynı anda inliyoruz, ancak vücudunun bana verdiği tepkiden saklanmak mümkün değil.

Amcığı benim için nasıl açılıyor, bana karşı kıpırdanıyor ve verebileceğim her şeyi talep ediyor.

Ben de öyle yaptım. Onu parmaklarken aynı zamanda ona şaplak atıyorum. Göt.

"Oh, Tanrım, Jas...Jas..."

O kadar yakın ki, dilimin ucunda salınımının tadını alabiliyorum.

"Dizlerinin üzerine çök ve göğüslerini yatağın üzerinde düzleştir" diye emrediyorum ve Dizleri titreyerek, porselen teni ağaçtan ve koşarken onu çizen şeyden dolayı hafifçe sıyrılarak itaat etmeye çabalıyor.

"Beni affetmeyeceksin, değil mi?" Amını parmaklarıma doğru indirip orgazmını kovalarken sesim alçak ve karanlık.

"Sence evcil hayvanların kendilerine ne olacağı konusunda söz hakkı var mı?" Miyavlıyor, vücudu ter içinde.

"Cevap ver bana, benim pis sürtüğüm." "Hayır," diye inliyor.

"Bu doğru. Yapmazlar."

Parmaklarımı ondan çektiğimde hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

"Bu çok bilmiş bir ağzın olduğu için, Pet."

"J-Jas, lütfen." Kıçını sallıyor, geri dönmemi istiyor. "İyi olacağım, söz veriyorum iyi olacağım."

Kıçına şaplak attım ve inledi. "Nasıl iyi?"

Ağzından kaçırmadan önce tereddüt ediyor. "İyi bir sürtük olacağım." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"İyi bir sürtük, ha?"

"Evet, söz veriyorum."

Kaya gibi sert sikimi tutup amının sularına sürüyorum. Yüksek sesle inliyor, tırnakları avuçlarına batıyor. "İyi bir kız olacaksın."

"Evet! Evet!"

Sikimi diğer deliğine kadar sokuyorum ve o da sertleşiyor, sırtı kaskatı kesiliyor. "J-Jas...hayır."

"İyi kızlar seçim yapamaz." "Jasper, bu..."

"Ne?"

Yutkunuyor, sonra sesi nefes nefese bir iniltiyle çıkıyor. "Bu benim ilk seferim."

"Çok daha iyi," diye fısıldıyorum sikimin ilk santimini onun dar deliğine sokarken.

Çığlık atıyor, sesi sessizlikte yankılanıyor.

Sırılsıklam olmuş amına üç parmağımı sokuyorum ve o hangisine gireceğinden emin olamadan inliyor. Bakire deliğine giren aletimin işkencesi mi yoksa muhtaç amının içindeki parmaklarımın zevki mi?

"Bu kadar çaresiz olmayı seviyorsun, değil mi Pet?" Bir santim daha sokarken homurdanıyorum.

"Lütfen... lütfen Jas, sana yalvarıyorum."

"Ne için?"

"I..." Parmaklarımla onu becermeye devam ederken bir inç daha ekliyorum.

"Bilmiyor musun?" Fısıldıyorum.

Parmaklarımı onun içinde kıvırıyorum ve o sessizlikte çığlık atıyor. Orgazmı vücudunu bir titreme içinde parçalıyor. Bu şansı aletimi sonuna kadar sokmak için kullanıyorum ve hem zevk hem de acı içinde çığlık atmasına neden oluyorum. Beni boğma şekliyle boğazımın derinliklerinde inliyorum.

Genellikle ilk anal deneyimlerinde sıkarak kapatmaya çalışırlar ama benim Petal'ım öyle yapmadı. Orgazm olduğu için ya da zevk aldığı için olabilir.

itiraf edeceğinden daha fazla.

Serbest bırakılması yavaşça azalır ve muhtemelen işkencenin bittiğini düşünerek rahatlayarak iç çeker.

Küçük Petal'ımın neye bulaştığından haberi yok.

Bu pozisyonda, başı yatağın üzerinde, siyah saçları ensesine yapışmış ve teni ter içinde, yasak bir fantezi gibi görünüyor; hayalini kurduğunuz ve asla doyamadığınız türden.

Boğucu tutuşuna doğru ilerlemeye başlıyorum ve bağlarına karşı kıvranarak çığlık atıyor. "Jasper! Acıyor."

Muhtemelen kullandığım tek kayganlaştırıcı onun suları olduğu için kurumaya başladı.

"Acıtması hoşuna gitmiyor mu, sürtüğüm?" Hızımı artırıyorum ve zaten kırmızı olan kıkına bir şaplak atıyorum. Artık parmak izlerimle kaplıydı, süt beyazı derisi kendi zevkim için işaretlenmişti.

"Seni uçuruma sürüklemem hoşuna gidiyor." Onu daha sert beceriyorum. "Tek yapabildiğin düşmek olduğunda."

Çarşaflara karşı miyavlıyor, acı çığlıkları yavaş yavaş inlemeye dönüşüyor.

"İyi kız, evcil hayvanım."

Bu sözler hıçkırıklarının arasında inlemesine neden oldu.

Onu ödüllendirmek için şişmiş klitorisine defalarca fiske vuruyorum. Kıkının sikime doğru kaydırırken başı çarşaflara doğru kayıyor ve beni daha fazla içine alıyor.

Onu tekrar tokatladığımda, sikimin üzerine boşalıyor, beni sağıyor, beni boğuyor, tımarhaneye ihtiyacı olan bir deli gibi ona çarpmamı sağlıyor.

Küçük Petal'ım hayatımın önemli bir parçası haline geldi, onu tattıktan sonra başka birinden zevk almamın imkanı yok, tamamen benim emrimde.

"Sen benimsin, Pet. Tamamen benimsin," diye homurdanarak içinden çıkıyorum ve kırmızı kıkının her yerine boşalıyorum.

Döllerim onun acıyan tenini kaplarken, onu işaretlerken, kelimenin tam anlamıyla benim yaparken inliyor.

Tohumlarımın kalçalarından aşağı süzülüşünü izlerken, hastalıklı bir zevk beni bir hale gibi sarıyor.

Parmaklarımda toplayıp kızarmış tenine sürdükten sonra daracık amcığına sokuyorum ve hem zevkten hem de

Yorgunluk.

Artık onun her santimine sahip olduğuma göre, bundan vazgeçmemin imkanı yok.

Petal onun soyadına karşı intikam alma yöntemim olabilir. Babasına ve amcasına karşı oynayacağım oyunun bir parçası olabilir ama zihnim farklı türden düşüncelerle dolu. Nihai hedefime ait olmaması gereken lanet düşünceler.

O benim.

Benim

esirim.

Benim

malım.

O bana ait.

Bu ona yapacaklarımın sadece başlangıcı.

GEORGINA

Jasper'ın dediklerini yapmaktan bıktım. Chicago'ya geri dönüyorum.

Saldırısı hala aklımda. Beni becerme şekli, parmaklarını içime sokması, itirazlarıma rağmen sikini kıcıma sokmaya zorlaması. Bana yaptığı şey için ondan nefret ediyorum ve acımasız işkencesini istememe neden olduğu için ondan daha çok nefret ediyorum.

Kapının önünde durup onun gelişini beklerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Jasper bana özel talimatlar verdi; kapının önünde dizlerimin üzerinde onun gelişini bekleyeceğim. Ortadan kaybolduğunda nereye gittiğini bile bilmiyorum. Sanırım marketten yiyecek almaya.

- Kilitli kaldığım odada başka kimseyi görmedim ve yiyecek bir yerden geliyor olmalı.

Anahtarın kilitte döndüğünü duyduğumda başımı yerdeki pozisyonumdan kaldırıyorum.

Geri döndü.

Kapı açılıyor ve Jasper beni kuralları çiğnerken yakalamasın diye hızla tekrar aşağı bakıyorum. Kapıyı kapatıyor ve yere bir şey koyuyor. Sonra parmakları yakama dolanıyor ve beni öne doğru çekiyor.

"Yukarı bak Petal," diyor ve gözlerim korkuyla onunkileri buluyor. Böyle olduğunda çok yakışıklı oluyor - karanlık niyetlerle ve bana eziyet etme planlarıyla dolu. "İşte benim güzel evcil hayvanım. Bugün iyi miydin?"

Her gün aynı soru. Yalan söylersem anlar, o yüzden ondan bir şey saklamanın anlamı yok.

"Ben gelmedim," diye mırıldanıyorum ve o da ödül olarak yanağımı okşuyor. "Aferin kızıma. Bunu benim için saklıyordun, değil mi?"

Sessiz kalıyorum, inatçılığım sert hareketlerimden anlaşılıyor. Ona kızgınlım ve bu sefer bunu göstermekten korkmuyorum.

Son bekaretimi aldığında sessizdim.

Ben ağlarken beni tekrar tekrar boşalmaya zorladığında sessizdim.

Ama bu sefer değil.

Bunu fark etmiş gibi görünüyor ve kaşları hoşnutsuzlukla birbirine çarpıyor. "Şimdi ne olacak, Pet?"

Kendimi yerden kaldırıyorum ve o bana ters ters bakıyor. Kalkmam için bana izin vermediğini biliyorum ama bunu daha fazla yapamam. İçinde kaybolamam

ve gerçek dünyayı unutun.

Konuştuğumda sesimi güçlü ve kendinden emin çıkarmaya çalışıyorum ama onun yerine cırtlak ve korkmuş çıkıyor. "Eve geri dönmek istiyorum."

Sanki az önce bir fıkra anlatmışım gibi gülüyor ve şimdi de bana ters ters bakma sırası geldi.

Onu.

"Jasper! Bu bir şaka değil. Eve gitmek istediğimi söyledim."

"Chicago'da olup da burada olmayan ne var?" Düzeltiyor

Parmaklarını yanağımda gezdiriyor ve istemsizce titriyorum. İsteksiz bedenime yaptıkları için ona lanet olsun. "Burası artık senin evin Petal. Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır," diye sertçe cevap veriyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve bana daha fazla ulaşamaması için kenara çekiliyorum. "Eve gitmek istiyorum. Orada kedilerim var. Ve arkadaşlarım. Ve işim. Tüm hayatım orada. İtalya'da hiçbir yerin ortasında kalmak istemiyorum. Dilini bile bilmiyorum."

"Öğrenebilirsin." Omuz silkiyor. "İnsanları görmek gibi bir şey değil zaten."

"Beni rahatsız eden tek şey bu değil. Cidden beni sonsuza kadar burada tutmayı planlamıyorsun değil mi?"

"Oh, ama yapıyorum ve yapacağımı biliyorsun. Bu yüzden bununla savaşmayı bırakıp kabullenmeni öneririm. Bunu ne kadar çabuk yaparsan o kadar iyi olur."

"Deli misin sen? Ne tür bir insan artık insan kaçırır? Buzul çağında değiliz, beni isteğim dışında alıkoyamaz ve... bana işkence edemezsiniz."

"Sana işkence etmek," diye düşündü, dudakları zalim bir sırıtişla çekildi. "Dün gece daha fazlası için yalvarırken söylediğin bu değildi. Hatırlatmamı ister misin?"

"Hayır."

"Belki de öyle." Beni duvara yaslıyor, vahşi bir hayvan gibi boynumu kokluyor ve göğüslerimi sahiplenerek çürük geceliğimden çekip çıkarıyor. "Bana dün gece ne olduğunu anlat, Pet."

"Hayır," diyorum ama bu sefer sesim yumuşak ve zor duyuluyor.

"Anlat bana." Sesi kontrollü ve yumuşak, ama fırtınadan önceki en büyük sakinliğin bu olduğunu biliyorum.

"Yalvardım," diyebildim dişlerimi sıkarak. "Peki ne için yalvardın, Pet?"

"Kıçımı becermen için." Ondan nefret ediyorum. Onu öldürmek istiyorum. Ve aynı zamanda bacaklarımın arası damlıyor. Belirgin ıslaklık damlalarının kalçalarımın aşağı kaydığını hissederken onları bilinçli bir şekilde çaprazlıyorum.

Lanet olsun sana, Jas. Seninle asla kazanamayacağım.

"Yaptın, değil mi?" Kıkırdıyor, güçlü parmaklarıyla meme uçlarımı acıyla çimdikliyor. "Çok istedin ve ilk tadına bakalı sadece birkaç hafta oldu. Seni oldukça açgözlü bir anal fahişeye dönüştürdüğümü söyleyebilirim. Sence de öyle değil mi, Pet?"

Titriyorum ama o göğüslerime saldırmaya devam ederken konuşmayı reddediyorum. "Bana cevap ver, yoksa."

"Açgözlü değilim ve fahişe değilim."

Meme ucumu sertçe çimdikliyor ve ben haykırıyorum. "Kes şunu. Ben eve gidiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Sesinde zalim bir kesinlik var. "Burada, benim olduğum yerde kalacaksın. Senin yerinde."

Kaçma şansımı görüyorum ve onu iterek kapıya doğru tökezliyorum. O ilk geceden beri kaçmaya çalışmadım ama bugün kaçacağım. Hayal dünyasında kaybolmaktan bıktım.

Jasper'ın gönüllü oyuncuğu olmaktan bıktım.

Kapıya ulaşmayı başarıyorum ve tam arkamda belirdiğinde kapıyı açıyorum. Dışarıya bir adım bile atmadan Jasper beni kolumdan tutup tekrar içeri sürüklüyor. Ona karşı çırpınıyorum, içimdeki her şeyle ona direniyorum.

Faydası yok.

O çok daha güçlü, acımasız ve kımıldamaz.

Beni yere fırlatıyor, ben de ona ters ters bakıyorum ve kendimi toparlayıp parmak ucunda duruyorum. Ya da boy farkının izin verdiği kadar parmak ucunda.

"Sen bir canavarsın," diyorum soğuk ve sert bir sesle. "Neden senin başka bir şey olabileceğini düşündüm bilmiyorum."

Boynuma gevşek bir yumruk doluyor. Ölüm fermanımı imzalamadığımı umarak kalın bir şekilde yutkunuyorum. Bana diğer yüzünü - şeytanın yüzünü - gösterirken hava açık bir gerilimle doluyor.

"Bana canavar mı diyorsun, Pet?" Sakin bir tonda konuşmasına rağmen tüylerim diken diken oluyor. "İyi. Bununla yaşayabilirim. Ama kimin canavar olduğunu biliyor musun? Sen."

"Ne?" Kekeliyorum, elinden kurtulmak için çabalıyorum ama başaramıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ailen." Parmaklarını boğazımda yakmış gibi beni serbest bırakıyor. "Senin ailen bir yılan yuvası."

"Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Senden daha çok şey biliyorum."

Sözleri kanımı donduruyor ve ona sorgulayan bir bakış fırlatarak devam etmesini bekliyorum. Söyleyeceği şeyin can alıcı noktasından hoşlanmayacağıma dair bir his var içimde.

"Sana bir mafya prensesi olduğunu söyledim, ama bil bakalım hangi mafya?" "Sen neden bahsediyorsun, Jasper?"

"Sen bir Costa'sın Petal," diyor sonunda. "Chicago'da tanıştığın adamı hatırlıyor musun? O senin amcan."

"Ne?" Sözlerini anlamlandırmaya çalışıyorum, başım bu yeni bilgiyle zonkluyor. "Lucio?"

"Evet, Lucio. Sen Costa'nın varisisin ve klanın son üyesisin ve bunun için ölmeyi hak ediyorsun. Senin işini henüz bitirmemiş olmamın tek nedeni..."

Dudaklarım titriyor ama mırıldanmayı başarıyorum: "Sebebi ne Jas?"

Ağzı ince bir çizgi oluşturuyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor, dökülme tehdidiyle yanıyor. Bir anda önüme atılan bu kadar çok bilgi başımı döndürüyor ama aynı zamanda canımı yakıyor. Lucio gibi bir canavarla akraba olduğum gerçeği ya da babamın hayatta olduğu ve beni hiç aramadığı gerçeği beni hasta ediyor.

Ya da belki Jasper'ın beni öldürmek istemesiyle ilgili kısımdır.

"Artık ne olduğunu biliyorsun, Pet. Sen de diğerleri gibisin.

Tıpkı *benim* gibi."

"Bu doğru değil." Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Bunu sadece beni incitmek için söylüyorsun."

"Bu doğru. Dahası, kendi ailen senin ölmeni istiyor. Ama ne var biliyor musun? Costaların zarar verdiği tek kişi sen değilsin. İnsanları, ailemi katlettiler ve bunun bedelini hepimiz ödeyeceksiniz."

Ailesini mi? Ailesini kaybettiğini düşününce göğsüm sıkışıyor. Jasper ben gelmeden çok önce o yatılı okuldaydı. O zamanlar çok genç olmalı.

Yine de bunun beni aşağı çekmesine izin vermiyorum. Yaşadığı trajedi bana yaptıklarını affettirmiyor. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Tahtada istediğin gibi hareket ettirebileceğin bir satranç taşı değilim. Ben piyon değilim."

"Sen tam olarak busun, benim küçük evcil hayvanım." Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyor ve üzerine titreyen bir pislik gibi kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ben dönene kadar uslu bir kız ol."

"Geri dönmek mi? Nereye gidiyorsun?"

Daha yeni döndü. Burası onsuz çok boş ve korkutucu. Geceleri baykuş sesleri geliyor ve asla sessiz kalmıyorlar. Her ne kadar nefret etsem de, en azından o etraftayken uyuyorum.

Konak eski ve ilk gece gördüğüm birkaç bakıştan yıllardır kimsenin ilgilenmediği anlaşıyor. Jasper yaşanabilir hale getirmek için elinden geleni yaptı, odayı temizledi ve yeni çarşafı aldı. En azından beni kaçırdığında bazı kıyafetlerimi ve banyo malzemelerimi getirme nezaketini göstermişti.

Kaçırıldı.

Ne kadar çok düşünürsem o kadar gerçeküstü oluyor. Ama yaptığı tam olarak buydu. Beni kaçırdı ve ıssız bir yere getirdi.

O artık sadece işkencecim değil, aynı zamanda tutsağım. O bir kabus.

Peki neden geceleri üstümü örttüğünde yatılı okuldaki o çocuğu görmeye devam ediyorum? Ya da ne zaman beni yemek için kucağına oturtsa.

Aklımı kaçırıyorum, değil mi?

Yatak odasında, yatağı işaret ediyor.

"İstemiyorum. Bana yine işkence edeceksin." "Amaç da bu değil mi zaten? Şimdi lanet yatağa gir."

Yatağa tırmanırken bedenim onun vereceği cezanın beklentisiyle titriyor. İpleri önce ayak bileklerime sonra da bileklerime sıkıca bağlıyor, canımı acıtacak kadar sıkı değil ama ipin hassas tenimdeki lezzetli ısırığını hissedebileceğim kadar sıkı.

"İşte, bağlanmayı seviyorsun, evcil hayvanım."

Bacaklarımın arasındaki arzu kıvılcımına karşı yutkunuyorum. "Bunu neden yapıyorsun, Jasper?"

Gerçekten bilmek istiyorum. O sadece bir sadist mi ve eğer öyleyse, bunu başka biriyle yapmaktan zevk alacağı anlamına mı geliyor? Yatağına bağladığı başka bir kadın olsa bile gözlerinde o parıltı olacak mı?

Düşüncesi bile asit tadı almamı sağlıyor.

"İyi bir evcil hayvan gibi beni beklerken acı çekmen fikri hoşuma gidiyor."

"Senden nefret ediyorum."

"Bu artık eskidi." Yüz ifadesi kararıyor. "Bunun her saniyesini sevmiyormuş gibi davranmayı bırak. Tam olarak neyi sevdiğini, neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Videoları gördüm, hatırladın mı? Benden hiçbir şey saklayamazsın."

Cevap vermeyi reddederek çenemi salladığımda, komodinin çekmecesine uzanıyor ve bulunduğum pozisyonda tam olarak göremediğim bir şey çıkarıyor. Sonra bana gösteriyor ve açıklığıma bir vibratör sokarken dehşet içinde bakıyorum.

"Jasper, yapma."

"Oh, ama öyleyim ve buna bayılacaksın."

Bir düğmeye basıyor ve vibratör içimde vızıldıyor, anında uyarılma patlamaları yaratıyor. Kalçalarım geriliyor ama ipler yüzünden ne hareket edebiliyorum ne de ağrıyı hafifletebiliyorum. Bana zevk veriyor ama yeterince değil.

Saçlarımı geriye doğru okşuyor ve bu nazik hareketiyle beni şok ediyor. "Benim için iyi bir kız ol, Pet."

Ve sonra gitti, beni yalnız, boş ve tamamen tatminsiz bıraktı.

JASPER

Ev o kadar büyük ki, biri içeride tökezlese bile, küçük Petal'ımın kaldığı kanada yaklaşamaz ve yaklaşamazdı.

Vibratörün her tarafına damladığını ve arzusunu yatıştıracak hiçbir şey olmadığını düşününce bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor.

Pet sert davranabilir ama oyuncakları, tasmaları ya da zincirleri sevmez. Aslında sever ama sadece ben yanlarındayken. Geçen sefer de söylemişti, değil mi? Önemli olan fantezi değil, fanteziyi gerçeğe dönüştüren kişi.

Ben.

Ona geri döndüğümde, benim için o kadar hazır olacak ki, tüm inatçılığını ve geri dönme talebini unutacak.

Asla geri dönmeyecek.

Konağı tamamen gezmem birkaç saatimi alıyor. Eski, duvarlar boş geçirdiği onca yıldan sonra yaşlanmış.

Hayaletlerin evi oldu.

Ailem Chicago'da vuruldu ve bazı boktan nedenlerden dolayı buna sevindim. Burası Costalar tarafından kan gölüne çevrilseydi nasıl karşılardım bilmiyorum.

Evin önünde duruyorum, ellerim ceplerimde uzaklara bakıyorum. Sağ tarafta bir üzüm tarlası var. Solda ise zeytin ağaçları. *Nonno* ve babam şaraplarını ve zeytinyağlarını çok severlerdi.

Bakışlarım, *Nonno*'nun bana hikâyeler okurken oturup beni kucağına aldığı verandadaki koltuğa kayıyor. Kalp hastalığı nedeniyle öldüğü günü hatırlıyorum. Cenazesine gelenlerin sayısı benim yaşımdaki küçük bir çocuk için inanılmazdı.

Görkemli ve saygı doluydu. Babam gururla durdu ve bana ailenin liderleri olduğumuzu söyledi.

"Sorumluluk bir görevdir, bir seçim değil, Alessio."

Sözleri aklıma geri dönerken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Costalar bile oradaydı, ya da en azından Emilio ve Paolo oradaydı, *Nonno*'nun ölümüne saygı gösteriyorlardı, ölümümüzü ve bizi arkamızdan nasıl bıçaklayacaklarını planlarken fareler gibi başsağlığı diliyorlardı.

Orospu çocukları.

Costa ismini de tıpkı Vitallio'yu sildikleri gibi sileceğim - daha doğrusu silmeye çalıştılar. Artık Jasper Cain olarak tanınıyor olabilirim ama bir zamanlar Alessio'yum. Bir zamanlar Vitallio ailesinin gururlu bir evladıydım. Yıllar sonra geri döndüm ama geç olması hiç olmamasından iyidir.

Enzo, Amerika'daki katliamdan beri buranın terk edilmiş olduğunu söyledi.

Genellikle kaçak göçmen olan birkaç mevsimlik işçi var ama söylediğine göre kimse Vitallios'u unutmamış.

Enzo'nun babası babamın en iyi arkadaşıydı ve Sicilya'daki evinde avlanıp öldürüldü.

Enzo'nun hayatta kalmasının tek nedeni Lucio'nun onu buradan Amerika'ya yapılacak sevkیاتlarla ilgilenmesi için hayatta tutmasıydı.

Orospu çocuğu kendini o kadar yenilmez sanıyor olmalı ki düşmanlarının oğullarını hayatta tutmuşlar. Sadece bu da değil, onları kendisinin onların velinimetini olduğuna da inandırıyor. Bu onun Tanrı kompleksi.

O gün üvey babam burnumu kırana kadar beni dövüyordu, ben de ona vurdum ve kaçtım. İşte o zaman Lucio bir kurtarıcı gibi ortaya çıktı - ya da daha çok bir Azrail gibi. Saldırmak için tek başıma kalmamı bekliyordu ve ben de kaçarak ona bu fırsatı verdim.

Lucio. Gizli kartları olan tek kişi sen değilsin.

Dışarı çıktıktan sonra telefonumu alıp numarasını çeviriyorum. Buraya gelirken Enzo takip edilemez bir telefon vermişti. Benimki öyleydi ama Lucio bunu biliyordu, bu yüzden artık ona güvenmiyorum.

Enzo'ya da tam olarak güvendiğim söylenemez ama bir trajediyi paylaşıyoruz ve bunda bir ortaklık var. Onun gözlerindeki intikam ihtiyacı benim kanımda akanla aynı.

İki kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Lucio Costa." "Alessio Vitallio."

Sakin bir tonda konuşmadan önce bir duraksama oluyor. "Anladın işte."

"Hiç anlamayacağımı mı sandın?"

"Noktaları birleştireceğin bir gün olacağını biliyordum. Sadece köpek becerilerini biraz daha kullanabileceğimi düşündüm."

Dişlerimi sıkıyorum ama konuşurken kendimi sakın kalmaya zorluyorum, "Beni Luca'yı öldürmem için bu yüzden mi gönderdin? O da anladı diye mi?"

Luca, Lucio'nun eski tetikçisi ve bir numaralı adamı, aniden gözden düştü. Lucio bana ona ihanet ettiğini ve bu yüzden ölmesi gerektiğini söyledi. O anda bunu sorgulamadım ve işini bitirdim.

Şimdi, eminim Luca, Lucio'nun bir noktada zarar verdiği bir aileye mensuptu ve mafya katilinin de onu kurtardığını düşünmesini sağladı.

Lucio'nun gürleyen kahkahası telefonda yankılanıyor. "Aynen öyle. Bir hayvan bir hayvanı terbiye ediyor. Sence de şiirsel değil mi?"

Cevap vermeyince devam ediyor: "Tıpkı fahişe anneni gözünün önünde vurduğumda beni kurtarıcın olarak görmenin şiirsel olması gibi. Seni öldürmememin tek nedeni seni kullanmanın daha kolay olmasıydı."

Onu öldüreceğim ve canını acıtacağım. İşkence olacak.

Hayır, işkenceden daha kötü.

İçimde ona doğru uçmak ve boğazını kesip açmak için bir dürtü var ama bunun o kadar kolay olmayacağını bilecek kadar kendimi koruyorum.

Bu duracağım anlamına gelmiyor. Ne de olsa, onun zayıflığını kışkırtmak için mükemmel bir yolum var. "Paolo'nun oğlunu arayışın nasıl gidiyor?"

Sessizlik. O kadar uzun sürüyor ki, doğru hesapladığını anlıyorum.

Şimdi.

"Bu artık seni ilgilendirmez, değil mi?" Sonunda söyledi.

"Belki de öyledir. Belki ona sahibim ve belki o benim mükemmelim olacak. intikam."

"Onu öldürmek bana iyilik yapmak olacak Jasper, tersi değil."

"Hmm. Merak ettim. Onu öldürmekle ilgili hiçbir şey söylemedim."

"Başka seçeneğiniz yok. Eğer onu ya da seni görürsem, ikiniz de ölürsünüz."

"Kim bilir, Lucio. Belki bizi bir daha gördüğünde ikimiz de imparatorluğuna hükmediyor oluruz."

O bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

Küçük bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor. Lucio yüzüne çarpana kadar başına neler geldiğini anlamayacak.

Planım çoktan harekete geçti. Bir süre radarın altında kalacağım. Lucio aklını kaçırarak - hiç şüphe yok, adamlarını gönderecek ve çılgına dönecek, işte o zaman saldıracağım.

Küçük Petal'ımın yanına dönüp değerli Costa varisine göz kulak olmak üzereydim ki siyah bir araba uzaktan hızla geldi.

Enzo.

Evin önünde durur ve Jaguar'ından iner, her yerin sahibiymiş gibi kendini beğenmiş görünür.

"Gardiyanları almalısın." Arabasına yaslanıp ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor.

Bir sigara aldım, yaktım ve dumanını ona doğru üfledim. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü sen bir Vitallio'sun ve buralarda Vitallio'lar hüküm sürer." "Hala ne anlamı olduğunu anlamıyorum."

"Lucio'nun buraya gelebileceği gerçeği dışında mı?"

"Yapmayacak." Bir duman daha üflüyorum. "Sicilya'yı isteseydi, seni kendi bölgesine yerleştirmezdi. Costalar buralarda pek sevilmez." "Bu paralı asker göndermeyeceği anlamına gelmez." Bir nefes bırakıyor. "Sen Hala senin için her şeyi yapabilecek sadık adamların var." "Neden yapsınlar ki?"

"Tekrar. Çünkü sen lanet olası bir Vitallio'sun. Ailenin onlara olan iyiliği senden önce geliyor."

Nonno ve *Peder'in* iyiliği, benim değil. Öte yandan ben buradaki insanları terk ettim ve varlıklarını bile unuttum. Lanet olsun, kendi adımları bile unuttum.

Yine de, bakışlarım yarı ölü tarlalarda gezinirken, göğsümde patlayan bir tür amaç var.

İnsanların toprağı işlediği, bu evin zengin yemekleri ve yaz festivallerini seven herkese açık olduğu o zamanlara dönmek istiyorum.

Buraya yeniden hayat vermek, şarabını içmek ve zeytinyağını İtalyan yemeklerime katmak istiyorum.

Ve o masada, siyah saçlı ve porselen tenli bir kadınla oturuyor olacağım.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu görüntü de nereden çıkmıştı?

"Onlarla buluşacağım," diyorum Enzo'ya. "Her seferinde birkaç tane."

"İtalyanca konuş" diyor. "Sakin burada İngilizce konuşayım deme." "Çok gelenekseller. Bunu biliyorum."

Gülümsüyor. "Ve çok da sadıklar. Dünyayı canlı tutmak için çok az ücretle ya da hiç ücret almadan topraklarda çalışıyorlar."

Kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Şarap mahzeniniz bile var. Dene bakalım."

Başımı salladım. "Küçük bir toplantı için plan yapın."

Küçük bir gülümseme dudaklarını sıyrıyor ve heterokromi içeren tuhaf gözleri gri ile yeşil arasında gidip geliyor. "Bu gece."

"Bu gece." Sigaramı ayakkabımın altına sıkıştırıp gitmek için dönüyorum.

Küçük Petal'ım yeterince uzun süre yalnız kaldı.

"Hadi ofisime gidelim." Enzo'nun sesi beni olduğum yerde durduruyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Neden?"

"Hazırlıklar için. Bir katil olarak iyi iş çıkardın ama iş açısından kiminle uğraştığını da bilmen gerekiyor."

O haklı.

Costaların gücü sadece sınırları aşmakla kalmıyor, aynı zamanda ticari kolları da en az suç kolları kadar güçlü. Onları alaşağı etmek istiyorsam, tüm olası açılırları göz önünde bulundurmalıyım.

Eve son bir kez baktıktan sonra Enzo'nun arabasına bindim. Küçük Petal'ım ben dönene kadar iyi olacak.

Vibratör, ben iddiamı ortaya koymak için geri dönene kadar onu benim için sınırdan tutacak.

Bu düşünceyle dudaklarım kıvrıldı.

"Kızla ne yapmayı planlıyorsun?" Mülkün dışına çıktığımızda Enzo bana soruyor.

Buraya geldiğimizde ona Lucio'yla akraba olduğunu söyledim çünkü onu bizimle birlikte jetiyle kaçırmayı kabul etmesinin tek yolu buydu.

Sadece onun kullanacağım bir kart olduğunu söyledim ve bilmesi gereken tek şey bu. Enzo benim müttefikim olabilir ama küçük Petal'ıma kimsenin yaklaşmasına izin yok. "Şimdilik beklemede."

"Beklemede," diye tekrarlıyor, parmakları direksiyona vuruyor. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"O bir yük, Alessio. Kadınlar her zaman öyledir."

"Bırak da o konuda ben endişeleneyim."

"Ondan kurtulmalısın," diyor. "Ya da bunu senin için yapabilirim."

Bir saniye içinde bıçağımı boğazına dayayıp atardamarını kesmeye çok yaklaştım. "Ona on metreden fazla yaklaşmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"*Dio Mio.*" Kıkırdıyor.

"Anlaşıldı mı dedim, Enzo?" "Tamam,

Stronzo."

"Ona yaklaşırsan sana yeni bir göt deliği açarım."

Kaşlarını çatıyor. "Ama planımız için herhangi bir sorumluluk teşkil ediyorsa dışarı."

Bıçağımı boğazından geri alıyorum.

Ben bile onun ne kadar büyük bir yük olabileceğinin farkındayım.

Evcil hayvan hayatımı tehdit ediyor.
Ve hala ona olan takıntımın üstesinden gelemiyorum.

GEORGINA

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir zaman geçer.

Jasper gitmeme izin vermiyor ve verecek gibi de görünmüyor.

Her gün bana işkence ediyor. Her gün, beni mümkün olan her şekilde sikmesi için yalvartıyor.

Her gün kendimi ona kaptırıp kayboluyormuşum gibi hissediyorum. Uyanıyorum ve ona meydan okumayı, kaçma arayışına devam etmeyi planlıyorum, ama bana dokunduğu an, sanki onsuz yaşayamam gibi geliyor.

Bu çok tehlikeli.

Tehlikeli biri.

Ve kaçış yolum kalmadan önce buradan siktir olup gitmeliyim. Hayatım gözlerimin önünde yanıp bitmeden önce.

Benimle ilgilenen Salli adında bir kadın var. Benimle ilgileniyor derken, bana yemek ve temiz kıyafetler getiriyor ama bunları hep kapının önüne bırakıyor. Sadece Jasper izin verdiğinde içeri giriyor.

Ne zaman elim kolum bağlı, ağzım tıkalı, onu b e k l e s e m , beni çözmesini istemek için sesler çıkarıyorum ama o adım atmaya cesaret edemiyor.

Jasper korkutucu, onun için bile. Jasper başlı başına bir güç, bunu hissettim ve attığım her adımda hala hissediyorum.

Sadece bedenime sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda beynimin darmadağın olmuş kısımlarını da canlandırıyor. Bir parçam bundan hoşlanıyor - olması gerekenden daha fazla.

Bir parçam kapıdan girdiğinde bana ne yapacağını ya da gitmeden önce içime hangi oyuncağı sokacağını dört gözle bekliyor.

Bugün acelesi varmış gibi görünüyordu, bu yüzden içime bir şey sokmadan gitti. Ve bu sabahtan beri neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum.

Yavaş yavaş bana bir yürüme odası vermeye başladı, böylece her zaman yatağa bağlı değilim, ama odadan çıkmama da izin verilmiyor. Kapıyı bile kilitledi. Denedim ama açmanın bir yolu yok.

Pencereden onu izledim. Her gün izliyorum. Evden dışarı adımını attığı anda yüzünün nasıl taş kesildiğini izliyorum. Birçok erkek malikanenin etrafında toplanmaya başladı. Çoğu konuşurken çılgınca el kol hareketleri yapıyor ve Jasper'a tahmin edebileceğimden çok daha fazla saygı duyuyor gibiler.

Sen bir Costa'sın.

Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. O adam, Lucio Costa, benim amcam. Babam, Chicago'ya döndüğümde gazetelerde adını duyduğum ve okuduğum diğer Costa. Paolo Costa. Ben küçük bir çocukken annemle beni ziyarete gelen baba.

Ben bir mafya prensesiyim.

Çocukken annemin beni sürekli saklamasının nedeni şimdi daha iyi anlaşılıyor. Ailemden birinin, babamın hayatta olduğu gerçeği, ne kadar karşı koymaya çalışsam da içimi kıpır kıpır ediyor.

Benim bir babam var.

Ve Jasper beni ondan uzak tutamaz.

Babamın ailesine zarar vermesiyle ilgili söylediklerine inanmıyorum. Jasper hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da istediğini elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğidir.

Dahası, işler istediği gibi gitmediğinde kontrolden çıkıyor. Sadece acımasız değil, aynı zamanda özür dilemeyen biri.

Babam ve ailem hakkında yalan söylemesini engelleyen ne? Tüm bunları beni yanında tutmak için uyduruyor olabilir.

Böyle bir şey olmayacak.

Kaçış için sadece banyo ve balkonun olduğu bu yerde kilitli kaldığım süre boyunca etrafıma bakınıyor ve kapıyı açmanın bir yolunu arıyordum.

Kilit açıcı değilim, ama ameliyat hemşiresi olarak çalıştım, bu yüzden küçük keskin nesnelerle aram iyidir.

Jasper'ın kullandığı ve benim kenarda tuttuğum bir tıraş bıçağı var. Balkona yakın bir yerde plastik ucunu kırıp Jasper'ın çakmağıyla yakıyorum. Ucunu sivirtmek için işaret parmağımı biraz yakmam gerekiyor ama yapıyorum.

Sonra kapıya gidiyorum, silahımı kilidin önünde eğiyorum ve içeri sıkıştırıyorum. Hâlâ sığmayacak kadar büyük, bu yüzden Salli'nin yanık kokusunu almaması için dua ederek biraz daha yakıyorum.

Hazır olduğunda içeri sokuyorum ve on dakikamı alıyor ama sonunda kilit açılıyor.

Nefesimi bırakıp parmak uçlarımla dışarı çıkıyorum. Koridor zarif ve temiz görünüyor. Jasper'ın beni buraya ilk getirdiği zamanki halini neredeyse hatırlamıyorum. Yeni çiçekli duvar kâğıtları ve duvarlarda asılı birkaç manzara resmi var.

Bu lanet yerde hiç ayakkabım olmadığından, duşta parmak arası terlik ve siyah bir elbiseyle yetindim. Hiç yoktan iyidir.

Saçlarımı at kuyruğu yaptım ve Chicago'ya, işime, babama, kedilerime ve lanet hayatıma geri dönmeye hazırım.

Merdivenlerden iniyorum, yapılan yenileme çalışmaları karşısında hayretler içinde kalıyorum. Bana kalsa, daha fazla mobilya getirirdim ve -

Başımı sallayıp bu düşünceyi öldürüyorum. Bu bana bağlı değil ve Jasper'ın eviyle ne yaptığı umurumda değil. Burası benim evim değil.

Öyle değil.

En sağdan İtalyanca bir mırıldanma sesi geliyor. Sırtım duvara yapışırken nefes almayı kesiyorum. Eğer Salli beni bulur ve Jasper'a söylerse, işim biter.

Ya da ona vurabilirim. Ne düşündüğü umurumda değil çünkü o ve efendisi istese de istemese de buradan gideceğim.

Merdivenlerin yanındaki masanın etrafından sessizce dolanıyorum ve dikkatimi uğultunun geldiği yere, yani mutfığa veriyorum.

Bacağım masaya çarpıyor ve irkiliyorum, sonra sesi gizlemek için elimi ağzıma kapatıyorum.

Salli İtalyanca bir şeyler söylüyor.

Lanet olsun. Lanet olsun.

Onun beni bulmasını beklemeden girişe doğru koşuyorum. Özgürlüğümü kucaklamak üzereyken uzun boylu bir adam tek çıkış yolunu kapatıyor.

Ona bakarken ayaklarım gıcırdayarak durdu.

Geniş omuzlarına doğru uzanan ve onu bir manken gibi gösteren ütülü bir takım elbise giyiyor. Saçları şekillendirilmiş ve manşetleri düzgün ve zarif.

Onunla ilgili her şey öyle. Zarif yani.

Gözleri hariç her şey. Yeşiller ama etraflarında gri halkalar olan bir tür anomali var. Yine de anomaliye benzemiyorlar.

Vahşi bir şekilde güzeller.

Daha önce pencereden bir anlığına görmüştüm. Jasper'ın adamlarından biri, ortağı ya da her neyse, yani benim düşmanım.

Başını yana eğmiş, sanki önceki hayatında onu soğukkanlılıkla öldürmüşüm gibi manik bir ilgiyle beni izliyor. "Merhaba Costa."

Bu kadar akıcı bir İngilizce beklemiyordum. Biraz İtalyanca var ama Salli'nin benim yanımdayken konuştuğu gibi ağır aksanlı bir İngilizce değil.

Yanmış usturayı kaptığım gibi ona doğrultuyorum. Buradan çıkacağım ve kimse beni durduramayacak.

Gülüyor, sesi uzun ve girişte gümbür gümbür. "Gerçekten beni bununla incitebileceğini mi sanıyorsun?"

"Çekil yolumdan." Yerimde duruyorum.

Yaklaşıyor ama ben geri adım atmıyorum.

"Yoksa ne olur Georgina? Onunla bana zarar mı vereceksin?" "Yapmayacağımı sanma. Çünkü yapacağım."

Gülümsüyor ama eğlenmiş gibi görünmüyor. Aksine, sanki şeytanlarını çağırmış gibi görünüyor. "Baban silah kullandı ve beni öldürmedi, sence bu oyuncak öldürecek mi?"

"Yalan söylüyorsunuz. Sen ve Jasper bunu sadece babama karşı gelmem için söylüyorsunuz." Çocukken üzerime titreyen babamın anlattıkları gibi bir canavar olmasına imkân yok.

"Babana karşı gelmenle hiç ilgilenmiyorum. Aksine, ona geri dönmeni istiyorum ki Jasper sonunda seni öldürmesi gerektiğini anlasın."

Bana doğru ilerliyor ve ben usturayı yüzüne doğru sallıyorum. "Benden uzak dur."

"Neden beni durdurmuyorsun?"

"Daha fazla yaklaşma yoksa -"

Sözlerim, beni kolumdan tutup bükerek usturanın yere düşmesine neden olduğunda kesiliyor. Acımasız tutuşu karşısında haykırıyorum; kolumu kıracak.

"Ah, bırak beni." Sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Ona ne yaptın?" Bana soğuk bir ifadeyle bakıyor ve bu beni tutuşundan daha çok korkutuyor. "Neden seni hemen öldürmüyor?"

Onu tekmelemeyi ya da ısırmayı düşünüyorum ama kolumu kırmakla tehdit etmesi beni durduruyor. Bunu yapacağından hiç şüphem yok; kemiklerimi gerçekten kıracak.

Bu adam tehlikeli, tıpkı Jasper gibi. Tek fark, Jasper'ın bana zarar verme niyetinde olmaması, en azından bu şekilde.

Bu adam kalbimi söküp çiğ çiğ yemek üzereymiş gibi görünüyor.

Jasper. Neredesin?

"Senin ailen onunkini öldürdü, nedenini biliyor musun?" diye soruyor tüylerimi diken diken eden alçak bir ses tonuyla. "Çünkü babası anneni öldürdü."

Dudaklarım aralandı. Jasper'ın babası annemi mi öldürdü? Bunu neden yapsın ki? "Hayır," diye yutkunuyorum. "Yalan söylüyorsun."

"Gerçeği istediğiniz kadar görmezden gelin, bu onun ortadan kalkacağı anlamına gelmez."

Kapı açılıyor ve ikimizin de dikkati Jasper'a yöneliyor. Gözlerim onun buz mavisi gözleriyle buluştuğunda uzun bir nefes alıyorum.

O burada.

Yalnız
değilim.

Yatılı okulda beni daha güçlü ve iri oğlanlardan koruduğu günlerden kalma bir dejavu gibi.

Jasper elini yumruk yapıp aramıza girmeden önce etrafı inceliyor. "Ben sana ne demiştim, Enzo?"

Enzo İtalyanca cevap veriyor ve Jasper ile ileri geri konuşuyor. Konuşmanın özünü anlamaya çalışırken başım dönüyor. Bir sürü kesik kelime var ve ikisi de eğlenmiş görünmüyor.

"Bırak onu." Jasper emrediyor ve Enzo sanki bileğimi kırmak üzere değilmiş gibi geri çekiliyor.

Jasper kolumdan tutup beni yanına çekerken saldırıya uğramış derime masaj yapıyorum.

Jasper alçak bir ses tonuyla, "Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," diye tehdit eder.

"Ben sadece kaçmasını engelliyordum," diyor Enzo nazik bir ses tonuyla ve sonra şaka gibi silahımı işaret ediyor.

Jasper'ın çenesi sertleşirken yutkunuyorum ama bana bakmıyor. Bir kez bile.

Enzo'ya "Çık dışarı," der.

"Sikin kırbaçlanmış, dostum." Enzo biraz gülümsüyor. "Bir gün uyanacaksın ve onun gerçekte ne olduğunu göreceksin. Lanet olası bir Costa."

Ve bununla birlikte, kapıdan çıktı.

Jasper sanki hâlâ oradaymış gibi ona ters ters bakmaya devam ediyor. Onu herhangi bir şekilde tetiklemek istemediğim için sessiz kalıyorum.

Tam sakinleştiğini düşündüğüm anda mavi gözleri tekrar bana odaklanıyor. Havalılar ama bu görüntünün altında ne sakladığını biliyorum.

"Kaçmaya çalışıyordun, öyle mi?"

Yutkunuyorum. "Babamı görmek istiyorum. Ailemi. Evimi."

"Böyle bir şey olmayacak." Sesi ölümcül bir hal alıyor. "Ben senin tek ailenim ve burası da senin tek evin, o yüzden buna alışsan iyi olur. Ayrıca zavallı kaçma girişimin için seni cezalandıracağım."

Orgazm olmak için bana yalvarana kadar kışına şaplak atacağım ve bil bakalım ne olacak, Pet?"

"Ne?" diye fısıldarken gözlerimden yaşlar boşanıyor.

"Orgazm olmayacaksın. Kötü kızların orgazm olma ayrıcalığı yoktur."

"Bana ne yapacağın umurumda değil. Kaçmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğim."

"Misafirim olun. Yeni muhafızlar ayarlıyorum ve burası bir askeri kamptan daha güvenli olacak. Benim haberim olmadan dışarı adımını atamayacaksın. Ve her kaçmaya çalıştığında seni cezalandıracağım."

"Senden nefret ediyorum." Göğsüne vurdum, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "Senden çok nefret ediyorum."

"Benden istediğin kadar nefret et, ama gitmiyorsun."

Salli elinde yemek dolu bir tabakla mutfaktan çıkar. Manzarayı görünce durur ve gülümseyerek güçlü İtalyan aksanıyla konuşur. "Öğle yemeği hazır."

"*Grazie*, Salli," diyor.

Bir sonraki kaçış fikrim kafamda yüksek sesle ve net bir şekilde şekilleniyor.

"Yemek yemiyorum." Jasper'a bakıyorum. "Beni buradan çıkarmadığın sürece yemek yemeyeceğim."

JASPER

Küçük Petal'ım günlerdir bir şey yemedi.

İlk gün onu kendi haline bıraktım ve görmezden geldim.

İkinci gün, inatçılığından bıkmıştım. Yeni hizmetçi Salli'ye *Cannelloni* hazırlattım ve sonra Petal'ı yemeye zorladım.

İlk başta yemeği fırlattı, ben de kışına şaplak attım, ağzını açmaya zorladım ve sonra yemeği boğazından aşağı ittim.

Geri kustu. Sikerim böyle işi.

Yatak odasının kapısında durmuş, balkonda otururken ona bakıyorum, bakışları uzaklarda kaybolmuş. Kucağında açık bir kitap var ama okumuyor.

Omuzları ve yanakları incelmış. Her zaman güzel formları ve kıvrımları vardı, ama şimdi her zamanki canlılıklarını kaybetmeye başladılar.

Canlılığını kaybetmeye başladı.

Petal böyle devam ederse kendini tamamen kaybedebilir. Onu cezalandırabilirim, orgazma doğru sürükleyerek yemeye zorlayabilirim ama içimden bir ses bunun işleri daha da kötüleştireceğini söylüyor.

Bir süre işe yarayabilir, ama sonunda onu geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar kıracağım. Kendi kabuğuna çekilecek ve onu kaybettiğimde bir daha asla bulamayabilirim.

Ben de daha önce hiç kullanmadığım bir yola girdim.

Derin bir nefes alarak içeri girdim ve onun karşısındaki sandalyeye oturdum. Orada değilmişim gibi davranıyor, yanakları çukurlaşıyor ve dudakları inceliyor.

Bakışları hala işçilerin toprağı işlemeye başladığı uzaklarda kaybolmuş durumda. Yavaş ilerliyor ve çok fazla kişi gelmedi ama son birkaç gündür ikiye üçe katlanıyorlar.

Buradaki insanlar bana ve soyadıma saygı duysalar da, kendi bölgelerine bir Costa getirdiğimi bilselerdi, bunu onaylamazlardı.

Onları da Enzo'yu da sikeyim, o bunu çoktan anladı. Onu bu savaş için kullanmaya kararlı ve bu asla olmayacak.

"Petal," diye sesleniyorum yumuşak bir sesle. "Bana bak." Bakmıyor.

"Petal," diye uyarıyorum.

"Gitmeme izin verecek misin?" Her zamanki sorusu nötr, hatta ölü.

"Hayır."

"O zaman sana bakmak için bir nedenim yok."

"Neden gitmeyi bu kadar çok istiyorsun?" Soğukkanlılığını kaybetmemeye ve kışına şaplak atmamaya çalışarak soruyorum. "Chicago'daki hayatını aslında hiç sevmedin. Orası seni reddeden ve bir koruyucu aileden diğerine atan bir yerdi."

"Burası hâlâ benim evim." Gri gözleri benimkilerle buluşurken sesi zayıf ama sert. "Kedilerim orada, işim, arkadaşlarım. Benim hayatım! Orada oturup beni benim için önemli olan her şeyden kaçırmamışsın gibi davranma."

"Peki ya ben? Benim bir önemim yok mu?"

"Hayır." Dudaklarını bir çizgi halinde inceltiyor ve yine uzaklara bakıyor. "Hadi, Georgina." Yaklaşıyorum ve ellerini ellerimin arasına alıyorum. Dudakları bükülüyor ama ellerini benimkilerden çekmiyor.

Bir çeşit grevde olabilir ama dokunuşumu özledi, tıpkı benim onun yanımda olmasını özlediğim gibi. Lanet olası günler boyunca onunla aynı yatakta bile yatmadım çünkü bu greve başladığından beri, herhangi bir ani dokunuş onun lanet olası anksiyete ataklarını tetikliyor.

"Georgina..." Parmaklarımla elinin arkasını küçük daireler çizerek okşuyorum ve yanıt olarak titremesini sağlıyorum. "Bağlandığımızı sanıyordum?"

Onu buraya ilk getirdiğim zamanki sözlerini tekrarlıyorum. Aramızda bir bağ var, onunla Joseph olarak tanıştığım o lanet günden beri var ve onu hastanede bir kadın olarak tekrar gördüğümde de bu bağ değişmedi.

"Bundan nefret ediyorum,"

diye fısıldıyor. "Neyden nefret ediyorsun?"

"Georgina," sesi zar zor duyuluyor.

"İsminden nefret mi ediyorsun?"

"Hayır," kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bana isimle hitap etmenden nefret ediyorum."

o."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kalktı. Bunu biliyorum, ama ben bir pisliğim ve yüksek sesle söylemesi için.

"Seni küçüklüğünden beri birçok isimle çağırdım." "Hey," diye dudaklarını büzdü. "Ben velet değildim. İyi bir çocuktum."

Surat asarken çok sevimli oluyor. "İyi bir çocuk" olduğunda bile hep öyleydi.

"Küçük Joe veledin tekiydi," diye ısrar ettim. "Hayır, değildi." Ters ters bakıyor.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edeceğiz." Araya mesafe koyarak elini elimde tutuyorum ve kulağının arkasındaki bir tutam saçını okşayarak dudaklarının titremesine neden oluyorum. "O zamanlar senden hoşlanıyordum, yumuşak ve masumdun ve yatılı okulun atmosferinin seni değiştirmesine izin vermiyordun."

"Beni bu yüzden mi korudun?" diye mırıldanıyor.

"Masumiyetini korumak, seni canlı tutmak ve benimki gibi ışığını öldürmemek istedim. Aklımın başında kalmasının sebebi sendin."

Ben yanağını okşarken o da bana doğru eğiliyor. "Jas..."

"Sana yanımda ihtiyacım var, Petal. Senin canlılığına ve ışığına ihtiyacım var." "Artık ışığım yok."

"Var. Sadece onu tekrar bulup tekmeleyerek ve bağırarak çıkarmamız gerekiyor."

Kıkırdıyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Her şeyde uyguladığın yöntem bu mu?"

"Muhtemelen."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Beni isteğim dışında tutamazsın, Jas."

Dişlerini sıkıyorum ama kendimi normal bir tonda konuşmaya zorluyorum.

"Bunu konuşacağız ama önce yemek yemelisin."

Sessizliğini koruyor.

"Georgina," diye

uyarıyorum.

"İyi, bana öyle demeyi kes."

Salli'yi çağırmadan önce yanağını okşayarak gülümsüyorum. Makarnasını hazırlamıştı - yine. Bu sefer *alla Norma*. Salli kuskus yapmayı bile biliyor ama bu başka bir zaman.

Tombul hizmetçi bize iyi bir yemek diliyor ve kapıyı arkasından kapatarak ortadan kayboluyor. Küçük Petal'ımı kucağıma oturtuyorum ve son makarna parçasına kadar yediriyorum.

Küçük Petal'ım o güzel dudaklarını çatalın etrafına sararken gözlerimin içine bakıyor, çiğnerken hafifçe inliyor. Gözbebekleri kocaman, gri derinliklerinde beni baştan çıkarıyor.

"Şaklabanlılık mı yapıyorsun, Pet?" Boş tabağı itiyorum ve peçeteyle ağzını siliyorum.

"Kim?" Kıçını sikime sürerken sesi alçalıyor. "Ben mi?"

Hain bir anda sertleşir. Onsuz çok uzun zaman geçti ve bu bir işkence olabilirdi.

Onu geç. Tam bir işkenceydi.

Ayağa kalkıyorum ve onu yatak odasına götürüp yavaşça yatağa yatırırken kollarını bana dolayarak nefes nefese kalıyor.

Geceliğini başının üzerinden geçirip yanına atmadan önce tereddüt bile etmiyor. Altında hiçbir şey yok, külot bile.

Kelepçelere uzanıyor ama ben "cık cık" yapınca duraksıyor, kaşları çatılıyor.

Onun fantezilerini gerçekleştirmekten ve onu zevkten çılgına çevirmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama bundan daha fazla ihtiyacı olan bir şey olabilir.

Pantolonumu ve boxer'ımı tekmeleyerek gömleğimi açtım ve onun üstüne çıktım.

Vücudum göğüslerine yapışıyor, onları göğsüme bastırıyor. Dudaklarım onunkileri buluyor ve onu doyasıya öpüyorum.

Nefes nefese kalıyor, öpücüğümün şefkatinden ürküyor, ama çok geçmeden ağzıma karşı inliyor, elleri saçlarımda kayboluyor.

Tadı makarna ve bana benziyor. Ne zaman benim tadıma benzemeye başladı bilmiyorum ama her zaman benim tadımı alması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Hâlâ onu öpüyorum, bacağına kaldırıyorum ve sonra aletim girişini buluyor, o kadar yavaş sokuyorum ki ağzıma karşı inliyor.

"Oh, Tanrım, Jasper."

Acele etmiyorum ya da hızımı artırmıyorum. Kalçalarım yavaşça hareket ederken onu öpmeye devam ediyorum, aletim onun içinde telaşsız. Onun tadını çıkarıyorum ve karşılığında onun da benim tadımı çıkarmasına izin veriyorum.

İlk kez onunla bu kadar yavaş gidiyorum, ilk kez onu kullanmıyorum ve kalçaları sarsılırken ve gözyaşları kapaklarını kenarlarken gri gözlerindeki farkındalığı görebiliyorum.

İhtiyacı olduğunu bilmediği bir fanteziydi bu - birinin vücuduna taptığı, onu lanet bir kraliçe gibi hissettirdiği bir fantezi.

Çünkü öyle.

Kraliçem.

Çenesinin çukurunu, boğazını, köprücük kemiğini öpüyorum. Kalçalarımı yavaşça ve acele etmeden döndürüyorum.

Çok geçmeden aletimin üzerine boşalıyor. Kollarını bana sarıp beni bir çapa gibi kullanırken orgazm uzun süre devam ediyor.

Onu takip ediyorum, beni bile ürküten bir güçle içine boşalıyorum.
Birbirimize bakarken ağır ağır nefes alıyoruz, zevkimizi sürüyoruz.
Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama bu anı mahvetmesini istemiyorum,
bu yüzden dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum ve onu tekrar baştan alıyorum.

Jasper beni kırbalıyor.

Beni yavaşça ve şefkatle becerdiği o günden beri, duvarlarımı tek tek yıkıyormuş gibi hissediyorum.

Bana dokunması, sarılması, öpmesi? Bunu en çılgın rüyalarımda bile düşünemezdim. Farklı bir fantezi türü gibi - sahip olduğumu bilmediğim türden.

Aslında normal seksten hiç zevk almadım. Bu yüzden o videolara sahiptim, bu yüzden o fantezileri besliyordum, ama belki de Jasper'ın sunduğu yoğunlukla gelmediği için normal seksten hiç zevk almadım.

Bana dokunduğu tutkunun seviyesi hala derimin altında yaşıyor. Bana şaplak atıyor ve boğazımı sıkıyor, buna bayılıyorum ama kendimi diğer tarafa özlem duyarken buluyorum. Tenimin her santimini öptüğü ve sanki onun için tek kişi benmişim gibi bana taptığı tarafı.

Sanki onun kraliçesiymişim gibi.

Bu yanlış, değil mi? Beni kaçırın kişiyi, işkencecimi arzulamamam gerekiyor.

Bana işkence ettiğinde, orgazm için yalvarttığında, vibratörlerle beni bağladığında kolaydı. En azından o zamanlar, kendi isteğim dışında buradaymışım gibi davranıyordum, buna zorlanmışım ve o benim seçimimi elimden alıyordu.

Onun sertliğiyle başa çıkabilirim ama şefkatiyle ne yapmam gerekiyor?

Başımı sallayarak merdivenlerden iniyorum. Onunla ya da değişen ruh haliyle ilgili bir şey yapmak istememem gerekiyor, çünkü gideceğim.

Nasıl olduğu umurumda değil ama buradan kaçıp ailemin yanına gideceğim. Jasper'ı ve onun akıl oyunlarını ve yavaş sikişlerini geride bırakacağım. O baş ağrısını ne istiyorum ne de ihtiyacım var.

Son birkaç gündür evin içinde dolaşmama izin veriyor çünkü görünüşe göre artık korumaları var ve denesem bile kaçamıyorum.

Ayrıca yanağımı okşadı ve bana iyi bir kız olmamı söyledi. Bana öyle ya da evcil hayvanım demesi benim zayıflığım. Onun petali. Tam adımın dudaklarından dökülmesinden nefret ediyorum. Kulağa doğru gelmiyor, neredeyse bir yabancı gibi - ve beynimin çarpık bir kısmı Jasper'ın bir yabancı olmasını istemiyor.

Hiçbir zaman olmadı. Ne geçmişte ne de şimdi.

Salli'yi mutfakta buldum. Benden hep daha yavaş konuşmamı istiyor ama burada Jasper dışında İngilizce konuşan tek kişi o.

Enzo da var ama ondan olabildiğince uzak duruyorum. Hâlâ ödümü koparıyor ve bana sanki beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor.

"Buongiorno, Salli."

"Buongiorno, signorina."

"Georgie iyi," diye gülümsüyorum. Bana böyle hitap etmekten vazgeçmiyor.

Salli daha yaşlı, tahmin etmem gerekirse ellili yaşların ortalarında. Yumuşak zeytin rengi teni ve sanki toprağı işlemiş gibi görünen elleriyle tombul bir kadın.

Taze sebzeleri devasa buzdolabına yerleştiriyor ve ben de ona yardım etmek için araya giriyorum.

"Vay canına. Bir ordu için yemek mi hazırlıyorsun?"

"Bu akşam önemli bir toplantı var," diyor, aksanı daha az kalın.

Jasper ve toplantıları. Neredeyse hiç bitmiyorlar. Kısa bir süre içinde o kadar çok adam topladı ki. Onu takip eden ve onunla kalmak isteyen sayısız insan varken neden beni tutuyor?

"Yardım edeceğim," dedim Salli'ye.

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı gibi, Salli'yle yakınlaşmam gerekiyor çünkü o benim tek kaçış şansım olabilir. Eğer onunla arkadaş olursam, beni buradan çıkarmanın bir yolunu mutlaka bulacaktır. Jasper'a bu kadar sadık olduğunu düşünürsek bu konuda çok fazla bahse girmemem gerektiğini biliyorum ama en azından bilgi için ondan faydalanabilirim.

"Peki, İngilizceyi nasıl öğrendin?"

"Merhum Bay Vitallio hayatayken Amerika'da yaşıyordum." Haç çıkarıyor ve dua olduğunu tahmin ettiğim İtalyanca kelimeler mırıldanıyor.

"Orada mıydın... bilirsin..."

"Hayır, ama kocam öyleydi." Yüzünü hüznü bir parıltı kaplıyor. "Costa'nın adamları onu ve diğer herkesi soğukkanlılıkla öldürdü."

Kaybı için kalbim acıyor ve elini okşuyorum. Salli'nin kim olduğunu bildiğinden şüpheliyim, yoksa şu anda benimle konuşuyor olmazdı.

Koyu renk saçlı küçük bir çocuk içeri giriyor, onu gümüş rengi bir kedi yavrusu takip ediyor. "Nonna!"

Giysilerindeki kiri temizlemek için önünde çömeliyor ve ona İtalyanca yumuşak sözler söylüyor. Ona gülümsüyorum ve o da büyük eteğinin arkasına saklanıp meraklı, kocaman gözlerle beni süzüyor.

"Bu Francesco, benim torunum." Bana anlattı. "Sadece utangaçtır."

"Sorun değil." Bir parça jambon alıp yavru kediye uzatıyorum, kalbim Bayan Hudson ve Bay Bingley'i ne kadar özlediğim için sızlıyor. Dinah ve Katya'nın onları aç bırakmayacağını biliyorum ama bir süredir uzaktaydım. Arkadaşlarım kayıp ihbarında bulundularsa ve beni bulamadılarsa, belki de kedileri bir barınağa teslim etmişlerdir.

Kalbim sıkışıyor. Bay Bingley çok seçici ve bir barınakta hayatta kalamaz.

Lanet olası Jasper. Beni kaırdıysa, kedileri de getiremez miydi?

Şeytandan bahsetmişken. Gerçekten.

Jasper'ın mavi gözleriyle buluşmak için gözlerimi kaldırıyorum. Kravatsız bir takım elbise giyiyor. Şekillendirilmiş saçlarıyla sert görünümü yutkunmama neden oluyor.

O kadar ağız sulandırıcı ki, bu haksızlık.

Hepsi bana garip şekillerde dokunması yüzünden, yemin ederim. Tüm bu duygularla kafamı karıştırmasaydı, ona böyle bakmazdım.

Kollarına atlayıp onu öpmek falan istemezdim.

O benim tutsağım. İşkencecim. Kollarına atlayıp onu öpmem gereken biri değil.

Yine de, bir eli pantolonunun içinde, bakışları her hareketimi bir şahin gibi takip ederek orada dururken, elbisemin açıklığından görünen göğüs dekoltesini daha iyi görebilmesi için öne doğru daha fazla eğiliyorum.

Gözleri kararıyor ve ben sadece elime sokulan kediye okşamaya odaklanıyormuş gibi yapıyorum.

Salli'nin torunu bana katılıyor, yanıma çömeliyor ve sırayla yavru kediye okşuyor.

Jasper, Salli ile İtalyanca konuşuyor. Ne hakkında konuştuklarını tam olarak anlamasam da yemekle ilgili gibi görünüyor, yani muhtemelen bu akşamki yemekle ilgili.

Tüm bu süre boyunca dikkati tekrar bana yöneliyor ve ben kalçalarımı sıkmamak için elimden geleni yaparken o yokmuş gibi davranmak çok zor.

Gitmeden önce Jasper eğilip Francesco'nun saçlarını karıştıırıyor, sonra da bana fısıldıyor: "Seni hemen burada becermeden önce beni baştan çıkarmayı bırak."

"Ben-ben değildim," diye mırıldanıyorum, Salli'nin duymadığından emin olmak için.

"Evet, öyleydin. Sen de beni en az benim seni istediğim kadar istiyorsun, tatlım, sadece bunu kabul etmek istemiyorsun." Eğildi ve yumuşak dudaklarıyla şakağımı öptü. "İyi ol."

Sonra da beni yerde bırakıp gitti.

En kötüsü de beynimde başka bir düşüncenin dönüp durması. Onun için iyi olmak istiyorum. Bu gece geri gelmesini ve bana sarılıp uyumasını istiyorum.

Ve bu böyle devam edemez.

Jasper'ı beni esir alan kişi olarak görmekten vazgeçip başka biri olarak görmeye başlamadan önce buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

JASPER

Toplantıya gelenlerin sayısı beklediğimin de ötesinde.

Onlu yaşlarının sonlarından altmışlı yaşlarına kadar değişen erkekler, Salli'nin Güney İtalya yemekleri ve mahzenden bol miktarda şarapla doldurduğu büyük yemek salonunda duruyor.

Enzo ve ben masanın başındayız, onun çağrılarına -daha doğrusu benimkilere- cevap veren insanları izliyoruz.

Korumalar toplantıya ek güvenlik sağlamak üzere dışarıda beklemektedir.

Costas'la birlikteyken bu tür toplantılardan kaçınmamın bir nedeni vardı. İşle ilgili ve sıkıcı toplantılardı ve benim bunlarla hiç ilgim yoktu. Öldürmek, politik maskaralıklardan daha mantıklıydı.

Ama şimdi, iş yapılması gerekiyor.

Bu adamlar bana saygı duyuyor - buradaki son Vitallio. *Nonno* ve *Padre* hayattayken onlar onların vaftiz babalarıydı, geçim kaynaklarıydı ve Costalar bunu ellerinden aldı.

Şimdi, onlara umut, güç ve daha da önemlisi parmaklarının arasından çekilip alınan hayatlarını verecek bir lider arıyorlar.

Emilio ve oğulları sadece ailemi vurmakla kalmadılar, aynı zamanda Enzo'nun ailesi gibi her dostu, sadık çalışanı ve onları ısırabilecek olası güçleri de avladılar.

İçlerinde en dengesiz olanı bıraktılar. Beni.

Yemeklere rağmen kimse oturmuyor ya da yemek yemiyor. Hepsi *Nonno*'nun eskiden verdiği gibi bir işaret bekliyor.

Şarap kadehimi tutarak ayağa kalktım. Konuşmalar ve tüm bu saçmalıklar hiçbir zaman bana göre değildi, ama zaman değişti.

Onlara son bir kez baktıktan sonra İtalyanca konuşuyorum, ses tonum sakın ama kararlı. *Nonno* gibi, *peder* gibi. "Adım Alessio Vitallio ve yaşayan son Vitallio benim."

Salona mezar sessizliği çöktü.

"Uzun zaman önce Amerika'daki evimizde bize ateş açıldı ve ben de düşman için kiralık katil oldum."

Adamlar arasında birkaç mırıltı duyulsa da devam ediyorum: "Bu, hayatım boyunca yaşadığım en utanç verici şey. Burada bulunan herkes Costaların başlattığı bu haksız savaşta en az bir aile üyesini kaybetmiştir. Kayıp acı vericidir ama bu şekilde kalmak zorunda değildir. Kayıp nefrete, öfkeye dönüşebilir, intikam için itici bir güç haline gelebilir. Çünkü benim yapacağım şey bu. Pusuya düşürülen, evinde, çocuklarının ve karısının gözleri önünde öldürülen herkesin intikamını alacağım. Size adalet getireceğim ama adalet savaş olmadan gelmez." Bakışlarım onların üzerinde geziniyor. "Zaten yeterince kayıp verdiyseniz, evlerinizde kalıp bu işe karışmak istemiyorsanız anlarım ama bana katılmak isteyenler için size üç şey vaat ediyorum. Bir, Costas'ın mezarı bizimkinden çok daha fazla olacak. İki, Vitallios'un toprakları sizin yardımınız ve sıkı çalışmanızla yeniden yeşerecek. Üç ve en önemlisi, Costa ismini yeryüzünden sileceğim."

Mümkün olduğunca çok kişiyle göz teması kurarak duraklıyorum. "Benimle birlikte olanlar, lütfen oturun. Masama her zaman beklerim."

Birkaç saniye geçiyor ve ben onların gitmeye başlamasını bekliyorum ama yaşlılardan biri gülümsüyor. "Tıpkı baban gibi konuşuyorsun. Tanrı ruhunu kutsasın."

O oturur oturmaz herkes onu takip ediyor, tıpkı *Nonno*'nun beni içeri alıp kucağına oturtmadan önce girişten gözetlediğim zamanlardaki gibi masayı dolduruyorlar.

Adamlar arasında sohbet kopuyor ve bana mevsimi, üzüm bağlarını, zeytinleri ve gurur duydukları her şeyi anlatmaya başlıyorlar.

Ben de bununla gurur duyuyorum.

Costas kısa sürede tarih olacak. Enzo ve ben şimdiden planımızı oluşturuyoruz ve yakında meyvesini verecek.

Georgina da bir Costa.

Bu düşünceye kaşlarımı çatıyorum. O benim kafamda bir Costa olmayacak - o sadece Petal.

"Bu De Marco," diye fısıldamak için eğiliyor Enzo, ilk oturan ve belli ki buralarda bir gücü olan yaşlı adamı işaret ederek. Ne de olsa en çok konuşan oydu.

"Geriye kalan birkaç güçlü aileden biri. Costalar yüzünden iki oğlunu kaybetti," diye devam ediyor Enzo.

Hafifçe başımı sallıyorum, adama olan saygım artıyor. Eğer oğullarını kaybettiye ve hala savaşı istiyorsa, o zaman sadık bir generaldir.

"Onu müttefik olarak istiyorsun." Enzo şarabından bir yudum alıyor, gözlerinin derinliklerindeki o hınzır parıltıyla umursamaz görünüyor.

"Not edildi."

"Not edilmedi," diye alay ediyor. "Bunu bir adım daha ileri götürün."

"Nasıl daha ileri götürebilirim?" Kadehimi elime alıyorum ve bir yudum almadan önce güçlü şarap kokusunu içime çekiyorum. Her zaman viskiyi tercih etmişimdir ama şarabımızın tadında nostaljik bir şeyler var. Ailevi, alın teri ve dürüstlikle yapılmış.

Enzo, "Kızının evlenme teklif etmesini iste," diyor ve bunu çok basit bir şekilde söylüyor.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü bu size burada bir kök kazandıracak ve insanlar size daha fazla güvenecek." Kadehini De Marco'ya doğru kaldırıyor ve o da kadeh kaldırıyor. "O bir İtalyan güzeli."

"O zaman neden onunla evlenmiyorsun?"

diye sordum. "Ben bir Vitallio değilim."

"Evlilikle ilgilenmiyorum." Bunu hiç düşünmedim ve asla da düşünmeyeceğim, özellikle de Sicilya gibi bir yerde evliliği - burada çok geleneksel ve muhafazakârlar. Evlilik, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin kirletmemesi gereken kutsal bir şey gibi.

"Sadece Costa fahişesiyle ilgileniyorsun, değil mi?" Enzo kötü niyetle sorar.

Bıçağımı çıkarıp onu parçalamamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, dişlerimin arasından gıcırdatıyorum. "Onun hakkında bir daha konuşursan seni keserim."

"Bak, onu alamazsın demiyorum, ama ondan kurtulman daha iyi olur." Ona ters ters bakıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Ama onu yan metres olarak tutabilirsin ya da her neyse. Sadece bir Sicilyalı ile evlen ve işlerin büyük planını düşün."

Enzo'ya çatal saplamak yerine adamlardan birine gülümsüyorum.

Haklı, geleneği sürdürmek ve köklerime dönmek istiyorsam evlilik mantıklı. *Nonno* ve *Padre*'nin yaptığı da buydu, geleneksel, aileyi düşünerek.

Ama küçük Petal'ımdan başka bir kadının yatağımı ısıtacağı düşüncesi ağzımda asit gibi acı bir tat bırakıyor.

Yemekten ve şarap şişelerini boşalttıktan sonra, birkaç adamla iştaki, arazideki ve hatta

güvenlik önlemleri.

Gecenin sonunda bitkin düştüm. Onlar gittikten sonra Enzo bana evliliği düşünmem gerektiğini hatırlatıp durdu, ben de onu kovdum.

Ana ev, küçük Petal'ımın dans etmek ve hareket etmek için patlattığı her zamanki şarkılar olmadan sessiz. Salli bana doğru başını sallayarak bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor.

"Hayır, teşekkür ederim, Salli. İyi geceler."

Bana şaşkın bir bakış atıyor ve yemin ederim bir şey söylemek üzere ama son anda geri çekiliyor, başını sallıyor ve gidiyor.

Ne düşündüğünü biliyorum, Petal'ın kaçma girişimlerine ya da ondan sonra gelen ders dışı etkinliklere tanık olmuş olmalı. Salli ailesine sadık olsa da Petal'ın bana zarar vereceğini düşünürse rahat durmayacaktır.

Ve aynı sebepten dolayı, yukarıdaki kızın gitmeye çalışmaktan vazgeçmesi gerekiyor. Kendi zamanını ve benimkini boşa harcıyor ve muhtemelen burada arkadaştan çok düşman edinecek.

Onu ne kadar koruduğum önemli değil, eğer yerel halk onu sevmiyorsa, asla onun tarafını tutmazlar.

Enzo zaten ondan nefret ediyor ve ondan kurtulmak için planlar yapmaya devam edecek. Ona izin vereceğimden değil, ama yine de.

Odaya girerken ceketimi çıkarıyorum. Karanlık ve onun gibi kokuyor. Çilek ve biraz leylak.

Ayakkabılarımı tekmeleyip arkasına uzanırken derin bir nefes alıyorum. Yan yatmış, derin bir uykuya dalmış ve çarşafı beline kadar çekmiş, çıplak omuzlarını, boğazının kıvrımlarını ve bir kamuflej gibi sırtından aşağı dökülen siyah saçlarını ortaya çıkarıyor.

Boğazının çukuruna bir öpücük konduruyorum ve usulca inleyerek beni geri itiyor.

"Benimle savaşmayı bırak, Pet." Bir elimi boynuna, diğerini beline doluyorum ve bacağım onunkini kavırıyor. "Sen zaten benimsin."

Çıkış yolu olmadığını ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi.

Ne kadar uzun süre savaşırsa, onu o kadar çok kıracağım ve içimde bir yerlerde onu kırmak istemiyorum, en azından bu anlamda.

Onun mücadelesini, ruhunu ve hatta saf masumiyetini kırmak istemiyorum.

Onu ailemi katleden adamın kızı Georgina Costa olarak düşünmek istemiyorum.

O Petal. Sadece benim küçük Petal'ım.

Tek istediğim onu bu şekilde kucaklamak, kollarımda uyumasını sağlamak ve huzuru hissetmek.

GEORGINA

Kaçış planım yavaş ama emin adımlarla ilerliyor.

Jasper'ı sıkıldığıma ikna etmeyi başardım ve bu nedenle Salli teslimat kamyonlarından yiyecek almak için dışarı çıktığında benim de onunla çıkmama izin veriyor. Çiftlikten ayrılmamıza izin verilmiyor ve sayısız muhafız var ama yine de etrafımdaki herkesi gözlemlene şansım oluyor.

Jasper'ın bir hafta kadar önce yaptığı toplantıdan bu yana ev, Salli'nin bahsettiği şaraphanede ya da zeytin tarlalarında çalışan işçiler ve erkeklerle dolup taşıyor.

Vitalio malikanesinin en yakın kasabadan çok uzakta olduğunu öğrendim, bu yüzden kaçtığımda oraya gitmek için bir araba ayarlamam gerekiyor.

Dil bilmediğim için yerel halkla iletişim kurmakta sorun yaşayacağım. Ayrıca, İtalyanca öğrensem bile, Salli Sicilya lehçesinin İtalya'daki diğer bölgelerden tamamen farklı olduğunu söylüyor, bu yüzden ders kitaplarından öğrenirsem bunu aklımda tutmam gerekiyor.

Salli'nin torunu Francesco bana merhaba ve hoşça kal demek, bazı yiyeceklerin ve kedilerin isimleri gibi küçük kelimeler öğretiyor. Bazı fiilleri öğrenmeye başladım ama gramerin cinsiyet kısmı beni şaşırtıyor ve bu da Francesco'nun bana gülmesine neden oluyor.

Jasper istersem bana öğretebileceğini söyledi ama onun yardımını almaktansa ölmeyi tercih ederim. Ayrıca, bana sadece kışkımdan alırsam ve ağzımı sikerken hareketsiz kalırsam öğreteceğini söyledi. Teklif biraz cazip olsa da - tamam, çok fazla, planımı anlamasını istemiyorum.

O çok sezgisel ve ben gerçekten bu konuda ilk adımı atmak istiyorum.

Ne denersem deneyeyim ona karşı kazanamıyorum. Her zaman tüm kartlarımı karıştıracak beklenmedik bir şeyle gelir, ama şimdi değil.

Bu sefer kazanan ben olacağım. Beni esir alan kişi bu konuda son sözü söyleyemeyecek. Hayatımı, özgürlüğümü çalamayacak ve hatta ailemden kalan tek kişiyi görmemi engelleyemeyecek.

Jasper'dan nefret ediyorum. Onun yanındayken hissetmeme izin verilen tek duygu bu, bana dokunduğunda ya da bedenimi yeniden öğreniyormuş gibi yavaş ve telaşsız bir şekilde beni aldığında içimden geçen kaotik duygular değil.

Bugün, yemek odasında ya da yatak odasında yemek yemek yerine, Salli bana Jasper'ın beni dışarıda beklediğini söyledi.

Saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve elbisemin üzerine bir kazak giyiyorum çünkü burası akşamları serin oluyor. Jasper bana kolayca üzerimden çıkarabileceği kıyafetlerden oluşan bir gardırop aldı. O etraftayken iç çamaşırına ihtiyacım olmadığını söylüyor ve bunu çevremde olduğu her seferde kanıtlıyor.

Her ne kadar Chicago'ya geri dönmek istesem de buradaki havanın ne kadar temiz ve berrak olduğunu inkar edemem. Sanki geldiğim günden beri ciğerlerimi temizliyor ve detoks yapıyormuşum gibi.

Avludan dışarı adımımı attığım anda duruyorum, dudaklarım aralanıyor. Ortada bir masa var ve her çeşit İtalyan yemeği ile dolu. Belki de Salli hayatımda yediğim en lezzetli yemekleri pişirdiği içindir.

Jasper orada durmuş, kadehlere şarap dolduruyor. Üzerinde sadece manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmış, güçlü ve damarlı ön kollarını gösteren lacivert gömleği var.

"Jas?" Avluya girdim. "Bu da ne?"

"İşte buradasın." Eğiliyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

Kalbim küt küt atarken donup kalıyorum. Hayır. Bu yanlış.

Bunu yapmaya devam edemez.

Beni nazik bir seksle kandırıp sonra da sanki çıkıyormuşuz gibi romantik bir akşam yemeği ayarlayamaz.

Ondan uzaklaşıyorum, savunmalarım aynı anda yükseliyor. Dikkatimi dağıtmaya devam ettiği için kaçış planıma doğru düzgün odaklanamadığım yetmiyormuş gibi bir de romantik bir akşam yemeğine ve tapınak öpücüklerine ihtiyacım yok.

"Bunu neden yapıyorsun, Jasper?"

"Neyi yapıyorum? Seni beslemeyi mi?"

"Hayır! Bu, yemek, şarap, hepsi. İstemiyorum."

Çenesi titriyor ama kaşlarını kaldırıyor. "Yemek istemiyor musun?"

"Hiçbir şey yokmuş gibi, beni isteğim dışında almamışsın gibi davranmanı istemiyorum. Sen benim tutsağımsın, sevgilim değil."

Bir an sessiz kaldı ve gözlerindeki hafif kısılma olmasaydı beni duymadığını düşünebilirdim.

Zaman akıp gidiyor ve ben kıpırdanma isteğime direniyorum. Beni izleyişinde beni utangaç bir aptala dönüştüren bir şey var.

Sanki içime ulaşabiliyor ve o buz mavisi gözleriyle beni dondurabiliyor.

Şarap doldurmaya devam ediyor. "Bunu duymamış gibi yapacağım. Git sandalyene otur, Pet."

"Sandalyemde oturmayacağım. Kesime götürülen bir kuzu gibi itaatkâr ve uysal olmayacağım." Öfkem alevleniyor ve en yakınimdaki nesneye uzanıyorum, ki bu bir bıçak oluyor - uydurma - ve ona doğrultuyorum.

Jasper şarap şişesini masaya koyuyor ve bana bakıyor. Elimde bir bıçak olmasından ve bir adım atarsam bıçağı boğazına dayayacağımdan etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Bu konuda ne yapacaksın, Pet?" "Ne hakkında?"

"Kuzu olmayacağını söyledin, peki ne yapacaksın? Bir kurda dönüşüp beni bununla mı bıçaklayacaksın?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak bir adım atıyor.

Bıçak şimdi boynunun çukurunda, ama itmeye çalışmıyor. Aksine, ben ona bakmak zorunda kalana kadar yaklaşmaya devam ediyor. Elim titriyor ve gözlerim açılıyor.

"Devam et," diye alay ediyor. "Kuzu olmayı bırakmak istiyorsun, değil mi?"

Elimdeki titreme nedeniyle bıçak neredeyse elimden düşüyordu. Tam düşürmek üzereydim ki Jasper bileğimi kavrayıp bükerek silahın yere düşmesini sağladı.

Beni döndürdü ve duvara çarptı. Şok sadece sırtımda değil bacaklarımın arasında da dalgalanırken nefesim kesiliyor.

Onun kaba tarafı beni her zaman zor durumda bırakırdı ve bu sefer bunu kendime ben yaptım.

"Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun, Pet? Benden kaçabileceğini mi?" Beni yukarı kaldırırken yüzüme karşı hırlıyor. Pantolonunu sert aletini çıkaracak kadar açarken bacaklarım kendi iradesiyle ona sarılıyor.

Elbisemin altına uzanıyor ve komando olduğumu fark edince inliyor. "Şu haline bak, benim için çırılçıplak ve sırılsıklamsın. Küçük, pis bir fahişe gibi sikilmek istiyorsun, değil mi kaltağım?"

Gömleğine tutunuyorum, tırnaklarım sırtına batıyor ve bu benim tek cesaretlendirme şeklim oluyor.

Taşaklarını içime sokuyor ve aynı anda kıcıma şaplak atıyor. Acı hissi doğrudan merkezime vuruyor. Çığlık atıyorum ve sesi bastırmak için gömleğinin üzerinden omzunu ısııyorum.

"Sen benimsin, Pet. Benimsin, kabul et artık." Tekrar tekrar içime girmeden önce neredeyse tamamen dışarı kayıyor.

Bir hıçkırık havayı yırtıyor ve o zaman sesin benden geldiğini fark ediyorum. Duvarlarımı yıkıyor ve onları yeniden yapıyor.

Sadece bedenimi değil, ruhumu da beceriyor. İstesem de istemesem de beni kendi yapıyor.

"Benim için gel," diye fısıldıyor boğazımı yakamdan çektiirirken.

Benim var.

Onun etrafında kelimenin tam anlamıyla parçalanırken hıçkırıkla karışık uzun bir inilti çıkarıyorum.

Ve biliyorum ki, eğer yakında ayrılmazsam, hiçbir çıkış yolu kalmayana kadar tamamen onun büyüüne kapılacağım.

Bir parçam, aptal bir parçam bunu istiyor.

Jasper, döller i içime akıp kalçalarım dan aşığı süzülene kadar daha sert ve daha hızlı bir şekilde içime giriyor.

Bir şey düşünemeyecek ya da yapamayacak kadar bitkinim, bu yüzden nefesimi tutarken başımı omzuna yaslıyorum.

"Şimdi," diye son bir kez şaplak atıyor ve kalan zevkle inlememe neden oluyor. "Kıçını şu sandalyeye koyacak ve yemeğini yiyeceksin."

"Peki ya hayır dersem?" Mırıldanıyorum.

"Bu tavrını sikip atacağım." Kulağımın kabuğunu yalıyor. "Ve bu sefer, durmayacağım, evcil hayvanım."

Tüm iyi planlar bir planla başlar.

Nonno bana en büyük kötülüğün kardeşleri birbirine düşürmek olduğunu söylerdi.

Nonno dürüst bir adamdı. Toprağı ve insanları işledi ve korunmaya ihtiyacı olanları korudu. *Nonno* kötülükten hoşlanmazdı ama tüm ailesini gözlerinin önünde katlettirmezdi.

Üzgünüm Nonno, bir daha karşılaşırsak bunu ödeyeceğim.

Lucio'nun tüm gözleri üzerimdeyken Amerika'ya dönmek kolay değil, Enzo'nun özel jetiyle bile. Her zaman bir muhbir, Enzo için çalışan ama Lucio'ya bilgi vererek onu arkadan vuran bir hain olma riski var.

Enzo kendisi için çalışan herkesi taradığını söylüyor ama ben kimseye güvenmiyorum. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur.

Bu nedenle yanıma sadece Angelo'yu alıyorum; çiftlikte benimle çalışanlardan biri, benden daha yaşlı ve De Marco'nun en güvendiği adamlardan biri.

Angelo'nun saçı ve sakalı gümüş rengindedir ve sessiz biridir. Sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşur ve dul kadınları sikmeyi sever. Hey, burada yargılama yok. Herkesin kendi sapkınlıkları vardır.

Paolo Costa'nın evine girerken onu kamuflej olarak dışarıda bıraktım. Güvenliği Lucio'nunkine kıyasla bok gibi ama yine de kolay değil.

Çalışma odasına giderken iki gardiyanı yere serdim ve cılız bedenlerini personelin giremeyeceği dolaplara sürüklemek için değerli vaktimi kaybettim.

Paolo'nun evi büyük ama sanki içine hayat katmak için zaman ayırmamış gibi kişiliksiz. Lucio'nun yanında olduğum zamanlardan beri Paolo'nun zamanını ya çalışma odasında ya da bahçede geçirdiğini biliyorum. Ve evet, Lucio kardeşinin hareketlerini gözetleme konusunda o kadar titizdi.

Önce ofisine gidiyorum ve büyük ahşap kapıyı açıyorum.

"Artık kahve yok. *Grazie*, Marta."

"Sana kahve yok, Paolo." Kapıya yaslanıp silahımı ona doğrulttuğumda kapı tıkırdıyor.

Paolo pencerenin yanında durmuş, dışarıya bakıyor. Sözlerim üzerine yavaşça dönüp bana bakıyor.

Paolo Costa, Lucio'dan daha yaşlı ve bu belli oluyor. Yüzü de vücudu da zayıf. Kardeşinin aksine, kızına da geçen siyah saçlarındaki beyaz telleri saklamıyor.

Eğer bir sürpriz ya da kavga bekliyorsam, hiç beklemiyordum. Bunun yerine, sanki ofisine birinin girip ona silah doğrultması her gün olan bir şeymiş gibi kara gözleriyle beni izliyor.

"Lucio'nun artık seni kullanmadığını duydum, anladığım kadarıyla her şeyi çözmüşsün, değil mi?" diye soruyor sıkıntıyla.

Tabii ki hepsini biliyordu. Onu alnından vurmamak için kendimi zor tuttum. Ama bunu yapmadım, çünkü bu planladığım şeye aykırı.

"Lucio'nun senin varisinin peşinde olduğunu da biliyor musun?" diye sordum. Başıyla onaylıyor, artık tamamen bana dönük.

"Peki ya varisinizin annesini öldürdüğü gerçeğine ne demeli?"

Paolo bir an için nefes almayı bırakmış gibi görünüyor. "Kanıtınız?" "Gerek var mı? Lucio'dan bahsediyoruz. Bir süredir Emilio hayatta olduğundan beri tahtta ve bunu yıllardır planlamadığını düşünüyorsanız, kardeşinizi tanımiyorsunuz demektir."

Paolo dikkatle beni izliyor, parmağıyla kalçasına vuruyor. "Korkarım ben de senin sözlerine güvenemem. Ne de olsa sen bir Vitallio'sun."

"Sen bilirsin." Ses tonumu kayıtsız tutuyorum. "Bu benden alacağın tek uyarı, ihtiyar."

Bu, Lucio'yla arasında daha büyük bir çukur açmak için yeterli olacaktır. Onlar birbirlerini öldürmekle meşgulken, ben gizlice geri dönüp yirmi beş yıl önce yaptıklarının bedelini alacağım.

Dönmeden kapıyı açıyorum. Eğer ona arkamı dönersem, anneme yaptıkları gibi beni de vurmaktan çekinmeyecektir.

"Peki ya kızım?" Zayıf sesi durmama neden oldu. "Kızın mı?"

Cahil gibi davranıyorum.

"Benimle oynamayı bırak. Kızımı bir yere götürdün, Georgina nerede?"

O biliyor.

Tabii ki biliyor. Ne de olsa annesinin onu erkek kılığına sokmasının sebebi oydu. Hesaplamalarım doğruysa, onu Sicilya'ya götürdüğüm sıralarda tam yerini bulmuş olmalı.

"Bir oğlun olduğunu sanıyordum?" Şaşırmış gibi yapıyorum.

"Onu bulacağım ve o da beni seçecek. Neden biliyor musun, *Alessio*?" İsmimi vurguluyor. "Bütün bunları yapmanın sebebi de aynı.

Ailesi. Ben onun kalan tek üyesiyim. Kan sudan daha yoğun akar, bunu unutmayın."

Siktir et onu.

Onu bulamayacağı için götüremeyecek ve bir şekilde Sicilya'ya ulaşırsa, adamları Vitallios'un topraklarına varamadan öldürülecek. Costas'ın gelmemesinin bir nedeni var.

"Lucio'ya göz kulak ol," diyorum ona malikânenen girdiğim gibi sessizce çıkmadan önce.

Angelo'yu arka girişte arabada beklerken buldum. Paolo ve onun sıkık kardeşi arasında bir göçük başlattığıma göre ilk görevim tamamlanmıştı. Lucio'nun dikkatini çekmeden önce havaalanına dönüp oradan ayrılmalıyım.

Ama havaalanına gitmek yerine Angelo'dan bir daha asla dönmek istemediğim boktan mahallede durmasını rica ettim.

Yine de buradayım.

Küçük Petal'ın eski lanet dairesine doğru iki adım atarken Angelo arabada beni bekliyor.

Yakında kiracı burayı boşaltacak ve eşyalarını satışa çıkaracak. Gerçi onu buraya bağlayan bir şey yok. Hoşuna gitse de gitmese de yeni evi Sicilya.

Yangın merdiveninin altındaki yedek anahtarı kullanıyorum ve dairesini açıyorum. İki kedi deli gibi miyavlayarak etrafımı sarmadan önce ayaklarım bana doğru koşuyor.

"Bay Bingly, Bayan Hudson," diye selamlıyorum. "Eşyalarını topla, bir yere gidiyoruz."

Eşyalarını, dizüstü bilgisayarımı ve bazı kıyafetlerini alırken yol boyunca beni takip ettiler. İlk seferinde acelem vardı, bu yüzden sadece kupasını ve birkaç kıyafetini getirdim.

Kediler bacaklarımı okşuyor, kocaman gözleriyle bana bakıyorlar. Yarı dolu kutularına bakılırsa, Dinah ve o Rus hemşire onları beslemiş, ama onlar da benim küçük Petal'ımı en az onun onları özlediği kadar özlemiş olmalılar.

Geçen gün onu Salli'nin torununun kedisiyle oynarken ve ona kendi kedilerini ne kadar özlediğini söylerken yakaladım.

"Bana borçlusunuz," diyorum onları kafeslerine sokarken. İçeri girdiklerinde itiraz etmiyorlar.

Omzumdaki çantayı ve iki elimdeki kafesleri dengelerken daireye son bir kez daha bakıyorum.

Küçük Petal'ıma olan takıntım burada başladı, onu ilk kez burada izledim, becerdim, bağladım ve onun fantezilerini - ve benimkileri - gerçeğe dönüştürdüm.

Daha doğrusu, hayır, belki de ona olan takıntım küçük Joe'dan beri başladı, kulağa ne kadar berbat gelse de.

Ben kedileri ve çantayı arka koltuğa yerleştirirken Angelo kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor.

"Kadın için hediyeler."

"Gerçekten mi?" der gibi sadece başını sallıyor. *Dolambaçlı yoldan gittiğimiz şey buydu. Ne için?*

Arka kapıyı kapattım ve Angelo'nun yanına yerleşmek üzereydim ki sağımda bir hareket fark ettim.

Siyah bir araba geçer ve silah sesleri sokağı yıkmadan önce camı açılır.

İçeri atlıyorum, kendiminkini ateşliyorum ve Angelo'ya bağıriyorum, "Git! Git!"

Silah sesleri arkamızda yankılanırken arabamız caddede hızla ilerliyor.

Camımı indiriyorum ve lastiklerinden birine ateş ederek sağa savrulmasını sağlıyorum.

Lanet olası Lucio. Beni öyle ya da böyle bulacağını biliyordum.

Araba izimizi kaybettirirken kedilere bakıyorum. Bir tanesi kocaman gözlerle bakıyor ama diğeri uyuyor.

Hay sikeyim. Kedilerin iyiliği için endişelendiğime inanamıyorum.

"Patron..." Angelo'nun çılgın gözleri beni inceliyor.

İşte o zaman görüyorum, lanet koltukları kaplayan kırmızıyı. İzleri takip ettiğimde ceketimin omuz hizasından ıslandığını ve derimde bir delik olduğunu görüyorum.

Sikeyim.

İlk başta hissetmiyorum, ama sonra yanık beni bir orospu çocuğu gibi kavırıyor. Acı tüm tenimde patlıyor ve daha fazla kan beni terk ediyor.

Yarayı sıkmaya çalışıyorum ama bu kanamayı durdurmuyor. Görüşüm iki katına çıkmaya başlıyor ve burnumdan nefes alıyorum. İlk kez vurulmuyorum ama ilk kez bu kadar hızlı kan kaybediyorum.

Siktir, yine.

Böyle giderse bayılacağım ve bu hiç iyi bir şey değil.

"Seni hastaneye götüreceğim" dedi.

"Hayır." Başımı bir kez sallıyorum. Lucio beni hemen bulacak ve öldürecek. "Beni eve götür."

"Ama patron..."

"Evim. Sicilya." Mırıldanıyorum.
Evim. Petal.

GEORGINA

Kendime sadece kaçamadığım için üzgün olduğumu söylüyorum.

Çünkü Jasper gitmiş olsa da Enzo burada ve beni bir şahin gibi izliyor.

Jasper bu sabah erkenden Angelo'yla birlikte dışarı çıktı ve her zaman çalışmak için dışarı çıksa da bu sefer farklıydı. Bir, gergin görünüyorlardı. İki, genelde benimle öğle yemeği yemek için döner.

Bugün olmaz.

Çoktan gece oldu ve ondan hiçbir iz yok.

Herkes bana Jasper'ın nereye gittiğini söylemeyi reddediyor, sanki bu benim bilmemem gereken bir sırmış gibi. Salli bile bilmediğini ve bu tür şeylerin onu ilgilendirmedığını söylüyor.

Jasper'ın yokluğunun beni kaçmak için daha fazla teşvik edeceğini düşünmüştüm, ama kendimi pencerenin yanında bir arabanın gelmesini ya da başka bir şeyi izlerken buldum.

Geç oluyor ama yine de uyuyamıyorum. Bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum. Ya da yanlış.

Yatağa uzandım ama onun sıcaklığı olmadan yatak boş, neredeyse çok boş geliyordu.

Senin neyin var Georgina?

Kendimi yatağa gitmeye zorluyorum ve yatağın üstüne uzanıyorum; ellerim karnımın üzerinde çapraz duruyor ve tavana bakmaya devam ediyorum. Jasper'ın bana şaplak attığı ve sonra aynı yatakta beni çiğ çiğ siktiği görüntüler hafızamda canlanıyor.

Elimi boynuma götürerek tasmaya dokunuyorum ve iç çekiyorum. Sanki bu tasma sayesinde ondan bir parça hep yanımda.

Hemen elimi bırakıyorum.

Mutlu düşünceler. Mutlu düşüncelere ihtiyacım var.

Bugün, tarlaların arasından geçen bir arka yolu gözetlemeyi başardım. Kamyonların malzemeleri yükleyip gittiği yer. Çiftçi değiller, bu yüzden Jasper ve ailesi için çalışmıyorlar - buralarda çok büyük olduklarını keşfettim.

Salli'ye göre, insanlar Vitallios'u hayırseverleri olarak görüyor ve bu yüzden Jasper'a hürmet derecesinde saygı duyuyorlar.

Daha doğrusu Alessio.

Burada kimse ona Jasper demez. Ya Senior Vitallio ya da Alessio. Ben diğer adını seviyorum.

"Alessio..." Sanki dilimde hissetmek istermişim gibi mırıldanıyorum.

Yine de ona Jasper diyebilen tek kişi olduğum gerçeğini seviyorum. Tıpkı onun bana Petal diyen tek kişi olması gibi.

Gözlerimi kapatarak, buradan çıkar çıkmaz Jasper'ı unutmaya karar veriyorum. Onun sert ellerini, tüketen öpücüklerini ve her bir fantezimi gerçeğe dönüştirme şeklini unutacağım.

Onun hınzır dilini, buz mavisi gözlerindeki parıltıyı ya da kalın saçlarının parmaklarımın altında nasıl hissettirdiğini unutacağım.

Buradan çıkar çıkmaz.

Uyuyakalıyorum ya da öyle sanıyorum.

Bir kaçış hayal etmek yerine, Jasper'ın yanımda yattığını, içime girip benimle sevişmek için beni yavaşça uyandırdığını hayal ediyorum.

Bekle. Sevişmek mi?

"Hanımefendi!"

Sert aksanlı sesle irkilerek uyandım. Uyku sersemiyim, bir süre odaklanamıyorum ve odaklandığımda da keşke odaklanmasaydım diyorum.

Angelo kolunu baygın haldeki Jasper'ın omzuna doluyor.

Beyaz gömleğinden aşağı kan damlıyor ve gömleği kırmızıya boyuyor.

Başı yana kayıyor ve gözleri kapaklarının altında hareket ediyor.

Kalbim neredeyse duracak ve sesimi çıkarabilmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Ne oldu?"

"Vuruldu. Ona yardım edebilir misiniz?"

Kafamın önünde dönüp duran tüm duygusal tepkileri bir kenara bırakıp ayağa fırlıyorum. O bir hasta. Bir hasta.

"Onu hastaneye götürelim."

"Olumsuz," diyor Angelo. "Hastane yok."

Buradan yarına kadar tartışabileceğimi biliyorum ama Jasper'ın adamları da tıpkı onun gibidir; bir şeyi yapmak istemezlerse yapmazlar.

Ayrıca, bunun nedeni suç faaliyetleri olmalı. "Onu

buraya koy." Yatağı işaret ediyorum.

Ne kadar kan kaybettiğine odaklanmamaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Gömleğini ıslatan çok fazla kan var. Kahretsin.

"Burada tıbbi bir kit var mı?" Jasper'ın gömleğinin düğmelerini koparıırken Angelo'ya soruyorum.

"Salli'ye sorabilirim."

"Hemen yap! Ve sıcak su getir."

Yaraya ilk kez bakıyorum. Bu bir sıyrık, kurşun yok ama damarlara isabet eden derin bir sıyrık ve bu yüzden çok kan kaybetti. Çok kan kaybetmiş.

uzun bir süre, saatlerce sızdığını varsayıyorum.

"Jasper!" Yanağına vurdum. "Jas, hadi, aç gözlerini."

Göz kapaklarının arkasında hareket ediyorlar ama onları açmıyor. Kanamayı durdurmalı ve hemen dikiş atmalıyım.

"Bu sefer kendini neyin içine soktun, seni aptal?" Sert hemşire sesimi kullanmaya çalışıyorum ama hıçkırığa yakın bir ses çıkıyor.

Nabızı sabit, bu iyiye işaret. Öte yandan, nefes alış veriş hafif dalgalı.

"Seni pislik." Yarasına bastırıyorum ve inliyor. "Kendini vurduracak ne yaptın, ha?"

Göz kapakları tekrar hareket ediyor ve dudakları aralanıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yanağına bir damla düşüyor ve benden geldiğini fark ediyorum. Ağlıyorum. Bir hastayla ilgilenirken ağlamamam gerekiyor.

Ama bu bir hasta değil. Bu Jasper.

"İşte." Angelo, üzerinde kırmızı haç logosu olan bir kutu taşıyarak içeri dalıyor. "Salli sıcak suyu getiriyor."

Gözlerimi siliyorum ve işe koyuluyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, kutuda ihtiyacım olan çoğu şey var. Cımbızı alıyorum, izopropil alkolle ıslatıyorum ve içine sıkışmış doku parçalarını çıkarıyorum ve sonra yarayı temizliyorum.

Salli, Angelo ve hatta Enzo bana katılıyor. Salli sanki o hemşire ben doktormuşum gibi bana yardım ediyor. Yarayı dikerken başını çevirip bakmıyor bile. Çoğu insan etin birbirine dikildiğini görmekten hoşlanmaz ama Salli ve buradaki herkes normal insanlar değil.

Hepsi de silah seslerinin normal olduğu acımasız bir dünyadan geliyor.

Benim dünyamda silah sesleri sadece acil servise aittir ve orada çalıştığım süre boyunca onlara hiç alışmadım.

Ve şimdi Jasper bunlardan birinin kurbanı olduğu için, sinir krizinin eşiğindeyim. Bunun içine girebileceği tüm senaryoları düşünüp duruyorum. Elim titriyor ve devam etmeden önce onu düzenlemek için derin nefesler alıyorum.

Ona antibiyotik enjekte ettikten sonra, Salli'ye ihtiyacım olan şeylerin bir listesini veriyorum.

Oğluna onları getirteceğini söyleyerek ayrılıyor.

"Ne oldu?" Angelo'ya soruyorum, sesim alçak ve duygu yüklü.

"Biz ayrılırken Lucio'nun adamları tarafından vuruldu." Angelo hala girişte dururken konuşuyor.

Enzo kendini evinde gibi hissediyor ve yatağın yanındaki sandalyede oturuyor.

"Lucio'nun adamları buraya mı geldi?" Kutunun kapağını kapatarak soruyorum. Angelo konuşmak için izin ister gibi Enzo'ya bakıyor.

"Amerika'daydılar," diyor Enzo monoton bir sesle. "Ailen onlarca yıl önce başladıkları işi bitiriyor."

"Amerika'da mıydın?" İnanamayarak Angelo'ya bakıyorum. "Neden yarasını orada tedavi ettirmedin? Enfeksiyon kapabilirdi."

Angelo sert duruşunu koruyor. "O istemedi."

"Eğer orada kalsaydı, Lucio onu kesin öldürürdü." Enzo duraklar. "Yoksa istediğin bu mu Costa?"

"Benimle sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama durman gerek." Çenemi çıkardım. "Onun ölmesini isteseydim, bunu şimdi yapardım."

Enzo o eşsiz gözleriyle bana bakmaya devam ediyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Angelo dışarıda kayboluyor ve beni Enzo ile olan sessiz savaşımda bırakıyor. Onu görmezden geliyorum ve tekrar Jasper'a odaklanıp ateşini kontrol ediyorum.

Tırmanıyor. Lanet olsun. Enfeksiyon kapmış. Ama yine de, kanamayla geçirdiği zamana bakılırsa, enfeksiyon kapmaması sürpriz olurdu.

Miyavlama sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Angelo, içinde Bay Bingly ve Bayan Hudson'ın bulunduğu iki kedi kafesiyle girişte beliriyor.

"Onları almak için durdu," diyor Angelo. "Bu yüzden vuruldu."

Ağlama ihtiyacıyla savaşma çabalarım başarısız oldu. İstesem bile duramıyorum.

Kedilerimi almak için geri döndü. Bunu benim için yaptı. Lanet olsun ona.

Cehennemin en karanlık çukurlarında lanetlensin.

Elimi boynuna doluyorum ve gözyaşlarımı serbest bırakırken dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum.

"Beni terk etmeye cüret etme, Jas. Sakın buna cüret etme."

JASPER

Birkaç hafta geçti ve sakatlığım hâlâ çok acıyor.

Cildinizin sizden nefret ettiği ve size saldırmaya başladığı zamanları bilir misiniz? Evet, ben de öyle.

Buna enfeksiyon deniyor ve benim küçük Petal'ım bundan kurtulmak için, daha doğrusu benim bu yola girmemi engellemek için elinden geleni yapıyor. Bu arada bana da lanet okudu ve Amerika'da tedavi olabilecekken buraya kadar gelmemin ne kadar aptalca olduğunu hatırlattı.

Endişelendiğinde ve sert bir hemşire gibi davrandığında çok sevimli oluyor. Ve evet, porno gibiydi ve evet, o hemşire fetiş filmlerindeki gibi beni sikti ve emdi.

Zaman geçtikçe sapkınlıklarımızın nasıl arttığını anlayamıyorum.

Ancak şimdi, temiz havaya ve güneşten gelen D vitaminine ihtiyacım olduğu için beni yürüyüşe çıkarıyor. Bunu kabul etmemin tek nedeni, kolumu beline dolayabilmem, onu yanıma çekebilmem ve onu tüm dünyaya gösterebilmem.

Üzüm bağındaki işçiler ne zaman yanlarından geçsek saygıyla başlarını sallıyorlar. Küçük Petal'ım onları selamlayacak ve hatta bazı işçilerin onun için yıkadığı üzümleri kabul edecek kadar İtalyanca öğrendi.

Açık mavi gözlerinde hayranlıkla onu izleyen bir çocuğa ters ters bakıyorum. On yediden büyük olamaz ama yine de ona baktığı için gözlerini oymak istiyorum. Kim olduğunu sanıyor da bana böyle bir saygısızlık yapıyor? Benim olana bakmaya hakkı varmış gibi?

Babası işaretimi anlamış gibi görünüyor ve alçak sesle mırıldandığı İtalyanca kelimelerle onu azarlıyor.

"Neden ona bağırıyor?" diye soruyor küçük Petal'ım bir yandan üzüm emerken.

Bir saniyeliğine, ağzının içinde kaybolmadan önce dudaklarının meyveyi sarma biçiminde kayboldum. Hay sikeyim. Erotik bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

"Endişelenmene gerek yok," diye yanıtlıyorum sorusunu.

Gözlerini kısıyor. "Buna neden inanmıyorum?"

Onu işçilerin görüş alanından uzaklaştırırken sağlam omzumu kaldırıyorum. Zeytin mevsimi değil, bu yüzden bu tarafta daha az var.

Petal bahar gökyüzüne uygun sade çiçekli bir elbise giymiş olsa da, kumaşın arasından görünen ten ipuçlarına kimsenin bakabilmesinden hoşlanmıyorum.

O benim ve öyle kalmasını istiyorum. Sadece benim. Basit konuşmalar yapabilecek kadar İtalyanca öğrenmesi ya da hatırlaması bile hoşuma gitmiyor.

Sahiplenme. Google'da ara.

Küçük Petal'ım başını sağlam omzuma yaslıyor, biz sessizce yürürken küçük parmakları pazuma dolanıyor.

Vurulduğumdan beri bunu çok yaptık. Yürümek, ormana gitmek ve toprağın kokusunu içimize çekmek.

Genellikle işçilerle daha fazla zaman geçiriyoruz ve küçük Petal'ım beni bir ağacın altında - lanet kedileriyle birlikte - mahsur bırakıp yardıma gidiyor. Reddetmeye çalışıyorlar ama o hayır cevabını kabul etmiyor ve onlarla çalışırken her şeyini ortaya koyuyor.

Bugün kediler Salli ile birlikte ve onun beni terk etmesine izin vermeyeceğim. Benim de ona ihtiyacım var.

"Burayı seviyorum," diyor iç çekerek.

"Eminim ben burada olduğum için seviyorsunuzdur."

"Kibirli bir pislik olmayı bırak." Bana ters ters bakıyor. "Ayrıca, bunu benim için mahvetmeye çalıştın."

Kaşımı kaldırıyorum. "Nasıl yani?"

"Um... pardon? Beni bu ormanda çıplak ve yalınayak koştururken bir yandan da beni şok etmeye devam ettiğini hatırlamıyor musun?"

"İtiraf et, bayıldın." Huffs.

"Her neyse."

"Sevmiştin. Ayrıca..." Parmaklarımı yakasında gezdiriyorum ve hafif bir ürperti onu ele geçiriyor. "Yakamı seviyorsun."

"Bilmiyorum."

"Yani seni çiğ çiğ sikerken onu tutmamdan hoşlanmıyor musun?"

Somurtuyormuş gibi yaparak bakışlarını dikeyliyor ama çok geçmeden etrafımızı seyretmeye geri dönüşüyor.

Bu gerçek, yani burayı sevdiği gerçeği. Yüzünde bir gülümsemeye uyanıyor ve kedileriyle o yumuşak, mutlu ses tonuyla konuşarak onlara bugün yaşayacakları tüm eğlenceyi anlatıyor.

Ancak ben bile biliyorum ki eline bir fırsat geçerse kaçacak ve asla arkasına bakmayacaktır.

Mesele işi, arkadaşları ya da Chicago'da geride bıraktığı hayat değil; mesele babası. Paolo'yla tanışmak için yanıp tutuşuyor ve ben onu ondan uzak tuttukça, o daha çok ona koşmak ve beni terk etmek istiyor.

Herif haklıydı. Kan sudan daha kalın akar.

Ama bir kez daha bencil bir piç olup onu elimde tutacağım. Gerçek şu ki, onu hastanede görmeden önceki hayatımı hatırlamaya başlayamıyorum.

Donuk, kara bir delikti. Lanet bir boşluktu. Her ne kadar iz sürmekten ve piçlerin yüzlerini parçalamaktan zevk alsam da, bunun hiçbir zaman bir amacı olmadı.

Küçük Petal'ım ve ben ahlaksız sapkınlıklar ve fanteziler aracılığıyla bir bağ kurmuş olabiliriz, ancak zamanla daha fazlası oldu.

Benim bile tarif edemeyeceğim bir şey haline geldi.

Beni yanlış anlamayın, berbat seks biziz. Onun vücuduna sahip olmayı ve onu kendi özel fahişem yapmayı seviyorum, ama dahası var.

Küçük Petal'ım için çok daha fazlası.

"Burada harika bir çocukluk geçirmiş olmalısın." Gülümsüyor, sonra ne dediğini fark edince yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Kötü anıları canlandırmak istememiştim."

"Olma. Burası lekeli değil. Burada hala çok güzel anılarım var. o."

"Ne gibi?" Göz bebekleri heyecanla büyüyor.

Benim meraklı küçük Petal'ım.

"*Nonno* ve *Nonna* gibi. Beni çok severlerdi, ben onların favorim."

"Çocukken bile hep kibirliydi."

Kıkırdıyorum. "Ciddiyim. *Nonna* bana hikayeler anlatırdı ve *Nonno* beni böyle yürüyüşlere götürürdü. Bana Güney İtalya usullerini, büyüklere saygı duymayı ve zayıfları korumayı öğretti."

"Harika bir insan olmalı."

"Öyleydi." Ve benim küçük Petal'ıma bayılırdı. Ailemdeki herkes severdi. Kendi hayatı her zaman on derece boktan olsa bile o gerçekçi ve naziktir ve insanları rahat hissettirmeye çalışır.

Doktor olmaya parası yetmediği için hemşire olduğunu, ancak içten içe hep başkalarına yardım eden bir mesleği seçtiğini söyledi.

Benim sert olduğum yerde küçük Petal'ım yumuşaktır. Benim saçmalamayan bir insan olduğum yerde o naziktir.

Kıkırdıyor, ses bir piyano senfonisi gibi etrafımızda yankılanıyor. Annemin bizim için çaldığı türden.

"Neye gülüyorsun?" Ben soruyorum.

"Sadece Vita'nın yatılı okulunda nasıl kaba biri olduğunu hatırlıyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Bir vahşi, ha?"

"Yani, eskiden çocuklar sana baksa bile onlara vururdun."

"Ya da sen." Onu sıkıyorum. "Senin için ayağa kalkmasaydım ölmüş olacaktın, seni küçük velet."

"Keşke..." Sözümlü kesiyor, yanakları kızarıyor.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Bir zeytin ağacının yanında duruyoruz ve ben onun çenesini tutarak gri bulutları bana odaklanmaya zorluyorum. Dünyadan kaçabilir ama benden asla. "Bir şeye başlarsan, onu bitir."

"Ben sadece..." Yine öfkeyle kızarıyor. "Keşke yanımda kalsaydın." "Öyle mi?"

"Bu aptalca, tamam mı? Unut gitsin." Kıpırdanmaya çalışıyor ama onu yerinde sabitliyorum.

"Aptalca değil," diye fısıldıyorum. "Keşke senin yanında kalabilseydim "

Nedense bu yirmi yıl ona kayıp zaman gibi geliyor. Belki de bu yüzden onun gitmesine izin vermeyi reddediyorum.

Gözleri yaşlarla doluyor ve dudakları titriyor. "B ö y l e şeyler söylemeyi kes."

"Ne gibi?"

"Sanki umurunda."

"Umursuyorum Petal. Bunu zaten kanıtlamadım mı?"

Yanağının iç kısmını kemiriyor, sonra hızla elimden kurtuluyor ve bir bitkiye odaklanıyor.

Ona izin verdim çünkü ben de onun cevabına hazırlıklı olmayabilirdim.

Ama onu eğilmiş, bir sincaba bakarken izlerken, kendime farklı türde bir fanteziye izin veriyorum.

Bu sapıkça ya da ahlaksızca bir şey değil ve kıcının o bükülmüş pozisyonda ne kadar sikilebilir görüldüğüyle de ilgisi yok.

İkimiz de yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar onunla bu yürüyüşleri yapmak kadar basit. *Nonno* ve *Nonna* gibi.

Cinsel fantezilerine geri dön, sikik.

"Daha hızlı."

"Oh, Jas." Ona binerken inliyorum, ellerim göğsünde.

"Daha hızlı dedim, Pet." Beni belimden yakaladı. "Sana söyleneni yapıyormuşsun gibi görünmüyor."

"Oh... Yaklaştım." Hızımı artırıyorum ama bu yeterli olmuyor. Gözlerinde bir parıltıyla beni izlerken içimde hayal kırıklığı kabarıyor. Benimle bu oyunu oynamayı ve etrafındaki her şeyi çözmemi seviyor.

"Seni orgazm etmemi mi istiyorsun?"

"Evet, evet, evet..." Söylüyorum. Onu gevşetmeyi ve daha iyi hissetmesini sağlamayı önerenin ben olduğumu biliyorum, ama şimdi o orgazma havaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var.

"İyi bir kız gibi sor, evcil hayvanım."

"Lütfen, Jas, lütfen gelmeme izin ver, etrafını paramparça etmeme izin ver."

"Tekrar."

"Lütfen, lütfen..."

"Sen benim fahişem misin?" "Sadece senin."

"Evcil hayvanım mı?"

"Evet, Jas, ben senin her şeyimim."

"Benim her şeyim, ha?" Alttan içime doğru itiyor ve parmaklarının arasında bir meme ucunu sıkıştırırken nefesim kesiliyor. "Bunu tekrarla."

"Her şeyim... Benim... Oh..." Sikişinin etrafında sertçe boşalıyorum ve bunun gücüyle devriliyorum.

Jasper tekrar yavaşça içime girdiğinde ağır ağır nefes alıyorum. İnliyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"İyi hissediyor musun, Pet?"

Göğsüne doğru başımı sallayarak onayımı mırıldanıyorum.

"Beni iyi hissettirmen gerektiğini sanıyordum?" diye takılıyor.

Dudağımı ısırarak onu itiyorum, böylece sert siki beni terk ediyor. Kaybettiğim için kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum ama yapacağım şey buna değecek. Bacaklarının arasına yerleşiyorum ve onu ağızma alıyorum.

"Mmmm," diye inliyor, parmakları saçlarımın arasında kayboluyor. "Suyunu üzerimde tatmak hoşuna gidiyor mu?"

Kalçalarım sıkılıyor ve onu boğazımın o kadar derinlerine alarak cevap veriyorum ki neredeyse öğüreceğim.

"İşte bu," hırıltılı sesi bir afrodizyak gibi. Onu daha sert emiyorum, parmaklarım taşaklarıyla oynuyor, iniltileri emiş sesime karışıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor boğazımdan aşağı boşalırken. Dudaklarımdaki son damlaları yalayarak onu serbest bırakıyorum.

"Tadımı o kadar çok mu seviyorsun, Pet?" diye alay ediyor ve ben de onun iyi tarafına sokulurken başımı sallıyorum.

Bu sadece onun tadı ya da bana verdiği zevkle ilgili değil, hayatta olmasıyla da ilgili. Beni terk etmedi.

Onu kanlar içinde gördüğümde hissettiğim acı hala içimde yaşıyor. Birkaç kez kabus gördüm ve her uyandığımda onu yanımda bulduğumda neredeyse ağlıyordum. Sonra beni tekrar kucaklayarak uyuttu.

Artık onu hissettiğime, yanımda olduğuna göre, bir anı daha boşa harcamak istemiyorum. Kurşun yarası almış hastaların veda etmeden dünyadan ayrıldıklarını gördüm. Eşlerinin ve kız arkadaşlarının hiçbir şey yapamadan koridorda ağladıklarını gördüm.

Bunu istemiyorum.

Jasper'ı kaybetmek istemiyorum.

Belki de bu yüzden son birkaç haftadır uyanık olduğum her anı onunla geçiriyorum.

Onunla geçirdiğim zaman her şeyden, hatta kaçışımdan, hatta kendi hayatımdan bile daha önemli hale geldi.

Onunla daha fazla zaman geçirirsem beni tüketeceğini biliyordum ve o da tam olarak bunu yaptı. Farkına bile varmadan, hayatım artık onun etrafında, onunla ve onun olduğu her yerde geçiyor.

O hâlâ benim tutsağım, işkencecim ama bu, vurulduğunda hissettiğim acının yanında sönük kalıyor.

"Hadi dışarı çıkalım," diyorum.

Parmakları kolumun üzerinde geziniyor. "Seni paylaşmayı sevmiyorum." Gülümsüyorum. "Beni paylaşmıyorsun."

"Sana bakabiliyorlar. Benim kitabımda paylaşmak budur."

"Sahiplenmenin gerçekten bir tedavisi yok, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Şakağımı öpüyor. "Aslında bir tane var."

"Neymiş o?"

"Öldüğüm güne kadar benim olacaksın."

Göğsüm sıkışıyor. "O kelimeyi bir daha söyleme."

Sırıttıyor. "Ne? Ölmek mi?"

"Bu şaka yapılacak bir şey değil, Jas. Sen vurulduğunda ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?"

"Benim için endişelendin mi?" diye öyle bir huşu ile soruyor ki kalbim parçalanıyor.

Sanki daha önce hiç kimse onun için endişelenmemiş gibi. Ailesinin ölüm şeklini düşünürsek, bu mantıklı. Çocukluğunda yaşadığı cehennemden sonra kimsenin onun için endişelenmesine layık olmadığını düşünmüş olmalı.

"Tabii ki senin için endişelendim." Göğsünü öperken sesim yumuşuyor ve gözlerimin kenarındaki yaşları görmesini istemediğim için geri çekiliyorum. "Hadi, bu kadar tembel olmayı bırak."

"Ben mi, tembel?" Sıcaklığı benimkini sarana kadar arkamda duruyor. Saçlarımı kenara çekiyor ve omzuma bir öpücük konduruyor. Tüylerim diken diken oluyor ve arkamı dönüp ona içimde dönen tüm duygular gibi aptalca bir şey söylemeden önce dolaba doğru yürüyorum.



Ben yazlık sarı bir elbise, Jasper da bir gömlek ve pantolon giydikten sonra zeytin tarlalarına gidiyoruz. Yılın bu zamanında burada işçi olmadığı için orayı tercih ediyor.

Paylaşmayı sevmediğini söylerken gerçekten ciddiymi.

Bizi karşılayan herkesle selamlaşıyorum. Yemekler, hava durumu ve herkesin sevdiği festival benzeri partiler hakkında kolayca sohbet edebilecek kadar iyi İtalyanca konuşur hale geldim.

Jasper eğlenmiş görünmüyor ama zaten o sayılmaz.

Buradaki insanları gerçekten seviyorum. Nazikler ve çok güzel bir dilleri var. Yemeklerden bahsetmeyelim çünkü geldiğimden beri birkaç kilo aldığımı eminim.

Genel atmosferin kendisi huzur verici. Havada stresli ya da kasvetli bir his yok. Sadece Jasper'ın soyadını ve dolayısıyla Jasper'ı çok seven çalışkan insanlar var - ve ben, çünkü her zaman onun yanımdayım.

Bana soyadımdan bahsetmememi çünkü burada sevilmediğini söyledi. Jasper'a göre, büyükbabam, babam ve amcam bu insanların sayısız aile üyesini öldürmüş.

Ama Jasper yalan söylüyor olabilir. Babamla bir araya gelene kadar bilemem ve bir şekilde bileceğim.

Jasper beni sonsuza kadar buraya kilitleyemez.

Yine de , kolu belimi sararken ona baktığımda kendimi tamamen güvende hissediyorum. Sanki onun yanında olduğum sürece dünyada bana zarar verebilecek hiçbir şey yokmuş gibi.

Çocukluğumdan beri hep yalnız biriydim. Sanki ne kadar denesem de hiç uyum sağlayamadım.

Ait olamadım.

Jasper'la birlikteyken öyle hissediyorum. Sanki bir yapbozun iki parçasıymışız gibi ve bunu sonsuza dek merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ya doğruysa? Ya Jasper ile sonsuza kadar benzer bir şey varsa?

İçimden başımı sallıyorum ve bu fikri ortaya çıktığı anda kovuyorum.

"Bak." Jasper'ın sesindeki sırtıma beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Ne?"

İleriyi işaret ediyor. "Sevgili papatyalarınız."

Kendimi ondan kurtarıp birini seçerken göğsümde bir şey kıpırdıyor. Sanki yatılı okuldaki Yusuf olmaya geri dönmüş gibiyim.

Yaprakları koparmaya başladım. "O beni seviyor. Beni sevmiyor. O beni seviyor. Beni sevmiyor. O beni seviyor." Sonuncusunu koparıırken sesim düşüyor. "O beni sevmiyor."

Ugh. Bu neden sürekli oluyor?

Sonra çocukça davrandığımı fark ettim. Güzel mavi gözlü büyük çocuğun beni sevmesini uman Joseph ben değildim.

Önümde bir papatya daha beliriyor. Bakışlarım Jasper'ın yumuşayan bakışlarıyla buluşmak için yukarı kayıyor.

"Sana söyledim, ihtiyacın olan cevabı alana kadar senin için papatya koparmaya devam edeceğim, Pet."

Elimi boynuna doladım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Onu o kadar sert öpüyorum ki, dengesini kaybediyor ve ağzıma karşı gülümsüyor.

Belki de, sadece belki de, Jasper hayatımda ihtiyacım olan tek aidiyetti. Sadece o zamanlar bunu bilmiyordum.

JASPER

Gözlerimi açtığımda küçük Petal'ımın bir melek gibi üzerimde gezindiğini görüyorum. Ah, siktir et.

Son zamanlarda bu sevimlilik de neyin nesi?

Uzun süredir adam öldürmediğim için yumuşuyorum. Ama yine de Enzo, Angelo ve diğerlerinin yanında her zamanki pislik kişiliğimi koruyorum. Petal benim bu yönümü ortaya çıkaran tek kişi - sahip olduğumu bilmediğim bir yumuşaklık.

"Bana nasıl ateş edileceğini öğret." İşte melek imajı gidiyor.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. Yatağın yanında duruyor, kot pantolon ve atlet giymiş, yüzünde kararlılık dolu bir ifade var.

"Ne için?" Kot pantolonunun içindeki kıcını daha iyi görebilmek için gözlerimi ovuşturuyorum.

"Kendimi savunmak için." "Kimden?" "Herhangi biri."

"Savunmayı ben yaparım, Pet." Ona doğru uzandım. "Sabahımız için daha iyi bir fikrim var."

Onu kalçasından kavradığımda ciyaklıyor ama hemen kıpırdanıp elimi iterek kurtuluyor.

"Hayır, Jas. Haydi; bir şeyler yapmak istiyorum."

"Tamam. Bugün bana binebilirsin." Sırıtiyorum ve yanakları kızarıyor. Küçük Petal'ım bazen dizginleri ona vermeme bayılıyor.

Bu sahte bir kontrol duygusu ve her zaman benim altımda bitiyor, ama onun kendi yoluna sahip olabileceğine inanmasında yanlış bir şey yok. Eğer bu onu daha tahrik edici ve uyumlu yapıyorsa, ben de varım.

"Atış." Kalçasını kavriyor.

Tehditkâr bir kaş kaldırıyorum. "Bana emir mi veriyorsun, Pet?"

Elini kalçasından indirerek hızla geri çekiliyor. Aferin kızıma. "Sen burada değilken güvende olduğumdan emin olmak istemiyor musun?"

Ses tonunu yumuşatıyor.

Akıllı küçük Petal. İstedikini elde etmek için ona davranış şeklimi kullanıyor. "Her zaman korunduğundan emin olacağım."

"Her ihtimale karşı..." sesi alçalır. "Lütfen."

Ah, lanet olsun. Bana bu şekilde yalvardığında dayanamıyorum. Ne de olsa Enzo haklı. Sikim kırbaçlandı.

Ayrıca, o haklı. Bundan sonra ne olacağını asla bilemeyiz. Lucio yeryüzünde dolaştığı sürece ikimiz de güvende değiliz ve ben onun icabına bakana kadar kızım hâlâ tehlikede.

"Tamam."

"Evet!" Hafif bir sıçrama yapıyor ve dışarı çıkmadan önce beni yanağımdan hızlıca öpüyor. "Dışarıda bekleyeceğim, acele et."

O kaybolduktan sonra bile arkasından bakmaya devam ediyorum. O kız için çok kırbaçlandım.

On beş dakika sonra evin arka tarafındaydık. Hedef ağaçlara dizdiğim tenekeleri gösteriyorum. "Elini sabit tutmalısın, titersen biter."

"Tamam, sakın ol, bunu yapabilirim. Ameliyatlara katıldım, biliyorsun." Kolunu gergin tutmaya çalışarak dudaklarını büzüyor.

Yüzündeki aşırı konsantre ifadeye bıyık altından gülümsüyorum. "Bunun tıbbi kurallara uymadığından oldukça eminim."

Yüzü bir süreliğine düşüyor ve ben bununla gittiğim yöne lanet ediyorum. Ne de olsa o bir hemşire ve onun alanındakiler hayat kurtarır - onları bitirmezler.

Birkaç dakika boyunca elini tutuyorum ve iyi hedef alması için onu eğitiyorum. Haklı; kolu sağlam, daha çok çalışması gereken şey nişan alması. "Neden gerçekten ateş etmeyi öğrenmek istiyorsun?" Bir süre sonra sordum.

"Sana söyledim, kendimi korumak için."

Arkasında duruyorum ve yavaşça bükülen dirseğini hafifçe kavriyorum. "Hobi olarak ateş etmeyi seven birçok hemşire tanıyor musun?" dediğimde alt dudağını ısıırıyor.

"Hayır, ama diğer hemşireler başka bir ülkeye kaçırılıp işlerini bırakmaya zorlanmıyor." Sesinde her zamanki zehir yok, ama hoşnutsuzluğu bana yüksek sesle ve net bir şekilde ulaşıyor.

Bu düzenlemeden hoşlanmıyor ve sikişirken, gece yemeklerinde ve yürüyüşlerde kendini kaybetse de, her zaman - her zaman - bir tutsak gibi düşünecek.

Evet, öyle ama şu anda böyle düşünmemeli.

"Belki sen de kendini benden korumalısın," diye nötr bir sesle konuşuyorum ama kanım kaynıyor.

"Belki de yapmalıyım." Çenesini kaldırıyor, gözleri sadist bir parıltıyla ışıldıyor. "Ya seni şimdi vurup kaçarsam?"

Soru bıçak gibi. Birinin taze bir yaraya bıçak saplaması gibi.

Hayır, biri değil. Onun. Lanet Georgina.

Silahı kolundan tutuyorum ve göğsüme doğrulttuğumda nefesi kesiliyor. "J-

Jas... Ne yapıyorsun?" Sesi perili. Gözleri

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Beni vuracağını söylemiştin." Ses tonum nötr ve sakin, yaratmak istediğim tüm kaosu gizliyor. "Yap o zaman."

"Ne?" "Vur beni,

Pet." "Jas..."

Silahı göğsüme doğru itiyorum ve tetiği bırakmaya çalışırken eli titriyor ama elini yerinde tutuyorum.

"Benden kurtulmanın tek yolu bu, o yüzden yap Petal." "Jasper, dur."

"Vur beni. Vur beni."

Boğazından bir hıçkırık koptu. "Hayır..."

"Yap şunu."

"HAYIR!" Çığlık atıyor, göğsüme vuruyor ve silahı fırlatıyor. "Bırak beni, seni lanet psikopat. Benden bunu yapmamı nasıl istersin? Bunu nasıl vicdanıma yüklersin?"

"Tek umursadığın bu mu?" Gülüyorum, sesim mizahsız. "Vicdanın mı?"

"Senin yüzünden bir katile dönüşmeyeceğim."

"Tebrikler Georgina. "Tebrikler Georgina.

Ben."

Sert yüz hatlarıyla bana bakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Neden bana tam adımla hitap ediyorsun?"

Elimi saçlarına dolayarak yumruk yapıyorum ve acı içinde haykırana kadar onu kendime çekiyorum. "Çünkü sıçtın batırdın."

"Ne?" Gözleri korkuyla genişler.

"Bu sorunun bedelini ödeyeceksin, Pet. Kıçına morarana kadar şaplak atacağım, sonra seni o kıçından becereceğim ve durmam için yalvarana kadar seni iğretleyeceğim. İşte işin sırrı, durmayacağım."

Nefes alış verişı kesiliyor ve bu hem korku hem de heyecan.

Gözlerimdeki öfkeyi görmeli. Kahrolası hayal kırıklığını.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, benimle birlikte olmasıyla ilgili bir fantezim vardı. Belki bir gün uyanır ve gitmeyi düşünmez diye lanet bir düşünceye kapıldım.

O gün bugün değil, hatta hiçbir zaman olmayacak.

Her zaman kaçmayı, *gitmeyi* düşünecek.

Onu sikip atacağım; beni cezalandırdığı gibi onu da cezalandıracağım.

Belki o zaman onun bana ait olmasıyla ilgili lanet fantezimden kurtulurum.

GEORGINA

Bir sorun var.

Bir sorun olduğunda anlarım.

Erkekler daha sık girip çıkıyor. Jasper öğle yemeğine gelmiyor ve Enzo onun yanından ayrılmıyor.

Bu pislik etrafta olduğunda her zaman kötüdür; sanki kötü haberlerin taşıyıcısı gibidir. Salli'den edindiğim dedikodulara göre Enzo bir Morelli ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, görünüşe göre buradaki Vitallio ismi gibi önemli bir şey.

Ayrıca, Enzo Amerika'da bir iş adamı. Doğru, Jasper gibi bir katil havası vermiyor ama kendine has bir tehlikesi var gibi görünüyor. Ayrıca, fırsatını bulsa beni öldüreceğinden hiç şüphem yok.

Salli ailesinin de Jasper'ınki gibi Costa'nın adamları tarafından öldürüldüğünü söyledi. Ailelerini kaybetme şekilleri kalbimi acıtıyor olsa da, bunun arkasında babamın olduğuna inanamıyorum.

Şefkatli bir adamdı.

Lucio yapardı ama. O adamın şeytanın vücut bulmuş hali olduğundan hiç şüphem yok.

Günümüze dönelim. Jasper iyileştikten beri toplantı üstüne toplantı yapıyor. Kediler, Francesco ve Salli bana eşlik ederken, onu beklerken her uykuya daldığımda kaybının ağırlığını hissediyorum.

Bu hoşuma gitmedi.

O burada değilken yatak boş ve yanlıştır. Tüm hayatını yalnız uyuyarak geçirmiş biri olarak, Jasper'ın yokluğuna artık dayanamamam çok garip.

Genellikle, sıcaklığı beni arkamdan sarana ve dudaklarını omzuma ya da boynumun çukuruna değdirene kadar dönüp dururum.

Bugün hiç uyumamaya karar verdim. Francesco'nun ders kitaplarını okuyordum. Ufaklığa göre İtalyanca'da ilkokul seviyesindeymişim.

Büyükannesine sürekli komik konuştuğumu söylüyor. En kötü öğretmen o. Bir şeyleri doğru yapamadığımda ya gülüyor ya da homurdanıyor.

Annemle birlikteyken, Amerikalı olduğu için benimle İtalyanca konuştuğunu hatırlamıyorum. Ama babam konuşurdu. Bana kelimeler öğretmeye çalıştığını ve kökenimle gurur duymam gerektiği gibi şeyler söylediğini hatırlıyorum.

Hatırladıkça göğsüme bir hüznün çöküyor. Babam anneme ve bana karşı çok şefkatliydi, nasıl oldu da beni o okulda bıraktı? Nasıl oldu da Lucio'nun beni avlamasına izin verdi?

Kapı açılıyor ve irkiliyorum, kitaba odaklanmadığımı fark ediyorum.

Jasper sessizce içeri giriyor ve beni görünce duruyor. Üzerinde her zamanki pantolonu ve gömleği var ama sanki her geçen gün daha da çekici oluyor.

Onu onca adama liderlik ederken ve bu aileleri bir araya getirirken görmek, Chicago'daki kalpsiz ve yalnız katilden farklı bir hava katıyor.

Artık kalpsiz olduğundan değil, çünkü erkekler ona ne kadar saygı duysa da bazıları ondan ve geçmişinden korkuyor. Ama artık öncelikleri var ve yeteneklerini gençlere kendilerini ve ailelerini nasıl savunacaklarını öğretmek için kullanıyor.

Önceden amacı olmayan soğuk biriydi ama şimdi bir lider ve onlarca yıl yalnız kurt olarak kaldıktan sonra onu bir yere ait görmek çok sıcak.

"Hâlâ uyanık mısın?" diye soruyor, uyanık olmamı istemediğini ima eden bir ses tonuyla.

Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum.

"Neden?" Kitaba odaklanıyormuş gibi yapıyorum. "Benden kaçıyor falan mısın?"

"Bu sadece rüyalarında olur, Pet. Kaçınma oyununu seven sensin." Sesi boğuk, yorgun ve içimde ayağa kalkıp parmaklarımı kirli sakalında gezdirmek ve onu öpmek için bir dürtü var.

"Sabah erkenden ortadan kaybolan ve gece geç saatlerde dönen ben değilim." Sesimin bu kadar incinmiş çıkmasından nefret ederek dudaklarımı sıkıyorum.

Jasper sandalyemin önüne çömeliyor, ben de ona bakıyorum, gözlerinin derinliklerinde bir parıltı parlıyor. "Beni özledin mi, Pet?"

"Ben yapmadım." Gözlerimi kaçırıyorum.

Beni yakamdan tutuyor ve tekrar ona odaklanmaya zorluyor. "Birkaç gündür sana küçük sürtüğüm gibi sahip olamadığım için mi yoksunluk çekiyorsun?"

Kalçalarım sıkışıyor ama cevap vermeyi reddediyorum. "Yoksunluk mu çekiyorsun, Pet?"

Öyleyim. Ama seks yüzünden değil. Artık benimle ilgilenmediği için. Chicago'daki hayatının merkezinde hep ben vardım. Beni takip etti, benim için cinayet işledi.

varlığının vazgeçilmez bir parçasıydı. Ancak son zamanlarda, adamları ve işi onun tek önceliği haline geldi.

Sessiz kaldığımda "Ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." Elimi yüzünde gezdiriyorum. Onu doyurmam gerektiğini hissediyorum.

Dokunuşuma doğru eğiliyor, dudaklarını avucumun içine sürüyor ve memnuniyetle iç çekmemi sağlıyor. Bu anların Jasper gibi biriyle mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sessizlik, şefkat ve hatta güvenlik.

Tanrım. Bu adama kendimi fazla kaptırıyorum.

"Gittiğimde benim için iyi bir kız ol, tamam mı?" diye mırıldanıyor, hâlâ elimi öpüyor.

Hareketlerim dondu. "Gidiyor musun? Nereye? Ne zaman? Ne kadar süreliğine?"

"Nereye gittiğimi bilmene gerek yok. Yarım saat içinde yola çıkacağım ve birkaç gün kalabilirim."

"Amerika'ya geri dönüyorsun, değil mi?" Onu bırakıp ayağa kalkıyorum ve Francesco'nun kitabının yere düşmesine izin veriyorum.

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa, evet."

"Neden?" Sesim kendi kulaklarıma ürkmüş gibi geliyor. Babama zarar vermek için geri döneceği düşüncesi kafamın içinde bozuk bir döngüde oynamaya devam ediyor.

Ayağa kalktı. "Lucio'nun icabına bir kez ve sonsuza dek bakmalıyım."

"Ama geçen sefer seni vurdurdu."

"Bu da demek oluyor ki bu sefer yapamayacak. Merak etmeyin; sağlam bir planımız var."

Başımı çılğınca sallıyorum. Onun kanlı ve baygın görüntüleri uzun bir flashback gibi kafama hücum ediyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. "Gitme."

"Yapmak zorundayım Petal. Eğer yapmazsam Lucio Sicilya'ya gelecek ve seni ya da buradaki insanları tehlikeye atamam. Hayatım boyunca Lucio'nun yanındaydım ve onun durmayacağını biliyorum. İkimizin de ölmesini istiyor ve bunu başarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

"O zaman beni de yan ı n d a götür." Elini tuttum. "Babamla konuşmak istiyorum. O yardım edecektir."

"Siktir.

Hayır."

"Jasper..."

Elini benimkinden çekti. "Bu söz konusu bile olamaz. Lucio, Paolo'nun uzun süredir kayıp olan varisi olduğunu anladığı an kalbini söküp atacak."

"Ama-"

"Hayır." Dolaba döner ve kıyafetlerini bir seyahat çantasına atmaya başlar. Çanta.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak önüne atıyorum. "Böylece kendini tehlikeye atıyorsun ama ben atamıyorum?"

"Aynen öyle. Ayrıca, ben bunu yaşamak için yapıyorum. Senin için durum farklı."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ayrıca, beni ailemden sonsuza kadar uzak tutamazsınız."

"İzle beni."

"Son kez söylüyorum, babamı görmeme izin vermen için sana yalvarıyorum." "Son kez söylüyorum, hayır. Benden başka bir ailen olmadığını kabul et."

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp ağzıma düşüyor. "Ona zarar verecek misin?"

Sessiz kalıyor ama bu bile başlı başına bir cevap. Verecek. Costaların hiçbiri onun yanında güvende değil.

Belki ben bile.

"Şimdi şu yoksunluk hissini dindireyim de benim için iyi bir evcil hayvan olarak kal." İki parmağıyla yakamı çekiştiriyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Beni yatağa atıyor ve sözlerinin doğruluğunu kanıtlıyor; o yoksunlukları hafifletiyor, ama farklı bir acı türü ekliyor.

Babama zarar verebilmek için beni terk ettiği yer. Ve ben bunun olmasına izin veremem.

JASPER

Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, küçük Petal'ıma o kadar çabuk dönebilirim.

Sicilya'dan Amerika'ya yaptığım yolculuk sırasında aklımda kalan tek düşünce buydu.

Enzo insanlarla, işlerle ilgilenmek ve Petal'a göz kulak olmak için geride kaldı ama ona tam olarak güvenmiyorum.

Sadece intikam için duyduğu kana susamışlığa ve içinde canlı bir varlık gibi çarpan ihtiyaca güveniyorum. Petal'ı onun koruması altında bırakmamın tek sebebi bu. Ona bir şey olursa beni kaybedeceğini biliyor ve bu göze alabileceği bir şey değil.

Angelo ve birkaç adam daha benimle birlikte özel jetle geldi. Tek başıma hareket ettiğim zamanlar sona erdi. Hayatım artık sadece bana ait değil. Artık ayakta tutmam gereken koca bir ailem, topraklarım, çiftçilerim, insanlarım var.

Neredeyse gerçeküstü ama aynı zamanda değil. Ben bu açılardan yetiştirildim ve bir noktada düşmanım olan başka bir insanın köpeği haline gelmiş olsam da bu, ait olduğum yeri - bu insanlarla birlikte - inkar etmiyor.

Adamlara işaret ediyorum. "Siz ikiniz geride kalın. Angelo, arkamı kolla."

Başlarını sallayıp planın son bir özetini yaptıktan sonra etrafa dağılırlar.

Angelo, Amerika'da becerdiği son dula geri dönmek için sabırsızlanmaktadır. Dulların karşılıksız sekse en açık kadınlar olduğunu düşünüyor.

Plana geri dönersek; amacımız Lucio'nun sevkیاتlarını bozmak. Enzo ve ben zaten İtalyan sevkیاتlarının çoğunu mahvettik ama Çin'den gelenlerin de icabına bakmamız gerekiyor. Lucio, Paolo sayesinde buradaki müttefiklerinden bazılarını kaybetti bile. Sevgili kardeşinin sadece karısının ölümüne değil, aynı zamanda tek çocuğunu da ortadan kaldırmaya çalıştığını bilseydi rahat durmayacağını biliyordum.

İkisi de benim küçük Petal'ıma sahip olamayacak ama hayal edebilirler.

Bu adamlarımla birlikte yakacağımız ikinci depo. İlki şehrin batı kısmındaydı. Bu seferki daha fakir bir mahallede, çalışmayan eski bir fabrikanın yakınında.

Şahsen gelmemin nedeni burayı en iyi benim biliyor olmam - onlarca yıldır ailenin köpeği olarak yaşamının avantajları. Enzo adam gönderip geride kalmamı istedi ama Enzo gerçek bir liderin işleri yoluna koyacağını bilmiyor.

kendi kendine yaptı. Belki zamanla başkalarına daha fazla yaslanmayı öğrenirim ama şimdilik yalnız kurt ruh halinden kurtulamıyorum.

Ayrıca, Lucio'nun düşüşünü bir an önce bulabilmesi için mükemmeliyetçilik istiyorum. O şerefsiz nefes aldığı sürece ne Petal ne de ben huzur bulacağız. Silahımı tutarak sırtımı binanın yan tarafına yaslıyorum ve

Angelo'ya pozisyonunu korumasını işaret ediyorum. Sonra kilidi kırdım ve içeri dalmadan önce zinciri yana doğru salladım.

Burada bir ya da iki muhafız olmalı. Diğerleri batı tarafındaki Costa arazisinde çıkan yangınla meşgul olmalı.

Depo karanlık ve Lucio'nun burada stokladığı şarap kokuyor. Tam meşalemi yakmak üzereydim ki tüm depo beyaz ışıkla yıkandı.

Göz kırpıyorum ama hızla kutuların arkasına atlıyorum, Angelo da beni takip ediyor. "*Buona Sera, Vitallio.*"

Kürek kemiklerim Lucio'nun sesiyle kilitlendi. Burada olmaması gerekiyordu. Onun burada ne işi var?

Angelo ve ben kutunun üzerinden bir göz attık ve işte oradaydı, Lucio. Tüm stoklarının ortasında bir sandalyede oturuyor ve adamlarının çoğu Stephan da dahil olmak üzere iki yanında duruyor.

Siktir!

Burada olmamalıydı. Adamlarımdan başka kimse bunu bilmiyordu ve Sicilya'dan hiç kimse, kesinlikle hiç kimse Lucio'nun hatırı için bana ihanet etmez. Hepsi o şerefsiz yüzünden ailesini kaybetti ve onu öldürmek için benden daha çok sebepleri var.

Kana kan. Biz bunun için yaşıyoruz. Peki bütün bunları nasıl anladı?

Sonra Lucio'nun ayaklarının dibinde diz çökmüş tombul kadını seçiyorum. İlk başta onu tanıyamadım. Elleri bağlı, saçları darmadağınık, bacakları morarmış ve çürükler içinde.

Ancak yakından baktıktan sonra onu tanıyabildim. Rebecca.

Rebecca Serrano.

Merhum Nathan Serrano'nun eşi, ben onu eyaletten kovmadan önce küçük Petal'ımın hastanesinde hemşire olarak çalışıyordu.

Burada ya da Lucio'nun yanında olmamalıydı. Lanet kocasının öldürülmesini emretti.

Angelo'nun yüzü gerilir ve her şey yerli yerine oturur.

"Becerdiğin dul o mu?" Dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Ona pek bir şey anlatmadım."

"Çok mu? Siktir, Angelo. Kocasını ben öldürdüm." "Ve Lucio'dan nefret ediyor," diye devam ediyor.

"Lanet yastık konuşmanız sırasında ona ne söyledin?" Tısladım.

"Burada olduğunu. Hepsi bu kadar."

"Çok üzgünüm," diye yalvarır Rebecca ağlamaklı gözlerle Angelo'ya. "Kızımı tehdit etti. Çok özür dilerim."

Lucio ona öyle sert bir tokat atıyor ki alt dudağından kan fişkırıyor ve kadın çığlık atıyor. "Kapa çeneni, fahişe."

Angelo'nun silahı tutuşu sıklaşıyor ve onu kafasından geçenlerden kurtarmak için hamle yapma ihtiyacını hissedebiliyorum.

"Bunu aklından bile geçirme," diye alçak sesle konuşuyorum ki beni sadece o duyabilsin. "Sadece ikinizin de ölmesine neden olursun."

"Ee, Jasper," diye düşünüyor Lucio. "Yoksa artık sana Alessio mu demeliyim?"

Cevap vermeyince, kendini beğenmiş sesiyle devam etti. "Gerçekten beni kendi bölgemde pusuya düşürebileceğini mi sandın? Hadi ama; uzun zamandır benim köpeğimsin; düzenini görebiliyorum. Rebecca kasabaya döndüğünden bahsettiğinde ilk hamleni bekledim. Batıdaki küçük deponun peşine düştün, ben de bunun sadece bir kamufraj olduğunu ve daha sonra daha büyük bir deponun peşine düşeceğini düşündüm ve işte buradayız. Ölüm döşeginde."

Dışarıdaki adamlara mesaj gönderdim ve diğer uca gitmelerini söyledim. En azından kendilerini kurtarabilirler.

Cevap geldiğinde nefesimi bırakıyorum.

"Seni öldüreceğim ve Vitallios'un işini sonsuza dek bitireceğim. Sonra senin güzel Sicilya'na gideceğim ve o lanet toprakları güzel Georgina ile birlikte küle dönene kadar yakacağım."

Omuzlarım geriliyor ve düzgün nefes almam birkaç saniye sürüyor.

Lucio'nun Petal'a ulaşabilmesi için önce beni geçmesi gerekecek. Bu yüzden planladığım her şeyi yerle bir etmek zorunda kalsam da umurumda değil.

"Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun, Lucio? Paolo ile olan planımı düşündün mü?"

Diğer taraftan bir sessizlik geliyor ve onu yakaladığımı anlıyorum. "Paolo'yla planladığın hiçbir şey beni korkutmuyor," dedi sonunda.

"Neden Luc, bence bu olmalı. Ne de olsa senin için özel olarak hazırlanmış bir plan. Evet, beni en iyi sen tanıyorsun ama benim de seni en iyi benim tanıdığımı hiç düşündün mü? Seni sakat bırakacak tüm hassas bilgilere sahip olduğumu?"

Sessizlik.

Bu fırsatı değerlendirerek Angelo'ya kutuların arkasında kalarak girişe doğru ilerlemesini işaret ediyorum.

"Olay nedir?" diye soruyor.

"Sen bana karşı. Diğer herkes dışarı." Tereddüt etmedim.

"Patron," Stephan'ın gür sesi sessizlikte yankılanıyor. "Bırak da fareyle ben ilgileneyim."

Lucio onu susturur. "Herkes dışarı."

"Rebecca'yı bu tarafa gönder," diyorum ve Angelo bana minnettar bir bakış atıyor. Onunla daha sonra ilgileneceğim ama bu yüzden ölmesine gerek yok.

Sonunda yanıma düşmeden önce tökezlerken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Angelo yüz ifadesi gergin olsa da onu kendi tarafına çekiyor.

Lucio'nun tüm adamlarının diğer kapıdan çıktığından emin olduktan sonra Angelo'ya arka taraftaki küçük girişi kullanmasını işaret ediyorum.

"Peki ya sen?" diye fısıldıyor.

"İyi olacağım," diye mırıldandım. "Wisconsin'e kadar git ve orada kal. Ben seni bulurum."

Tereddüt ediyor ama ben onu itiyorum, dikkatim tekrar Lucio'ya yöneliyor.

Angelo Rebecca'yı dışarı taşıdıktan sonra kutuların arkasından çıkıyorum.

Lucio hâlâ sandalyesinde oturuyor; yüzü kapalı, ne kendini beğenmiş ne de endişeli.

Elinde bir şey var. Benim de öyle.

Silahı ona doğrulttum. "Plan basit Lucio, geberip gideceksin."

"Senden önce değil."

Yanımda belirmeden önce zar zor görebiliyorum.

Marco.

Köpeğin sahibine yakın duracağını bilmeliydim. Silahımı ona doğrulttum ama o çoktan boynuma bir iğne saplamıştı.

Görüşüm hemen gevşiyor ve bacaklarım beni ayakta tutamayacak şekilde sallanmaya başlıyor.

Gözlerim başımın arkasına doğru kaymaya başlıyor. Sallıyorum ama bu sadece hissi daha da belirginleştiriyor.

Göğsüm bir şey saplanıyor, tetiği çekiyorum ama silah elimden düşüyor ve büyük bir gürültüyle yere çarpıyor.

Lucio'nun gürleyen kahkahası alanı dolduruyor. "Her şeye pişman olacaksın."

O bir bulanıklık, siyah çizgiler, ama ben yine de ona yumruk atıyorum. Dengemi kaybediyorum ve bedenim yere düşüyor, başım asfalta çarpıyor.

Yavaş yavaş bilincimi kaybederken gördüğüm tek şeyin Petal'ın yüzü olması garip, o gri gözler, o gülümseme - tuzağa düşürmeyi hayal ettiğim o lanet gülümseme ve şimdi yok.

Geriye kalan tek şey siyah.

GEORGINA

Jasper gideli iki gün oldu.

Orada kendini öldürtmediğinden emin olmak için iki gün boyunca Enzo'yu dinledim.

İki günlük plan. İki gün hazırlık.

Bugün eve gideceğim gün.

Tarlaya giderken giydiğim pantolonu, kapüşonlu tişörtü ve spor ayakkabılarımı giydim. Bütün kıyafetlerimi almayı tercih ederim ama bu dikkat çeker.

"Buraya gelin çocuklar." Kafesleri açıyorum ve içeri girmeden önce sızlanıyorlar. "Dinleyin, Bayan Hudson, Bay Bingly, eve gidiyoruz. Sizi garajın yanında saklayacağım; hava biraz karanlık olacak. Üzgünüm ama yakında sizi almaya geleceğim."

'Sen çılgın bir kedi kadınsın' diyen o züppe ifadeyle beni izliyorlar. Onları garajın yanına sakladıktan sonra, Enzo evin yanındaki adamlardan biriyle konuştuğu için geriniyormuş gibi yapıyorum.

Jasper gittiğinden beri beni bir şahin gibi izliyor. Hâlâ eline fırsat geçse beni öldüreceğini düşünüyorum ama Jasper'ı kurtardığımdan beri kötü niyetini gizliyor.

Salli'ye gülümsüyorum ve tarlaya doğru yürürken Francesco'nun elimi tutmasına izin veriyorum. Onun konuşmasını dinlerken göğsüm sıkışıyor ve tereddütler baş gösteriyor. Bu yeri, bu insanları gerçekten terk etmek istiyor muyum? Jasper'ı?

İçimden başımı sallıyorum. Jasper babamı öldürme görevindeyken burada kalamam. Geri dönüp onu durdurmalıyım. Ve en önemlisi, babamı görmeliyim.

Tarlaya varır varmaz Salli'ye diğer kadınları selamlayacağımı söylüyorum. Bunun yerine, malzemeleri getiren kamyonun arkasına gizlice yanaşıyorum ve kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra arkaya tırmanıyorum.

Kir ve gübre kokuyor ama bez parçasıyla üstümü örterken bu kokuyu bastırıyorum. Kamyon haftada sadece bir kez geliyor ve iki kez duruyor. Biri tarlada, diğeri garajda.

Kamyon hareket edip kısa süre sonra garajın önünde durduğunda nefesim kesiliyor. Adam aşağı atlayıp içeri girdiği anda ben de aynısını yapmadan önce etrafıma bakıyorum.

Kedilerimin kafeslerini alıyorum, onları büyük boy bezin altına saklıyorum ve sonra onlara katılıyorum. "İyi olacağız," diye yatıştırıyorum onları Bay Bingly başladığında

sızlanmak için.

Çıkışta muhafızlar bizi durdurdu. Herhangi bir sesi bastırmak için elimi ağzıma götürdüğümde kalp atışlarım hızlanıyor.

Bekçi ve şoför İtalyanca konuşuyor ama çoğunlukla birbirlerinin aileleri hakkında sorular soruyorlar.

Kamyon araziden ayrılana kadar tuttuğum nefesi bırakmıyorum. Örtünün altından bakma ve mekâna son bir kez göz atma dürtüsüne direniyorum.

İçimden bir ses bunu asla unutmayacağımı söylüyor. Hayatımda kalıcı bir çentik olacak. Göğsümden asla atamayacağım türden.

"Neye bakıyorsunuz?" Kedilerime fısıldıyorum. "Yanılıyorsun. Şimdiden özlemiyorum."

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Şoför umumi bir tuvalette durduğunda kedilerimi ve küçük postacı çantamı alıp iniyorum.

Önce kaçabildiğim kadar uzağa kaçıyorum. Sonra İtalyanca konuşan bir bayana Palermo'ya nasıl gidebileceğimi soruyorum. Pasaportum ya da yeterli param yok. Zulamda kedi maması, ekmek ve gitmeden önce Jasper'ın cebinden çaldığım birkaç Euro var.

Geri dönmek için tek şansım elçiliğe gitmek, ancak işçilerden birinin telefonundan gizlice Google'da bulduğum haritalara göre ABD elçiliği Roma'da ve orası buraya çok uzak. Ama Palermo'da bir konsolosluk acentesi var. Oraya gidersem beni elçiliğe götürüp eve gönderebilirler.

Kadın bana bakıyor, muhtemelen aksanımdan dolayı ve ben donup kalıyorum, belki Enzo'yu ya da çiftlikteki insanlardan birini arar diye düşünüyorum. Jasper beni oradan hiç çıkarmadı ama benim hakkımda bir şeyler konuşuluyor olabilir mi?

"*Città di Palermo*?" diye soruyor.

"*Si, si.*" Masum görünmeye çalışarak gülümsüyorum.

Görünüşe göre burası Katanya'ya yakın ve güneyde, Palermo ise en kuzeyde. Kadın bana otobüs durağını tarif ediyor.

Biri bana uzun süre baktığında kendimi kaybediyorum. İster biletçi olsun ister istasyondaki insanlar. Kediler yüzünden olduğunu biliyorum ama birinin beni yakalamasını bekleyerek arkama bakmaya devam ediyorum. Ucuz bir dükkândan birkaç Euro daha verip güneş gözlüğü alıyorum ve kapüşonumu başıma geçiriyorum.

Neyse ki otobüs çok uzun sürmüyor ve kediler kafeslerinde olduğu için onlara izin veriliyor.

Görevli köpeklerin ağızlık takması gerektiğini tekrarlayıp duruyor. Ona köpek olmadığını söyleyemeyecek kadar stresliyim, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

Yolculuk yaklaşık üç saat sürüyor. Üç saat boyunca tırnaklarımı yedim, omuzlarımın üzerinden baktım ve kedileri endişelendiklerinde besledim ya da sevdim.

Konsolosluk binasının önüne gelene kadar nefesimi serbest bırakmadım.

Parmaklarım titreyerek içeri daldım. Resepsiyon görevlisi, sarı saçlı ve bembeyaz dişleri olan genç bir adam bana gülümsüyor. "Birleşik Devletler Konsolosluk Bürosu'na hoş geldiniz, yardımcı olabilir miyim?"

"Evet." Yutkundum. "Eve gitmek istiyorum."



İŞLER YOLUNDA GİDER.

Enzo'nun ya da Jasper'ın adamlarından birinin bana yetişip beni bulmasını bekleyerek omzumun üzerinden bakmaya devam ediyorum.

Öyle değil.

Bunun yerine acentedeki insanlar bana Chicago'ya bir bilet hazırladılar. Beni Roma'ya götüreceklerini ya da en azından pasaportumu alana kadar bekleteceklerini sanıyordum ama aynı gün kendimi bir uçakta buldum. Hem de birinci sınıf.

Uzaktan Sicilya'nın binalarını izlerken neredeyse ağlayacaktım ama sonra bunu neden yaptığımı ve neden ayrılmak zorunda olduğumu hatırladım.

Uçuş bir günden fazla sürüyor. Roma'da duruyoruz, sonra Londra'da. Onları Midway havaalanından aldığımda kediler huzursuzdu.

Çok yorgunum; uzanıp uyumak istiyorum. Çıkışa yakın bir yerde duruyorum, aylardır uzakta olduğumu hatırlıyorum. Dairemin kira kontratını ve işimi kesinlikle kaybettim. Yani beş parasız ve evsizim.

Lanet olsun.

Bankayı arayıp bir kredi kartı ve yaşam masrafları için biraz para almalıyım.

Yine de saat beşi geçti. Havaalanındaki koltuğa çöküp iç geçiriyorum ve kafesin içinden Bayan Hudson'ın çenesinin altını kaşıyorum. "Görünüşe göre bu gece burada kalacağız, bebekler."

Elimde kalan birkaç avro bize yiyecek almaya yetmez. Bekle. Pasaportum olmadan onları dönüştürebilecek miyim?

"Georgina?"

İsmimi duyunca ayağa fırladım. Kimsenin adımı bilmemesi gerekiyordu.
Burada.

Enzo beni buldu mu? Ben - "*Cara*."

Kaşlarım çatılıyor ve yavaşça başımı kaldırıyorum. Yaşlı bir adam duruyor
Önümde duruyor, kaşları birbirine çatılmış. Pahalı bir takım elbise giyiyor.
Arkasında siyahlar giymiş korkutucu görünümlü birkaç adam duruyor.

Yine de onlara odaklanmıyorum.

Yavaşça, çok yavaşça, aşinalık göğsümün ortasına çarptığında ayağa
kalkıyorum. Aynı koyu gözler, aynı yüz, biraz daha yaşlı görünse de.

"Baba?" Sanki çocukluğuma geri dönmüşüm gibi fısıldıyorum.

"Evet, *Cara*." Gülümsüyor, bu hareket onu daha yaşlı gösteriyor. "Önce
seni bulduğuma sevindim. Palermo'da arkadaşlarım var. Eğer Roma'ya gitseydin,
farklı bir hikâye olurdu."

"Baba," diye tekrarlıyorum, gözlerime inanamıyorum. Duygular içimde
dönüp duruyor ve ben onların akışını kontrol edemiyorum.

"Buraya gel, *Cara*." Kollarını açıyor ve ben de kollarının arasına dalıp onu
inciteceğimden korktuğum kadar yakın sarılıyorum.

"Seni çok özledim baba."

"Ben de seni özledim, *Cara*. Bugünden itibaren kimse seni benden
alamayacak."

JASPER

İşkenceyi bilmeyen insanlar bunun bir tür fiziksel acı olduğunu düşünür. Biraz dayak, biraz yumruk gibi.

Bundan daha fazlası var.

İnsan zihninin yok edilmesidir. Gerçek işkence fiziksel olarak başlar ama her zaman bir şekilde zihinsel olarak sona erer.

Uyandığınızda işkencenin bittiğini umuyorsunuz ama kendinizi aynı cehennemde buluyorsunuz.

Günlerce öyle kalıyorum - belki de haftalar ya da aylar oldu. İlk birkaç günden sonra tüm zaman ve mekan algımı kaybettim.

Tek bildiğim kollarımdan asılı olduğum, Stephan ve Marco bana gün ışığında işkence ederken uzuvlarımdan pis beton zeminde sürüklendiği.

Sadece kırbaqlama veya yumruklama değil, aynı zamanda her türlü su işkencesi de var. Ne zaman bilincimi kaybetsem, beni suyla ıslatıp uyanmaya zorluyorlar.

Lucio bunu bilgi almak için yaparken, bu iki piç bunu sadece bana olan kinleri için yapıyorlar. Efendilerine en yakın kişi olmamdan, onların sefil varlıkları yerine beni tercih etmesinden hiç hoşlanmadılar ve bunu belli ediyorlar.

Bir noktada Angelo ve adamlarının benim için geri döneceklerine dair umudumu kaybettim. Belki pusuya düşürölüp öldürölldüler, belki de Angelo Rebecca'yla birlikte gün batımına doğru yol aldı.

Tek bildiğim, tek kurtuluş umudumun tüm bu karmaşayı kendi ellerime almak olduğu.

Ve kaçmam gerekiyor. Küçük Petal'ım Sicilya'da tek başınaydı ve Enzo öldüğümü ya da tehlikede olduğumu düşünürse, onun hayatını bitirmekten ya da bunu bir pazarlık kozu olarak kullanmaktan çekinmeyecektir.

O duygusuz bir orospu çocuğu, tıpkı bir zamanlar benim olduğum gibi.

Hayatımın son anına kadar işkence göreceğim ve tek düşündüğüm şeyin başka birinin hayatı olacağı bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim. *Onun hayatı.*

Karartma anlarında ya da işkenceden uzaklaşmaya çalıştığımda, gördüğüm tek şey onun yüzü oluyor, o sıcak, içten gülümsemesiyle. Sonunda ona geri döndüğümde yüz hatlarının endişeyle kazındığını hayal ediyorum; beni nasıl öpeceğini, bana nasıl bineceğini ve tüm bu lanet kaosu arka planda nasıl yok edeceğini hayal ediyorum.

Bu yüzden buradan siktir olup gitmem gerek.

Lucio sabırsızlanmaya başladı ve Paolo hakkında ona verecek hiçbir bilgin olmadığını düşünmeye başladı. Bu gerçekten emin olduğunda, hiç düşünmeden hayatımı bitirecek.

Şansımı sabırla bekliyorum, çok sabırla, ta ki bir gün Stephan'ı yalnız yakalayana kadar.

İkisinden en aptalı o. Marco genellikle ikisi adına karar verir.

"Geçmişimi biliyor musun Steph?"

"Siktir git." Yüzüme yumruk atıyor ve ben de dişlerimi sıkarak zincirlerin şakırtısına karşı koyuyorum.

"Lucio ailemi öldürdükten sonra beni köpeği yaptı."

"Neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü o da sana aynısını yaptı, seni aptal herif."

"Ben bir yetimim," diye hırlıyor.

"Beni de yetim olduğuma inandırdı." Ağzımdaki kanı tükürerek öksürüyorum.

Stephan beni susturmak için yaklaşıyor ama ben devam ediyorum: "Önceki tetikçi Luca'yı hatırlıyor musun? Onu da yetim olduğuna inandırmıştı, sanki tüm ailesini öldürdüğü halde onu kurtarmış gibi."

"Kapa çeneni, Jasper."

"Her neyse, sikik, ailenin katili için öldür." Sonra bana yumruk attı ve Marco geri döndü, böylece işkence festivallerine devam ettiler.

Stephan'ı ne zaman yalnız yakalasam aynı konuşmayı tekrarlıyorum. Kararlılığının azaldığını hissedebiliyorum ve günler ya da haftalar sonra - emin değilim - sonunda Marco orada değilken beni serbest bırakıyor.

"Angelo burada," Stephan ben tökezleyip kendi kanımda boğulurken beni arkasından sürüklüyor. "Seni kurtarmayacağım."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"İntikamımı alıyorum."

"İntikamın mı?" Stephan'ın geçmişini araştırdım ama pek bir iz bulamadım. Lucio'nun bana yardım etsin diye ailesini öldürdüğü gibi bir şey buldum; bunun doğru olduğunu bilmiyordum.

Deponun kapısını çarparak açarken elime bir silah tutuşturuyor. "Ateş et Ben."

Beni serbest bıraktığında ayaklarımın üzerinde zar zor durabiliyorum ve yakınımnda kendimi destekliyorum.

Duvara. Elbette, Angelo siyah renkli bir arabada belirir.

Stephan'ın gözleri yana kayıyor, muhtemelen Marco'nun ya da başka birinin ortaya çıkmasını bekliyor.

Omzuna nişan alıp tetiği çekerken tereddüt etmedim. Dişlerini gıcırdatarak bana küfrediyor.

"Ne?" Ona kanlı dişlerimi gösterdim. "Seni vurmamı söyledin."

"Bir uyarı iyi olurdu." Kolunu kavıyor, çenesini sıkıyor.

"Bunu işkencenin intikamı olarak düşün." Angelo yanıma gelip beni omzumdan tuttuğunda ona tutunuyorum.

"Üzgünüm patron. Adamlarımızın çoğu Amerika'ya geldiklerinde öldürüldü."

Nefesimin altında küfrediyorum. Lanet olası Lucio.

Beni arabaya götürürken arka koltukta sendeliyorum. Yolcu koltuğunda Enzo oturuyordu, yüzü ciddiye. Onu gördüğümde, yaralarım neredeyse fark edilmiyor. "Burada ne halt ediyorsun? Georgina nerede?"

Hiçbir şey söylemiyor ve bu beni bıçakla yaralamasından daha kötü.

Eğer fiziksel olarak daha iyi durumda olsaydım, onu boğazından yakalar ve suratının ortasına yumruğu indirirdim.

"Nerede lan o?" Hırladım ve sonra kendi kanımı öksürdüm.

Angelo bana bir şişe su uzatıyor ve dudağımdan kan damlıyor olmasına rağmen Enzo'ya bakmaya devam ederek onu fırlatıp atıyorum.

Enzo'nun çenesi gerilir. "O gitti."

Duraksadım, başıma bir şey geldiği düşüncesiyle derin bir nefes aldım.

Onu.

Gitmiş.

Öldü.

Artık hayatta değil.

"Gitti derken ne demek istiyorsun?"

Enzo uzun bir nefes alıyor. "Paolo Costa'ya geri kaçtı."



EMİN OLUN, küçük Petal'ım kaçtı.

Bir yanım Enzo'ya yaptığı numarayla gurur duyuyor, İtalyancası o kadar iyi olmamasına rağmen kendini İtalya anakarasındaki elçiliğe nasıl götürdü. Belki de Palermo'ya gitmiş ve oradan yolunu bulmuştur.

Lanet kedileri bile aldı. Bu çelik gibi bir kadın gerektirir, özellikle de hiç kimseyi tanımadığı yabancı bir ülkede.

Diğer kısmı ise çok öfkeli ve son birkaç haftadır bu kısma odaklanıyorum.

Ben işkenceden kurtulmaya çalışırken, İtalya'da bazı iş kararları aldım ve De Marco'yu toprakların sorumlusu olarak bıraktım.

Enzo, Angelo ve ben artık burada kalıyoruz. Onu kendi topraklarında yakalayabilecekken düşmanı Sicilya'ya geri çekmek anlamsız.

Artık Stephan içeride olduğuna göre, yeni bir plan oluşturuyoruz.

Ve evet, burada olmamın bir nedeni de o, Georgina, benim küçük Petal'ım. Benim boktan saplantım.

Ama artık sadece bir saplantı mı? Bundan daha fazlasına, güçlü ve kontrolden çıkmış bir şeye dönüştüğünü düşünmeye başlıyorum.

Sicilya'daki yatak odasına adım atmadım çünkü bana onu çok hatırlatıyor. O evde yürürken onun şarkı söylediğini duymamak ya da lanet kedileriyle konuşmamak düşüncesi beni depresyona sokuyor.

Ben de eski alışkanlıklarıma geri döndüm, uzaktan izledim.

Şimdi Paolo ile birlikte olduğu için, güvenlik konusunda daha dindar olduğunu düşünerek tam takipçi modumu serbest bırakamıyorum, ancak dışarı çıktığında onu görüyorum.

Şımartılmış bir mafya prensesi.

Paolo, küçük malikânesinin prensesi haline getirdiği kızın üzerine şefkatli baba rolünü bırakmıştır.

O da bundan keyif alıyor, ya da belki de babasıyla birlikte olduğu gerçeğinden keyif alıyor. Ona her baktığında gri gözlerinde bir kıvılcım var, her fırsatta ona sarılmasından bahsetmiyorum bile.

Küçük Petal'ımın her zaman şefkate ihtiyacı vardı. Joseph olduğunda bile yanıma sokulur ve koluma, belime, hatta bacağıma sarılırdı. İnsanlarla temas kurduğu sürece her yer ona yeterdi.

Yıllar boyunca bu parçasını bastırdı, ama şimdi ailesini bulduğu için özlemi yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

Berbat fantezilerimde bir şekilde ona bunu sağlayacak kişinin ben olmasını dilediğim için acı hissetmemeye çalışıyorum.

Enzo ve Angelo bir sonraki adımı atmamı engellemeye çalışıyorlardı ama benden bu kadar kolay kurtulabileceğini düşünüyorsa onları da onu da sikeyim.

Paolo'nun güvenliği ne kadar iyi olursa olsun, o kadar iyi kontrol edemeyeceğiniz küçük açıklıklar da var; sarhoş gardiyanlar gibi.

İzlediğim süre boyunca Paolo'nun adamlarından birini gece vardiyasında içki içerken yakaladım ve bu yüzden işlemek için ara vermek zorunda kaldı. İçeri girmek zorunda kaldığım nadir anlardan biri.

Gecenin büyük bir kısmını arabamla karşıdaki evin köşesinde geçiriyorum. Dürbünümünden, küçük Petal'ımı balkonunda şişman turuncu kedisini okşarken ve dizüstü bilgisayarında bir şeyler karıştırırken görüyorum.

Porno izliyor olamazdı, yoksa kulaklıklarını takardı.

Üzerinde bir bornoz var, saçları arkadan bağlı ve makyajsız ama daha güzel görünemezdi.

Benim küçük kırılabilir Petal'ım.

Çok geçmeden içeride kaybolur ve ışıkları söner.

Uyuyabiliyorken uyu, evcil hayvanım.

Gardiyan ilk işeme molasını verene kadar sabırla beklemem bir saat daha sürüyor.

Kaburgalarım işkence seansından dolayı hâlâ ağrıyor ama dişlerimi sıkıp kameranın kör noktasındaki duvara doğru ilerliyorum.

Burayı çok sıkı bir şekilde izliyorum; her deliği ve her kameranın konumunu biliyorum.

Etrafıma son bir kez göz gezdirdikten sonra, küçük Petal'ımın balkonuna ulaşana kadar duvara tırmanıyorum.

Bayan Hudson dizüstü bilgisayarın üzerindeki uyku pozisyonundan bana göz kırpmıyor. Yemin ederim bu kedinin tek yaptığı uyumak. Bay Bingly miyavlıyor, cam kapıların yanında duruyor ve ben parmağımı ağzımın önüne koyuyorum.

Kuyruğunu sağa sola sallayarak beni görmezden geliyor. İkisini de dışarı kilitliyorum ama panjurları açık bırakarak ay ışığının odayı gümüş rengi bir tonda yıkamasına izin veriyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumu ve boxer külotumu indirerek yatağa doğru ilerliyorum.

Küçük Petal'ım sırt üstü yatmış, yorgan tam ortasında duruyor. Geceliği ince ve sertleşmiş meme uçlarını belli ediyor.

Bir an için orada öylece duruyorum, kalkmış sikimi görmezden geliyorum ve o her yeri inletene kadar onu sikme ihtiyacı duyuyorum.

Onu, yüzünün yumuşak kıvrımlarını, göğsünün sürekli inip kalkışını izliyorum ve kendimi ona bırakıyorum. Ve tasmayı. Boynundaki tasmayı çıkarmadı.

Haftalardır yeryüzünde dolaşıyor, planlar kuruyor, entrikalar çeviriyor ve uzaktan izliyorum. Her zaman uzaktan.

Haftalardır ona dokunmadığım gerçeği beni herkese ve her şeye eskisinden daha fazla kızan huysuz bir herife dönüştürdü.

Ceketimi ve gömleğimi çıkarıp çıplak kalıyorum ve yorganı yavaşça kaldırarak onu tamamen seyir zevkime bırakıyorum. Onu uyarmamak için yavaşça üzerine çıkıyorum ve dizlerimi iki yanına yerleştiriyorum.

"Uyan, Pet, başka bir fantezi zamanı." Bir elimi boğazına doladım ve o kadar sert sıktım ki irkilerek uyandı.

Bir an için olduğu yerde donup kaldı, vahşi gözlerle ve ağzı bir karış açık bana bakıyordu.

Sonra, yavaşça, çok yavaşça, gri bakışlarında bir ışık kıvılcımlanıyor, rahatlamaya benzer bir şey.

Bekle. Rahatlama gibi bir şey
mi? Beni gördüğü için
rahatladı mı?

"Jasper?" Boğuluyor.

"Tek ve biricik, Pet. Gerçekten benden kurtulabileceğini mi sandın?"

Benimle savaşmaya çalışırken tırnakları kollarıma batıyor ama nafiye.

O zaten tamamen benim kontrolümde.

"Benden kaçtın ama benden asla kaçamazsın, Pet."

"Jas..." Derimi pençeliyor ve ben sertçe sıktığımı biliyorum, daha sonra iz bırakacak kadar sert ve bunu bu yüzden yapıyorum.

Diğer bir kısmı ise, ben işkence görürken gitmek, beni terk etmek, lanet yüzümü bir daha asla görmemek istemesiydi.

Tek yaptığım birlikte yaşamak için savaşmakken beni terk etti.

Hâlâ onu boğarken, geceliğini yukarı çekiyorum, bu sırada kumaşın üzgün bahanesini yırtıyorum. Elim çıplak amına temas ettiğinde inliyor.

"Külot yok seni pis küçük sürtük." İki parmağımı içine sokarak mırıldanıyorum. "Davetsiz bir misafir tarafından tecavüze uğrama fantezisini yaşayacaksın, Pet. Seni o kadar sert becereceğim ki yarın doğru düzgün hareket edemeyeceksin."

Gözleri sulanıyor ama ben onu nefes nefese kalana kadar parmaklarken tekrar tekrar inliyor.

Ön sevişmeyle vakit kaybetmiyorum. Onun yaklaştığını hissettiğimde parmaklarımı çekiyorum ve hayal kırıklığına uğramış miyavlamasını içime çekiyorum.

Boynuna doladığım elimi birazcık gevşetiyorum. "Devam etmemi ister misin?"

"Jasper..."

"Öyle mi?"

Sen?"

"Evet."

Sikimi girişine yerleştiriyorum ama içine girmiyorum. Geceliğinin askısını yırtıyorum, sıkılmış meme uçlarını ortaya çıkarıyorum ve onları sertçe çimdikliyorum.

"Oh, Jasper, lütfen...lütfen..." "Lütfen ne?"

"Lütfen..." Tekrar sıkıttığımda yüzü kızarıyor. "Sik beni."

Genelde böyle olurdu. Genellikle onu beceriyor, şaplak atıyor, dünyalarımızı parçalıyor olurdum ama o bir hata yaptı.

Gitti.

Gitti lan.

"Gidebileceğini ve seni hiçbir şey olmamış gibi becereceğimi mi sanıyorsun?" Amcığını tokatlıyorum ve sesi yastığa bastırmadan önce çığlık atıyor.

"Beni esir aldınız. Babamı ziyaret etmeme izin vermediniz, ne bekliyordunuz, lanet olası?"

Kalman için.

Ama bunu söylemiyorum ve ıslak amcığını tekrar tokatlıyorum. Boğuk bir iniltiyi gizliyor. "Lütfen, Jas..."

"Her şeyin içine sıçtın, Pet." Kalçasını kavradım ve taşaklarımı içine sokarak neredeyse anında çığlık atmasını sağladım.

Daracık amına zar zor giriyorum ve etrafıma dolanıyor, beni boğuyor, beni her zaman ait olduğum yerde tutuyor.

Boğazını sıkarak, bu kıza karşı duyduğum tüm sahiplenme, nefret ve bu berbat duygularla içine giriyorum. "Sen pis bir sürtüksün, Georgina. Pis bir sürtük."

"Georgina değil," diye hıçkırıyor, dalgayı kovalarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Bana öyle seslenme."

"Sen gittin." Sikimi içine sokarken kıcının yanağına bir tokat attım. "Sen gittin amına koyayım."

"Özür dilerim." Gözyaşları içinde ağlıyor. "Çok özür dilerim."

O zaman boşalıyorum. Dölümün fışkırması içini kaplıyor, sonra kalçalarından aşağı süzülüyor.

Beni aşağı çekip gözyaşları ve hıçkırıkları arasında öperken göğüslerimiz sert bir şekilde inip kalkıyor. Sanki hiç ayrılmamışız gibi öpüyor beni. Sanki bunu yapmazsa yaşayamayacakmış gibi öpüyor beni.

"Seni özledim Jas," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Kendimi ondan kurtarıyorum, boğazını serbest bırakıyorum ve içinden çıkıyorum. Bir saniye içinde boxer'ıma ve pantolonuma geri dönüyorum.

"Jas..." diye sesleniyor arkamdan.

Şans eseri arkama bakıyorum. Hâlâ yatağın üzerinde yatıyor ama dirseklerinin üzerine kendini çekmiş. Geceliği yırtılmış, memeleri sarkıyor ve sanki içinde beni hissetmeye devam ediyormuş gibi bacaklarını birbirine sürterken döllerim bacaklarından aşağı akıyor.

"Kal. Geceleri buraya kimse gelmez."

Gece kalmak, onu uyutmak, sarhoş olana kadar lanet dudaklarını öpmekten başka istediğim bir şey yok.

Ama yapamam.

Sadece yakalanacağım için değil, aynı zamanda onun yüzünü her gördüğümde derin bir ihanet duygusu hissettiğim için.

Gitti lan.

Tek kelime etmeden gömleğimi ve ceketimi omzuma atıp dışarı çıkıyorum.

Yumuşak çığlıkları beni takip ediyor, ama dişlerimi sıkıp aşağı atlıyorum. Belki şimdi, mahsur kalmanın ne demek olduğunu hissedecek.

GEORGINA

Jasper tekrar ortaya ıkakalı günler oldu. Beni tutup siktiğinden beri günler geçti. Gittiğinden beri günler geçti.

Tekrar gitti ve bu sefer onu durdurmanın bir yolu yok.

Ya da onu bulmanın.

Her gece balkon kapısını açık bırakıyormuş gibi yaptım. Yatakta dönüp durdum, içeride dalgalanan perdeleri izledim ve onun geleceğini umdum.

O yapmadı.

Onu zlediğimi söylemek hafıf kalır. Sicilya'dan ayrıldığımndan beri düşündüğüm tek şey o oldu.

Düşündüğüm tek şey o.

Babamın yanına yerleştikten sonra günlerimi ve haftalarımı bu yeni hayata alışmakla geçirdim. Ona tekrar çalışmak istediğimi söylediğimde, dış dünyanın benim için tehlikeli olduğunu söyledi.

Babamın bana mülkünü, restoranlarını ve sahip olduğu her şeyi gezdirdiğİ tüm o zaman boyunca - ki bu çok fazla oluyor; Jasper'ı düşünmeden edemedim.

İyi olup olmadığını, Sicilya'ya dönüp dönmediğini ya da ortadan kaybolduğm için kızgın olup olmadığını.

Beni bulmaya daha erken gelmesini bekliyordum ve gelmeyince hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım. Babamı terk etmek istediğimden değil ama Jasper ona zarar vermediğine göre belki konuşabiliriz diye düşündüm.

Jasper'la konuşabileceğimizi düşünecek kadar saf olabilir miydim? şimdiye kadar babamı incitmemiş olabilir ama belki gelecekte incitebilir. Belki de sırf beni babama karşı kullanabilmek için bana geri dönecek.

Ben bir Costa'yım ve o da bir Vitallio.

Bu gerçekleri silebilecek hiçbir şey yok.

Yine de her sabah olduğu gibi, orada olduğundan emin olmak ve Jasper'ı hissetmek için yakasına dokunuyorum.

Babam bana bunun ne olduğunu sordu, ben de kolye olduğunu söyledim. Ve yle - şimdiye kadar alabileceğim en değerli kolye.

Bu, Jasper'la paylaştıklarımın bir hatırlatıcısı ve kimse bunu elimden alamaz.

Babamla bahçede günlük yürüyüşümü yapmak için aşağıya iniyorum. Kötü bir öksürüğü var ve temiz hava ciğerlerini temizlemesine yardımcı oluyor. Genellikle bana annemle ilgili bir sürü şey anlatır, onu ve beni ne kadar korumak istediğini, bu yüzden bizi bu hayattan uzak tuttuğunu söylerdi.

Beni yatılı erkek okuluna yerleştiren Sarah beni alıp götürdüğünde benimle olan tüm bağlantısını kaybetti ve yerimizi tespit edemedi.

Babam bir erkek çocuk arıyordu ama yatılı okuldan kısa bir süre sonra tekrar bir kıza dönüştüm ve Sarah izlerimi örtmekte iyiydi. Annemin en iyi arkadaşıydı ve beni annemi öldüren hayattan korumayı kendine görev edinmişti.

Onunla tanışıp teşekkür edip edemeyeceğimi sorduğumda babam ölü bulunduğunu söyledi. Onun için hissettiğim keder, annem için hala hissettiğim kederi yeniden ortaya çıkardı.

Yaşam alanının eşğinde duruyorum. Babam yerine Lucio orada duruyor, sanki başından beri beni bekliyormuş gibi yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var.

"Merhaba Georgina," diye sesleniyor.

Lucio'yla daha önce burada, babam ikimizi de aile yemeğine oturttuğunda tanışmıştım. Tüm yemek boyunca ona bakıp durdum, atlayıp beni öldürmesini bekledim - Lucio'nun yerine geçtiğimi ve benden nefret ettiğini düşünürsek bu sürpriz olmazdı.

Beni ne kadar korkuttuğunu görmesine izin vermeyerek çenemi çıkık tutuyorum. "Merhaba amca."

"Görünüşe göre buradaki hayattan keyif alıyorsun, değil mi?" "Sorduğun buysa, babamla mutluyum."

"Yapabiliyorken tadını çıkar." Bir elini diğerinin üzerine koyarak sırtıyor. "Kabul ediyorum, tüm bu cross-dressing işiyle beni yakaladın, ama şimdi seni buldum... İyi bir amca gibi üzerine titreyeceğim."

Ses tonundaki uğursuzluğu fark etmedim. Kellemi istiyor.

"Jasper sana ne kadar sevecen olabileceğimi söylemedi mi?" Bana yavaş ama emin adımlarla yaklaşıyor. "Ah, doğru ya. Onunla yaptığım son işkence seansından sonra onu görmedin."

İşkence mi?

Lucio Jasper'a işkence mi etti?

Yutkunuyorum ama Lucio'nun istediği tepkiyi almasına izin vermeyerek duruşumu korumaya çalışıyorum.

Jasper bu yüzden mi kayboldu? Oh, Tanrım. İşkence gördüğü için beni hemen bulamadı. O bu kadar acı çekerken gittiğime inanamıyorum.

Gittiğim için kızgın olmasına şaşmamalı. Onun yerinde olsaydım ben de kızardım.

Ne yaptım ben?

"Vazgeç, Georgina. Paolo'ya tahtı istemediğini söyle, ben de yaşamana izin vereyim. Jasper'ın yaşamasına bile izin veririm. Ne kadar cömert olduğumu görüyor musun?"

"Ben çocuk değilim *amca*. Elinize geçen ilk fırsatta beni öldürecek ve babamın her bir acı dolu santiminde ölmesini izleyeceksiniz. Sen bir canavarsın ve hak etmediğin bir şeyi almana asla izin vermeyeceğim."

"Hak etmiyor muyum?" Beni kolumdan sertçe kavıyor. "Neyi hak edip neyi hak etmediğim hakkında ne biliyorsun? Bunu yıllar içinde inşa ettim. Babam hüküm sürerken arka planda kaldım, sonunda tahta geçme şansını bekledim. Ne sen ne de o piç Jasper yoluma çıkamayacaksınız. İnsanlar ölse ne olur? Tüm savaşlarda fedakârlık gerekir."

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama Lucio'nun tutuşu çelik gibi.

"Kızımı hemen bırak." Babam arkamdan belirdi.

"Sadece onu selamlıyordum, Paolo." Lucio sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldamak için eğildi. "Planlarımı mahvetmeye gelmenin bedelini ödeyeceksin. Saat işliyor."

Beni bıraktığında hafifçe geriye doğru sendeliyorum. Vahşi.

Babam yanımda duruyor, varlığı bana biraz güven veriyor. "Burada ne yapıyorsun, Lucio?"

Lucio gülümseyerek babasına sarılır. "Sadece iyi olup olmadığını görmek için geldim." "İyiym. Artık gidebilirsin."

"Kızınız her sahneye çıktığında beni kovmak zorunda değilsiniz."

"Georgie'yi Costa'nın varisi olarak ilan edeceğim açılış yemeğinde buluşacağız, Lucio."

Amcamın çenesi titriyor ama gülümsemeye zorluyor. "Elbette. Erken tebrikler, Georgina."

Bana sarılıyor ve mırıldanırken sertleşiyorum, "Tik. Tock."

O gittikten sonra bile vücudumdan bir ürperti geçiyor. "İyi misin?" Babam kolumu okşuyor.

"Ben iyiym."

"Sana zarar vermeyecek, Georgie. Anneni koruyamadım ama seni ondan koruyacağım."

Lucio'nun ses tonundaki kötü niyet ve örümcek dövmesi kafama dank ediyor. Yıllar boyunca örümceklerden korktum. Çocukken annemi büyük, kötü bir örümceğin öldürdüğünü sanırdım.

Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Babama bakarken çenemi kaldırıyorum. "O... o annemi öldürdü, değil mi?" "Kanıtım yok ama Alessio bundan bahsetti."

"Alessio?"

"Alessio Vitallio. Jasper."

"Onun kim olduğunu biliyorum baba." Bakışlarımı indiriyorum. "Sicilya'da onunla birlikteydim."

"Yani seni Sicilya'ya kaçırdı."

"Evet." Ama beynim neden bu gerçeğe ayak uydurmakta zorlanıyor bilmiyorum.

Belki de Sicilya esir tutulduğum yerden çok daha fazlası haline geldiği içindir. Yavaş yavaş bir yuva oldu.

Özlüyorum; Salli ve Francesco'yu, hatta Angelo ve Enzo'yu bile özlüyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Babamla yüzleşiyorum.

"Tabii ki."

"Jasper ailesini senin öldürdüğünü söylüyor. Bu doğru mu?" "Ben katılmadım."

"Ama oldu mu?"

"Büyükbabanın verdiği stratejik bir karardı." "İnsanları öldürmenin nesi stratejik?"

Omuzlarımı tutuyor. "Gökkuşağı dünyasında yaşamıyoruz Georgie. Hayatta kalmak istiyorsan zor kararlar vermelisin."

"Bu şekilde olmak zorunda mı? Aile içinde meşru bir iş yok mu?"

"Temizlenmek uzun zaman alacak."

"Umurumda değil. Bunu birlikte yapabiliriz." Şakağımı öpüyor.

"Göreceğiz." Hayır, başaracağız.

Yapacağımıza eminim.

Belki o zaman Jasper babamı geçmiş için affedebilir.

JASPER

Küçük Petal'ım odaya girdiğinde beni yatağında dirseğimin üzerinde yatarken buluyor.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, belli belirsiz ama arkasındaki mutluluğu ve bir kez daha rahatlamayı görebiliyorum.

Onu temelli terk ettiğimi düşündükten sonra beni burada bulunca rahatladı.

Onu daha uzun süre cezalandırmayı, pencereden dışarı bakmasını, balkonun kapısını açık bırakmasını ve gelip onu almam için bana yalvarmasını planlıyordum.

Onunla ol.

Ancak, küçük Petal'ım söz konusu olduğunda aslında zayıf olduğumu fark ettim.

Uzak duramıyorum. Bu temiz olmayan havayı solumakla aynı şey. Nefes alma eylemi var, ama aynı zamanda kendi ciğerlerinizi de boğuyor.

Günlerimi Enzo ve Angelo ile ofiste bir sonraki hamlemizi planlayarak geçirirken, tek düşünebildiğim küçük Petal'ımı izleyebileceğim ve onu uzaktan da olsa görebileceğim gece vakti.

Yüzünü nötr bir ifadeye zorluyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne sikim istersem."

Yatağın kenarına otururken bir iç çekiş kopuyor, yakın ama onun alanını işgal etmemi gerektirecek kadar yakın değil. Bay Bingly'nin çenesinin altını dalgınca kaşıyor ve o da keyifle mırıldanıyor.

Küçük pislik.

Hayvanlara karşı grev sistemimi gerçekten yeniden gözden geçiriyorum.

"Lucio az önce beni tehdit etti," diyor iç çekerek. "Sence babama zarar verir mi?"

"Fırsatını bulursa sadece Paolo'ya zarar vermekle kalmaz, ikinizi de öldürür ve cesetlerinizi kavanozlarda saklar."

Sesli bir şekilde yutkunuyor. Güzel.

Artık kendini nasıl bir aslan ininde bulduğunu biliyor.

Öyle ya da böyle onu kendi tarafıma çekmek için bu şansı kullanacağım.

Paolo'nun evine gizlice girmeye devam edemem. Er ya da geç gardiyanlardan biri bir iz bulacak ve her şey bitecek.

Bana bakıyor. "Ne yapmalıyım?"

"Neden bana soruyorsun?"

"Siz bu tür bir hayata benden daha aşinasınız."

Fikrimi sorması beni gururlandırmalı ama değil. Bana sorduğu tek şey, lanet babası ve soyadıyla daha da kök salmak.

Bay Bingly yine yüksek sesle mırıldıyor ve ben onu itiyorum. Yataktan atlıyor ama beni tırmalamadan önce değil.

"Hey!" diye itiraz ediyor, benden çok kedisi için endişelenmiş gibi görünüyor. "Beni tırmaladı."

"Çünkü sen onu kovaladın." Duraksıyor. "Yani?" "Ne olmuş yani?"

"Bana cevap verecek misin yoksa hala beni görmezden mi geleceksin?" "Seni görmezden gelmiyorum."

"Evet, doğru." Yüzünü buruşturuyor ve sonra çabucak maskeliyor. "O gün gittin, Jas." "Önce sen gittin."

"Babama ihtiyacım olduğunu neden anlayamıyorsun?"

"Muhtemelen aynı baba kendi babamı, annemi, büyükannemi ve kız kardeşimi öldürdüğü içindir."

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Bunun sebebi büyükbabam, babam değil."

Alay ettim. "Ciddi misin sen?"

"Neden, evet. Babam bunu asla yapmazdı."

"O kadar körleşmişsin ki gerçeği bile göremiyorsun Georgina."

"Ya da belki de bunu görmeyi reddeden sensin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Aramızda birkaç saniye sessizlik oluyor. Paolo'nun ailemin ölümüyle ilgisi konusunda onunla tartışmak faydasız. Onu, kendisine çocukken kaybettiği aile hayatını verecek, hayattan daha büyük bir varlık olarak görüyor.

"Jas..." Parmaklarıyla yanağıma dokunuyor ve kendimi onun tarafından okşanan, o yumuşak gözlerle bakılan şişman bir kedi gibi hissediyorum. "Neden bırakamıyorsun?"

"Neyi bırakayım? Kan hatırasını mı, beni hayatıyla koruduktan sonra annemin boş gözlerini görmeyi mi?"

"Hayır, kinden. Seni sadece içten dışa doğru yer bitirir."

Uzun bir nefes alıyorum ama parmağı yanağıma okşarken dokunuşundan uzaklaşmıyorum.

Bir an için kendimi dokunulmaz hissediyorum, sanki dünya avuçlarımın içindeymiş gibi. Ona sahip olduğum sürece, yenilmez bir orospu çocuğu olabilirim.

Onu kolundan tutup altına çekiyorum. Dudaklarına yapıştığımda bir iniltiye dönüşmeden önce heyecanlı bir çığlık atıyor.

"Jas..." Parmakları saçlarımda kayboluyor ve sanki benim gibi o da bu aidiyet duygusuna, birbirimiz için var olduğumuz duygusuna ihtiyaç duyuyormuş gibi beni öpüyor.

Uzun süre mücadele ettik ama küçük Petal'ımla aramızda kimsenin sahip olamayacağı bir bağ, bir sezgi var.

Bazen onun için hissettiğim her şey lanet gibi geliyor, ama bazen de, şimdi olduğu gibi, her şey gibi geliyor.

Kısa sürede onu ve kendimi çırılçıplak bıraktım ve sonra yavaş ölçülü sarsıntılarla içine girdim.

"Oh, Tanrım." Sanki onun dünyasıymışım gibi bana tutunurken vücudu etrafımda kasılıyor.

Tıpkı onun benim olduğu gibi.

Durmuyorum, onu yavaşça beceriyorum, o kadar yavaş ki gözleri yaşıyor ve sanki bunun nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi bana bakıyor.

"Bana ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor. "Beni sertçe, sertçe al. Ben senin fahişenim."

"Sen benim sürtüğümden daha fazlasısın. Sen benim dünyamsın."

O zaman haykırıyor, tüm gücüyle etrafımda kenetleniyor, adımı tekrar tekrar söylüyor.

"Sen benim de dünyamsın, Jas. Benim biriciğim."

Geliyorum.

Aynen böyle, tohumumu onun rahmine boşaltıyorum ve aklıma garip bir düşünce geliyor.

Onun lanet haplarını çalıp içine bir bebek koyacağım.

Bebeğimiz.

Kolumu tutarken ağır ağır nefes alıyor, küçük bir gülümseme ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

Şakağına bir öpücük konduruyorum ve usulca inliyor.

"Benimle gel, Petal."

Kaşları çatıldı. "Nerede?"

"Sicilya'ya. Yeni bir başlangıç yapacağız, boş bir sayfa. Sadece sen ve ben."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve ağzı bir şey söylemeden açılıp kapanıyor.

Anlıyorum. Ben bile kendimi şaşırttım. Tek bildiğim bu lanet kadına hayatımda ihtiyacım oldu ğ u.

"Ne?" diye kekeliyor.

"Beni duydun. Bu sefer esir olarak değil, istediğin için benimle gel."

"Jas..." gözleri yumuşar.

"Lanet kedileri bile alacağız."

Kıkırdıyor, sesi kolay ve lanet kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Sonra ifadesi d e ğ i ş i y o r . "Babama olan kinini unutacak mısınız?"

Onu üstümden çekip kıyafetlerimi giyiyorum, ruh halim bir anda kararıyor. Her şeyi mahvetmek zorundaydı.

"Bunu hayır olarak mı kabul ediyorum?" Çarşafı omzuna sarıyor, sesi çatlıyor.

"Paolo ailemi öldürdü Georgina; bunu öylece unutamam.

Annenin ölümünü unuttun mu?" "Adil

davranmıyorsun."

"Adil olmamak mı? Adil olmayan ne biliyor musun? Düşmanımın kızırken seninle bu kadar içli dışlı olmak, seni öldürmem gerekirken -" Bir elimi saçlarımda gezdirerek kestim.

"Neyin yerine?"

"Seni benimle birlikte ailemin topraklarına götürmeyi istemek yerine."

Kollarını kavuşturur. "Eğer babamı affetmeyeceksen, o zaman belki de düşman olarak kalmalıyız."

"Yapmalıyız, ha?"

"Babamı incitirsen seni asla affetmem, Jasper. Asla."

O zaman görüyorum, gözyaşlarına rağmen içindeki kararlılığı. Her kelimesinde ciddi ve seçimini çoktan yapmış.

Babasını seçti.

Kan sudan daha yoğun akar.

Paolo'nun geçen seferki sözleri benimle alay ediyor. O haklı.

Ne yaparsam yapayım, her zaman babasına, lanet soyadına geri dönecek.

Ne de olsa o bir Costa. Bir Costa varisi.

"Güle güle, Georgina." Gitmek için döndüğümde omuzlarım düşüyor. Hem de son kez.

GEORGINA

Aynada kendime bakarken yanağımdan süzülen gözyaşını siliyorum.

Elbisem uzun ve zarif. Saçım ve makyajım profesyonelce yapıldı ve bana kendi başıma asla başaramayacağım bir incelik verdi.

Bugün babam beni dünyaya varisi olarak tanıttacak - Costa'nın varisi. Kalbim bu fikirle, resmen bir mafya prensesi olacağım ve babamın mirasının devamı olacağım gerçeğiyle hızlı atsa da gözyaşlarının arkasındaki sebep.

Jasper'ın birkaç gün önce söylediği veda, bunun kesinliği ve acımasızlığı.

Bu sefer ciddi gibi görünüyor. Ne zaman gözlerindeki o bakışı hatırlasam, tek yapmak istediğim yıkılıp ağlamak oluyor.

Ama liderler ağlayamaz, değil mi?

Ayrıca, Jasper hala babamı incitmeye kararlı. Akılsız intikamını asla durdurmayacak.

Neden benim için duracağını ya da bu çılgınlığa bir son vereceğini düşünecek kadar saf olduğumu bilmiyorum.

Bir an için tüm bunları geride bırakıp onunla Sicilya'ya gitmek istedim. Kalbini ve aklını çalan adamla kaçan kadın olmak istedim.

Ama babama zarar vermeyi planlayan biriyle asla birlikte olamam.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Boğazımı temizliyorum ve konuşmadan önce son bir kez yakama dokunuyorum. "İçeri gel."

Baba yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girer. "Benim güzel kızım. Annene çok benziyorsun."

Elimin arkasını öpüyor ve ben kendimi güçlü kalmaya ve ağlamamaya zorluyorum.

"Teşekkür ederim, baba."

"Bilmeni isterim ki seni ve anneni özlemediğim bir gün bile olmadı." Elimin arkasını okşuyor. "Sen hayatıma tekrar girene kadar yavaş yavaş ölüyordum."

"Seni bulduğum için çok mutluyum."

Yanağından öptüm. Bana dirseğini uzatıyor.

"Hazır mısın?"

"Her zaman."

Koridorda yürürken derin nefesler alıyorum. Aptal değilim. Bir kadının geleneklerin hüküm sürdüğü bir dünyada hüküm süremeyeceğini ve eninde sonunda potansiyel erkeklerin babamdan elimi isteyeceğini biliyorum - eğer henüz istemedilerse.

Jasper'dan başka biriyle evli olma düşüncesi nefesimi kesiyor.

Resmi olarak çıkmadığımız halde onu koca olarak düşünmek aptalca.

Evlilik konusuyla elimden geldiğince mücadele edeceğim. Tüm bunlar yeni olsa da, babam ve adamlarının yardımıyla bunun üstesinden gelebileceğime inanıyorum. Beni önemsiyorlar ve sorduğum tüm sorulara cevap veriyorlar.

Zaman alacak ama başaracağım.

Ama öncelikle bu geceyi aradan çıkarmalıyım.

Derin nefes al. Bunu yapabilirim.

Jasper'ı yanımda, bana gülümserken hayal ediyorum ve biliyorum ki bu sadece acının başlangıcı.

JASPER

Planlarınızın birkaç saniye içinde başarısızlığa uğraması veya yükselmesi çok garip.

Lucio'nun bana Costa'nın varisini aramamı söylediği günden bu yana yaşananlara dönüp baktığımda, ikimiz de burada olacağımızı hayal etmemiştik.

Eskiden aynı savaş alanındaydık, şimdi sadece ayrılmakla kalmadık, aynı zamanda birbirimizi yok etmeye çalışıyoruz.

O zamandan bu zamana değişmeyen tek bir şey vardı: metalik gözleri ve sahte gülümsemeleriyle benim küçük Petal'ım.

Geri döndü, gözlerine ulaşan ama kalbine ulaşmayan gülümseme, gösterdiğinden çok daha fazlasını sakladığını söyleyen gülümseme.

Ve evet, sadece uzaktan izliyordum. Ben bir bağımlıyım ve bağımlıların ilacı tamamen kesmeden önce hafifletmeleri gerekir.

Paolo'nun onu nasıl kendi mafya prensesine, mirasına ve varisine dönüştürdüğünü izliyordum. Aynanın önünde nasıl durduğunu ve parmaklarını yakasına nasıl dokundurduğunu izliyordum.

Acaba benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyor mu, yoksa yakasına dokunmak bir alışkanlık haline mi geldi?

Eğer onu çıkarmak isteseydi, babasından yardım isteyebilirdi ve bu yapılabilirdi, ama yapmadı.

Kaçarken bile tasmadan kurtulmaya çalışmadı, sanki onu o tasmayla bulmamı ister gibiydi.

Bu gece, küçük Petal'ım ve ben son ve gerçek vedamızı yapacağız. Onun en kötü kabusunu gerçeğe dönüştüreceğim ve benden sonsuza kadar nefret edecek.

O yanılıyor. Öylece bırakamam.

Ne zaman uyusam, tek gördüğüm annemin ölü gözleri ve Petal'ın lanet babası, amcası ve büyükbabası sahip olduğum herkesi soğukkanlılıkla öldürdükten sonra göğsünü ıslatan kan.

Bu yüzden, ailemin toplu katliamcısının köpeği olmak dışında hiçbir bağlılığı, güveni ya da aidiyeti olmayan bu acı insana dönüştüm.

"Hazır mısın?" Enzo arabada yanımdan soruyor.

Paolo'nun partisinde kalabalığın arasına karışmak için ikimiz de smokin giyiyoruz. Küçük Petal'ımı yasal varisi olarak tanıtacağı bir parti.

Yakıp kül edeceğim bir parti.

"Angelo yerinde mi?" diye sordum.

"Çoktan girdi."

Arabadan inerken ceketimin düğmelerini ilikliyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Eve giriyoruz, korumaların yalayıp yuttuğu sahte davetiyeleri gösteriyoruz. Hayatı boyunca Costa'nın müttefiki olduğu için Enzo'dan şüphelenmiyorlar ama girişteki muhafız yeni olmalı ki o da beni tanımıyor. Tanısaydı, ondan kurtulurdum, bu yüzden birkaç dakika daha yaşadığı için şanslı.

Enzo ve ben partiye katılanlar arasında vakit kaybetmiyoruz - smokinli piçler ve küçük Petal'ım için buradaymış gibi davranan pahalı elbiseli ve mücevherli kadınlar. Onlar sadece Costa'nın gücü için buradalar. Paolo yaşlı ve çelimsiz olsa da, adı tüm şehri kendine çekmeye yetiyor.

Köşelere ayrı ayrı gider ve kontrol odasını tetiklemeden mümkün olduğunca çok alarm sistemini devre dışı bırakırız.

Dış güvenliği yeterince etkisiz hale getirdiğimize karar verdiğimde telefonumu alıp Stephan'a zamanın geldiğini bildiren bir mesaj atıyorum.

Elbette adamlarımdan geriye kalanları yanıma alıp Costas'a karşı topyekûn bir savaşa girebilirdim ama benden daha fazla insan gücüne sahipler ve şehir onların bölgesi. Tüm adamlarım ölür, ben de yakalanır, işkence görür ve muhtemelen öldürülürdüm.

Her şeyi göze almak sadece bana, adamlarıma ve Sicilya'da bana saygı duyan insanlara zarar verirdi.

Ben de bir sonraki en iyi şeyi yaptım; onların insan gücünü birbirlerine karşı kullandım.

Lucio'nun tarafında Stephan'ın da yardımıyla, küçük kardeşi yönetmek için tek yolunun Paolo ve Georgina'dan hiç beklemedikleri bir anda kurtulmak olduğuna ikna etmeyi başardım.

Lucio son zamanlarda huzursuz, tüm çabalarının boşa gideceğini ve şah pozisyonunu tatmaya bu kadar yakinken kaybedeceğini düşünüyor.

Ama bir Costa olarak, aslında Paolo'yu öldürmeyi hiç istemedi. Georgina ve annesinin işini bitirmekte bir sakınca görmüyor ama kardeşini öldürmüyor. Elinde kalan tek aile üyesini seçmenin berbat bir yolu bu.

Ancak şimdi Paolo onun hayatını tehdit ettiğine göre, tek ihtiyacım olan şey, Lucio'nun omzunun üzerinden fısıldayacak ve onu Paolo'nun onu öldüreceğine ikna edecek bir şeytan - Stephan şeklinde -.

Paolo'yu kendi partisinden daha hazırlıksız yakalamanın en iyi yolu nedir?

Lucio onu pusuya düşürdüğü an Paolo'nun adamları savaşıacak ve ben de birbirlerini öldürmelerini izleyeceğim.

Angelo, Petal'ı tüm bu bok fırtınası sona erene kadar güvenli bir yere götürecektir. Babası öldüğünde benden nefret edecek, beni küçümseyecek, beni öldürmek isteyecek.

Ben alırım.

Ne de olsa, işlerin gidişatına bakılırsa asla tam anlamıyla benim olamazdı.

O her zaman bir Costa, ben de her zaman bir Vitallio olacağım.

Biz yatılı okuldaki küçük Joseph ve Jasper değiliz. Birbirine sığınan iki genç ruh değiliz, şimdi düşmanınız ve hepsi onun lanet ailesi yüzünden.

Pencerelerin yanında kalarak, dışarıya bakarken Enzo ile konuşuyormuş gibi yapıyorum.

Lucio'nun adamlarından birkaçı içeri süzölmeye başladı. Paolo'nun girişteki iki adamı vurulduktan sonra yere düşer.

Savaş çoktan başladı.

Enzo kendi şampanya kadehini benimkiyle tokuşturuyor, hafifçe sırtıyor Dudaklar.

O sadece intikamın tadını değil, aynı zamanda Kaos. İnsanların ölümünü izlemek onun gözlerini neredeyse benim temizlik köpeği olduğum zamanlardaki gibi hastalıklı bir sadizmle karartıyor.

"Bayanlar ve baylar, evime hoş geldiniz." Paolo'nun sesi merdivenlerin tepesinden yankılanıyor. Smokin giyiyor ve bir kadeh şampanya kaldırıyor.

Sonuncusu, yaşlı adam.

"Uzun zamandır kayıp olan kızımın gerçek Costa varisi olarak takdimi için bize katılmaya karar verdiğiniz için mutluyum. Lütfen kadehlerinizi Georgina Costa için kaldırın."

Kız gelmeyince yaşayacağı hayal kırıklığını hayal ederek sırtıyorum. Siktir et onu.

Angelo onu dışarı çıkarıyor olmalı ve -

Ufak tefek bir kadın Paolo'nun yanında dururken güzel elini onun elinin içine koyuyor. Dizlerine kadar uzanan siyah bir elbise giyiyor. Siyah saçları dalga dalga sırtının ortasına kadar dökölüyor.

Ruh halim bir saniyeden kısa bir süre içinde karardı.

Onun burada ne işi var? Gitmiş olması gerekiyordu. Angelo'ya onu uyuşturmasını söyledim, çünkü onunla isteyerek gitmesine imkan yok.

Telefonum bir mesajla titrerken salon kadeh kaldıranlarla doluyor.

Üzgünüm patron, oraya gittiğimde çoktan babasıyla birlikteydi. Hay sikeyim.

Lanet olsun!

Bu kadın her zaman planlarımı mahvediyor. Her zaman.

Dışarıya bir göz atıyorum ama artık çok geç.

İçerideki insanlar Paolo'nun yeni varisinin şerefine kadeh kaldırırken ve Paolo babasının tahtındaki bir prenses gibi gülümserken, diğer planım sakın bir denizdeki bir tekne kadar sorunsuz bir şekilde harekete geçiyor.

Enzo kaosun ortaya çıkışını izlemek için siper alır.

Yukarı koşuyorum. Ona - lanet olası lanetime.

Paolo'nun yüzü beni görünce buruşuyor ve Petal'ın yüz hatları hem rahatlama hem de şaşkınlık içinde şekil değiştiriyor.

İkisi de bir şey yapmadan Lucio'nun adamları büyük çift kapıdan içeri dalıyor.

Yüksek sesler herkese dışarı çıkmalarını söylerken çığlıklar ve silah sesleri havada yankılanıyor.

Lucio yatırımcılarını ve para getirenleri incitmez. Onun ilgilendiği tek kişi önümde duran iki kişi.

Petal'ı kolundan tutup arkama çektim. "Jas... ne yapıyorsun?"

"Angelo'yu takip etseydin tüm bu drama olmadan gerçekleşecek olan lanet hayatını kurtarmak."

"Baba..." Çelikten tutuşuma rağmen bana karşı mücadele ediyor. "Babamı almalıyım."

"Hayır."

"Jasper!"

"Kapa çeneni ve beni takip et Petal. Lucio seni öldürmekte tereddüt etmeyecektir."

"Babama zarar verecek." Sesi duygusal, kızgın ama aynı zamanda üzgün.

"Kızımı hemen bırak, Vitallio." Arkamdan bir silah sesi geliyor ve duruyorum.

Yavaşça arkamı döndüğümde Paolo'yu etrafındaki karmaşadan, korumalarının öldürülmesinden, Lucio'nun kendini beğenmiş bir tavırla içeri girmesinden habersiz buluyorum.

Başka bir adamın ülkesinde bir kral gibi sırtmak.

Petal babasına başını sallar. "Yapma baba. Onu vurma." O anda içimdeki bir şeyin kilidi açıldı.

Şu anda Paolo'yu öldürmeyeceğimi ve onun bana hayal kırıklığı, nefret ve nihayetinde intikam duygularıyla bakmasına neden olmayacağımı biliyorum. Onunla kısır döngüyü yeniden başlatmayacağım.

Şimdilik en önemli şey onun güvenliği. Onu kolundan çekiyorum ama Paolo silahını şaklatıyor. "Seni öldüreceğim, bundan şüphen olmasın."

"Baba..."

Lucio merdivenlerin tepesine ulaşp Georgina'nın göğsüne bir silah doğrulttuğunda hepimiz duraksıyoruz.

Onu arkamdan itiyorum ama artık çok geç.

Lucio tetiği çeker ve büyük bir patlama salonda yankılanır.

GEORGINA

Silah sesleri havada yankılanıyor, ama önemli olan sadece bir tane var.

Beni hedef alan.

Bir saniye sonra Lucio silahı bana doğrultuyor ve bir saniye sonra babam önümde duruyor ve sonra silah sesi her yeri dolduruyor.

Yere düşerken ıgık atıyorum.

Ceketinden kırmızı bir leke sızar ve gömleğini kırmızıya boyar. Ne yaptığını anlayan Lucio'nun yüzü buruşur.

Babamın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, titreyen ellerimi kanayan göğsüne bastırıyorum.

"Ambulans çağırın," diye avazım çıktığı kadar bağıyorum. "Biri ambulans çağırsın!"

Hastaların bu kadar kan kaybettikten sonra hayatta kalamayacağını bilecek kadar çok kurşun yarası tedavi ettim, özellikle de ciğerleri babam gibi zayıfsa, ama buna inanmayı reddediyorum. Olayların mantıksal yönüne bakmayı reddediyorum.

Yüzü yapış yapış beyaza dönüyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor, dudakları maviye dönüyor.

"Hayır, hayır, baba, benimle kal."

"Ölmeden önce seninle tanışabildiğim için çok mutluyum Georgie..."

"Hayır, baba. Yol boyunca her adımda yanımda olacağına söz vermiştin. Lütfen kal. Birlikte hiç vakit geçirmedik." Daha sert bastırdığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Yüzünü buruşturuyor ama kan durmuyor. Azıcık bile değil.

Babam ölüyor. Bunu hissediyorum ve kalbim bu yüzden yavaş ama emin adımlarla kırılıyor.

"Baba..."

"Seni seviyorum Georgie..." diye fısıldıyor, eli elimde ağırlaşırken ve gözleri hiçbir yere bakmazken.

"Hayır, baba!"

"Paolo..." Lucio'nun perili sesi kederimi bir bıçak gibi kesiyor. "Hepsi senin yüzünden." Silahı bana doğrulttu. "Ölmesinin sebebi sensin."

Jasper onun yanında beliriyor ve biliyorum, sadece biliyorum ki o da babam gibi benim için kurşunu yiyecek. Benim için ölecek.

Bunu yapmasına izin veremem. Lucio'nun daha fazla insanı
Ben. Öfke içimde bir akıntı gibi dalgalanıyor. Kontrolü tamamen ele geçirmesine izin veriyorum.
Babamın yanına düşen silahını kaptım, Lucio'nun göğsüne nişan aldım ve ateş ettim.
Tereddüt yok. Parmaklarım titremedi.
Yüzü şok ve dehşet arasında buruşmuş bir halde yere düşerken,
etrafımızdaki herkes bir anlığına donup kalıyor.
O adam annemi ve şimdi de babamı aldı.
Benim ve Jasper'ın hayatını mahvetti ve şimdi bunun bedelini
ödüyor. Kanla ödüyor.

JASPER

Her şey sona erdiğinde, Petal yenik düşer.

Hâlâ o lanetlenmiş partideki elbisesini giyiyor, saçları dağılmış ve rimeli gözlerinin kenarına akmış.

Paolo'nun adamları her şeyi temizlemelerini istediğinde onu dinlediler. Artık gidecek yeri olmayan Lucio'nun adamlarından bazıları bile kalmaya karar verdi.

Enzo ve Angelo, fikirlerini değiştirmeleri ya da küçük Petal'ımın peşine düşmeleri ihtimaline karşı onlara göz kulak oluyorlar.

Bunu yapmak için bir sebepleri yok ve hem Stephan hem de Marco yaşanan silahlı çatışmada öldüler, bu yüzden Lucio'ya sadakat yok; sadece Costa'ya sadakat var ve şu anda benim küçük Petal'ım hayatta kalan tek Costa.

Yaşayan tek Costa.

Onu izlerken bu bilginin içime işlemesine izin verdim.

Paolo'nun kıdemli korumalarından birine morga gitmesini ve duş alıp onunla orada buluşacağını söyler.

Dövmeli ve sakallı iri bir adam ve onu takip ettiğimi görünce bana tuhaf tuhaf bakıyor ama neyse ki çenesini kapalı tutuyor.

Küçük Petal'ım odasına girerken biraz şaşkındı. Onu takip ediyorum, kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Bir an için odanın ortasında öylece duruyor, banyodan gelen ışık solgun tenine yumuşak bir renk veriyor.

Sanki olanları sindirmek, babasının kaybıyla ve hayatta kalan tek Costa olmakla başa çıkmak için kendine zaman ayırıyor. Her şeyle.

Küçük Petal'ım sert bir çocukluk geçirmiş olabilir ama hiçbir şey onu bu gece olanlara hazırlayamazdı.

Varlığımın her zerresi bana oraya gitmemi, onu boynundan tutmamı, öpmemi, her şeyi unutturmamı söylüyor ama ben bunun yerine ellerimi ceplerime sokuyorum. Ben bile önce bununla kendi başına başa çıkmak için zamana ihtiyacı olduğunu kabul ediyorum.

Birkaç dakika orada duygusuzca, neredeyse transa geçmiş gibi durur, sonra aniden eli sırtına gider ve fermuarla boğuşur, çıkmayınca hayal kırıklığıyla inler.

Ona doğru yürüyorum ve elimi onun kine dolayarak usulca sıyrıyorum ve fermuarını sırtının ortasına kadar indiriyorum.

Teni ortaya çıkıyor, solgun ve yaşanan onca boğuşmadan dolayı üst kısmı biraz çizilmiş. Odanın sessizliğinde parmaklarımın teninde gezinmesine izin veriyorum. Titriyor, dişleri üşümüş gibi takırdıyor.

"Her şey yoluna girecek. Sen güçlü bir kadınsın, hep öyle oldun."

Boğazından bir hıçkırık kopuyor ve aniden arkasını dönüyor. Kolları ortama dolanıyor ve yüzünü göğsüme gömüp usulca ağlıyor, O kadar yumuşak ki, sessizlikte bile zar zor duyuluyor. "Acıyor..." Burnunu çekiyor. "Çok acıyor."

Saçlarını okşuyorum, yüzüne doğru itiyorum ve kulağına yatıştırıcı sözler mırıldanıyorum, sanki her şey yoluna girecekmiş gibi, onun için buradayım.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca daha sert ağlıyor, tüm uzuvlarını bana sarıyor ve elbisenin yere düşmesine izin veriyor.

Çıplak vücudu benimkine yapışmışken ve ben ondan sadece külotuyla ayrılmışken konsantre olmak zor. Çıplak göğüsleri göğsüme bastırıyor ama ben onu tutmayı başarıyorum.

Kendimizi yatağın üzerinde bulduk, ben oturuyordum ve o benim her tarafıma sarılmıştı. kucak.

Yüzü boynumda saklı, tenime karşı nefes alıyor ve gözyaşlarıyla ıslatır.

Uzun dakikalar boyunca ağladıktan ve ben sırtını sıvazladıktan sonra nihayet sakinleşti ve bana doğru burnunu çekti.

"Hâlâ acıyor," diyor hıçkırıklar arasında.

Ona her şeyin düzeleceğini söylemek istiyorum ama düzelmeyecek. Her zaman bu kaybı ve onunla birlikte gelen her şeyi düşünecek.

"Bir süre daha acımaya devam edecek," diye mırıldanıyorum sessizlikte. "Ama bir şekilde bununla yaşamayı öğreniyorsun Petal, çünkü hayat devam ediyor ve başka seçeneğin yok."

Mırıldanırken boynumu sıkıca kavriyor. "Bana unuttur, Jas."

İkinci kez sormasına gerek yok. Hızlı bir hareketle önce pantolonumu ve boxer'ımı, sonra da onun külotunu çıkardım.

"Bana bak, Pet."

"Hayır, kötü görünüyorum."

"Nasıl görüldüğün umurumda değil. Hadi, bana o yüzü göster."

Yavaşça boynumdan sıyrılıyor ve şişmiş gri gözleriyle bana bakıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve dudakları aralanıyor.

Onu boynunun arkasından tutuyorum ve içine girerken dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

Sıcaklık. Aidiyet.

İşte benim küçük Petal'ım buydu, öyleydi ve hep öyle kalacak.

Ağzıma karşı inliyor, tırnakları sırtıma batıyor ve beni ona karşı duyduğum arzuyla aklımı başımdan alan bir tutkuyla öpüyor.

Kalçalarım öne doğru sarsılıyor, onu işaretliyor, benim onu hissettiğim kadar onun da beni hissetmesini istiyorum.

"Oh, Jas..." diye inliyor, kalçaları benimkilerle birlikte çalışıyor. "Daha fazla."

"Daha fazla mı?" Elimini boğazına sarıp sıkarken sırtıyorum.

"Mmmm," diye nefes nefese kalıyor, elimi kavrayıp tırnaklarını tenime geçirirken ağzı bir O harfine dönüşüyor.

"Benim tarafımdan becerilmek ister

misin, Pet?" Başını sallar.

"Benim tarafımdan mı boğuldun?"

"Evet," diye çıkmayı başarıyor.

"Bana mı ait?"

Başı çılgınca aşağı yukarı sallanıyor.

Deli bir adamın aciliyetiyle içine girerken daha da sıkıyorum. Orgazmı boyunca çılgılık atana kadar onu hızlı ve kontrolden çıkmış bir şekilde beceriyorum.

Ben durmam.

Boynundaki tutuşumu gevşetiyorum ve gözleri tekrar yaşarana kadar hızımı yavaşlatıyorum.

Küçük Petal'ım onu yavaşça becerdiğimde, vücuduna zaman ayırdığımda ve her santimine taptığımda hep duygulanıyor.

Sanki onu bırakırsam düşeceğinden korkuyormuş gibi beni daha sıkı kavıyor.

Bana kalsa, gitmesine asla izin vermezdim. Bir daha asla gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim.

Sonra beni öpüyor, ben açılıp ona sahip olmadan önce dudakları benimkilere sürtünüyor.

"Jas... oh, Jas..." diye tekrar tekrar adımı inliyor. Ben gidiciyim.

Hızım artıyor, bu pozisyonda ona derin ve sert vuruyorum. Her itişimde klitorisini kızdırırken inliyor. Çok geçmeden, tekrar tekrar üzerime düşüyor.

İçine boşalırken alt dudağını ısıriyorum, onu spermimle kaplıyorum - hayır, tohumumla.

Onu kendime doğru tutmaya devam ederken nefes nefese kalıyoruz. Elimi boynundan çekiyorum ve başı omzuma yaslanıp bana bakarken zevkle iç çekiyor.

Bir an için memnun ve mutlu görünüyor; önce yanağını, sonra da yakasını okşuyorum.

Gözleri yaşıyor ve bunun çok iyi sikildiği için olmadığını söyleyebilirim. Ona bir süreliğine unutturdum, ama şimdi geri geliyor.

Benden uzaklaşıyor, yolda bir çarşaf kapıyor ve gövdesine sarıyor.

"Petal..." Ona doğru uzandım ama bana bakmadan kıpırdandı.

Tek gördüğüm sırtı ve çıplaklığını örten çarşaf. "Babam öldü."

"Bunu biliyorum," diyorum yavaşça.

"Daha çok sen planladın gibi. İsteddiğini aldın, Jas. Babam öldü."

"Petal..."

"Yanılıyor muyum? İstedğin bu değil miydi?" Sesi kırılıyor. "Sonunda babamı bulduktan sonra, sanki hiç orada olmamış gibi onu tekrar kaybettim. Sen olmasaydın bunların hiçbirisi olmazdı."

Ne söylediğinin farkına varmış gibi sustu.

Sanki benim içimi parçaladığı kadar onun da içini parçalamış gibi.

O haklı. Paolo'nun hayatına bizzat son veren ben olmasaydım bile, bunu yapardım ve bir parçam onun öldüğüne seviniyor. Bir parçam da ailemin, annemin boş gözlerinin ve göğsüne bulaşan kanın intikamını aldığım için zafer kazanmış gibi hissediyor.

Petal'a uzanıyorum ve bu sefer geri çekilmiyor ama yüzüme de bakmıyor.

Çok daha iyi.

Onun gri gözlerine bakıp bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Tasmanın şifresini bulup takıyorum ve sonra klik sesiyle açılıyor. Tasma solgun boynundan ayrılırken küçük Petal'ımın ağzından küçük bir ses çıkıyor.

"Özgürsün, Pet," diye fısıldıyorum boynuna.

Sonra da gidiyorum.

GEORGINA

Hayatın devam edebilmesi
korkutucu.

Bir bakıyorsunuz babam ölmüş, bir bakıyorsunuz hayatta kalan tek Costa benim ve işlerle ben ilgilenmek zorundayım.

Bir an dünyada yalnızdım, sonra Jasper beni buldu, ben de babamı buldum, ama her şey bir anda yok oldu.

O kanlı gecenin üzerinden birkaç hafta geçti ama hala aklımdan çıkaramıyorum. Hala kabuslar görüyorum.

Yine de kederden çok erken çıkmaya zorlandım. Çünkü insanlar ailemin işinin peşinde ve ben babama onun mirasını devam ettireceğime söz verdim.

Enzo benimle kaldı ve başından beri ailemle birlikte çalıştığı için işler çoğunlukla iyi gidiyor.

Cenazeden hemen sonra onunla konuştum ve iş mi yoksa kin mi konuşmak istediğini sordum. Eğer işse, bana ortak olacaktı. Eğer kin ise, babam ve Lucio'nun ölümleri, onun ve Jasper'ın ailesine karşı işledikleri haksız fiillerin bedelini ödemeliydi. Enzo elimi sıktı ve ona birkaç hisse veririm bana yardım edeceğini söyledi.

Çok manipülatif bir çizgisi var. Sanki bir çıkarı olmadığı sürece hiçbir şey yaptıramıyor.

Dinah ve Katya ile yeniden bağlantı kurdum ve onlara Costa'nın özel kliniklerinde iş teklif ettim. Kaybolduğumdan beri olanları onlara anlattığımda yanımda oldular. Bana sarıldılar ve beni teselli ettiler.

Onlara her gece uyuduğumda hissettiğim acıdan bahsetmedim. Gündüzleri yeni Costa lideri gibi davranıyor, asileri yerlerine yerleştiriyor ve babamın bana emanet ettiği gücü korumaya çalışıyorum ama geceleri tüm acılar geri dönüyor.

Geceleri boynuma dokunuyorum ve tasmayı bulamadığımda yastığımda ağlıyorum.

Özgürsün.

Sözleri hâlâ kafamın içinde kıyamet gibi yankılanıyor. Bana sadece özgür olduğumu söylemekle kalmadı, aynı zamanda gitti. İyilik için.

Her gün etrafımı izliyorum, onu görmeye ya da insanların içinde canlandırmaya çalışıyorum.

Her gün Enzo'ya onu sorma dürtüsüne direniyorum. İyi besleniyor mu? İyi yaşıyor mu? Benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyor mu?

Jasper ve benim aramda çok fazla acı var. Çok fazla kin. Çok fazla aile geçmişi ve cinayetler.

Babamın kaybı hala içimde bir kara delik gibi. Zamanın onu iyileştireceğine ve belki bir gün uyanıp unutacağıma inanmak istiyorum ama durumun böyle olmadığını biliyorum.

Ancak onu, ellerini, lanet dokunuşunu hayal ettiğimde tüm bu duygular yok oluyor.

Onun yokluğu tamamen farklı bir acı. Onun yokluğu bana kendimi yeniden Yusufmuşum gibi hissettiriyor, yapayalnızım ve bana yardım edecek kimse yok.

Evet, güce, paraya, soyadına sahibim ama o burada olmadıktan sonra bunun bir önemi var mı?

Gitmeden önce Jasper bana bir hediye gönderdi. Phoebe - hastaneye giderken beslediğim sokak kedisi. Artık büyüdü. Onu getiren adam özel bir hayvan barınağından olduğunu ve aylardır ona baktıklarını söyledi.

Jasper beni hep söylediği çılgın kedi kadın yaptı. Bayan Hudson onu hemen kabul etti ama Bay Bingley ona karşı hâlâ temkinli.

"Sicilya'ya geri dönecek misin?" Hukuk ekiplerimiz konferans odasından ayrıldıktan sonra Enzo'ya soruyorum.

Sandalyesine doğru eğilir ve ellerini masanın üzerinde birleştirir. "Neden? Oradan bir şey ister misin?"

Sandalyemde doğruluyorum ve boğazımı temizliyorum. "Sadece oradaki herkesi soruyorum."

"Salli ve Francesco iyiler. Angelo ve diğer herkes de. Eğer kastettiğin buysa." Uyumsuz yeşil-gri gözleri sanki kastettiğimin bu olmadığını biliyormuş gibi sinsi bir eğlenceyle parlıyor.

Tamam. Onun hakkında bir şey duymak istemiyormuş gibi davranmaktan bıktım. "O nasıl?" Mırıldanıyorum.

"O mu?"

"Biliyorsun. Benimle oynamayı bırak," diye çıktım.

Enzo gülümsüyor. "Çalışıyorum, senin gibi. Senin gibi potansiyel eşler arıyorum."

"Potansiyel eşler aramıyorum. Bir sonraki Costa lideri olmam için başımın etini yiyip duruyorlar ve ben her zaman hayır diyorum." Sesim alçaldı. "Bir eş mi arıyor?"

"Sicilya gelenekseldir, Costa. Bir eşe ihtiyacı var."

Kendime Jasper'ın evlenecek bir tip olmadığını söylüyorum ama bu doğru mu? Belki de görevlerini yerine getirmek için teslim olur.

Başka bir kadının onun yatağını paylaşması, onu becermesi, ona sahip olması ve ona bu tür bir zevk vermesi fikri kanımı kaynatıyor.

Bana özgür olduğumu söyledi, ama öyle miyim? Gerçekten mi?

JASPER

Her kim hayatına devam etmenin kolay olduğunu söylüyorsa kafasına bir kurşun yemeli. Hayır, bu hoşgörölü bir davranış, bir bıçak ve kalbe değil. Binlerce kesikle ölmeliler.

Zaman her şeyi iyileştirir, yalanların en yalanıdır. Bu lanet olası Yalanlar.

İyileşme diye bir şey yok. Bu sadece açık bir yara. zaman geçtikçe enfekte olmaya devam ediyor.

Küçük Petal'ıma veda ettiğimden beri olan şey bu. Gerçekten. Takip etmek yok, oyalanmak yok.

Sicilya'ya dönüp aileyi devraldığımından bu yana birkaç hafta geçti. Artık uzakta bir Costa tehdidi görünmediğine göre herkes hayatını toparlayıp yeniden başlayabilir.

Topraklar yeşerdi ve herkes harika bir sezon bekliyor. Partiler ve içki festivalleri canlı, yemek ve kahkaha dolu geçti.

Onlarla birlikte tüm bu neşenin ortasında durdum ve hiçbir şey hissetmedim. Onlarla birlikte gülümsedim, yedim, içtim ama içimde bir ölü vardı.

Şu anda olduğu gibi eve her girdiğimde, neredeyse onun hayaletini görebiliyorum, havadaki çilekli bokunun kokusunu alabiliyorum.

Ama o burada değil.

Sessiz, hatta ürkütücü. Ne onun hafif uğultusundan ne de lanet kedilerin sesinden eser var. O iki pisliği düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi ama işte buradayız.

Salli bana kahve yapmayı teklif ediyor ama ben ona geceyi bitirmesini ve diğerleriyle dışarıda eğlenmesini söylüyorum.

Angelo, Rebecca ve kızını getirdi ve benimle birlikte buradaki insanlarla ilgileniyor. Serrano'nun dul eşiyle evlenip evlenmeyeceğini bilmiyorum ama benden özür dilemesini sağladığına göre, sanırım onu bir süre daha burada tutmaya niyetli.

Yatak odasına girdiğimde ceketimi sandalyenin üzerine atıyorum ve yatağa yığılıyorum - *onun* uyuduğu yatağa.

Kokusu zamanla kayboldu. Şimdi, sadece hayaletinin ve boşluğunun bir taklidi.

Derin, ham boşluk.

Kendinizi o kadar boşlukta hissediyorsunuz ki bunu silmek için her şeyi yapabilirsiniz. İçtim, uyudum, koştum, çalıştım ama hiçbir şey o boşluğu doldurmadı.

Buradaki insanlara karşı görevim olsa bile, hiçbir şey ilk uçağa atlayıp onun yanına dönme ya da en azından uzaktan izleme isteğimi silemezdi.

Ama sonra ne olacak?

Beni yine kendinden uzaklaştıracak. Her zaman bana bakacak ve babasını öldüren, ailesini elinden alan birini görecektim ve ben her gün onun lanet yüzündeki o ifadeyi görerek yaşamaya hazır değilim.

Enzo bana onunla ilgili güncel bilgiler veriyor ama çok detaylı değil, böylece çok fazla takıntı haline getirmiyorum. Bana sadece Costa'nın yasal işini devraldığını ve diğer her şeyi ayıklamaya çalıştığını söyledi.

Costa'nın yasal kolu olduğunu düşünürsek, ona yardım ediyor. O aslında ikimiz arasında bir çizgi ve ona sahip olduğu için memnun olsam da bu yeterli değil.

Tek düşündüğüm daha fazlasına olan ihtiyacım... her şeye. Ona dokunmak, öpmek, becermek ya da sadece sarılmak istiyorum.

Evet, onu boğmayı ve fantezilerini gerçekleştirmeyi özlüyorum ama en çok özlediğim şey, kollarını bana doladığı ve her zaman ait olduğu yermiş gibi bedenimin kıvrımlarında uyuduğu o günler kadar basit. Ait.

Ayağa kalkıp balkona yöneliyorum, yolda bir sigara yakıyorum. Nikotin ciğerlerime dolduğu anda derin bir nefes çekiyorum ve gözlerimi hafifçe kapatıyorum.

Lanet olası zaman; tüm bunların sona ermesi gereken an geldi, değil mi?

Bazı nedenlerden dolayı, olacağından bile emin değilim.

Nedense biliyorum ki yaşlanıp saçlarım ağaracak ve o hala uyumadan önce gördüğüm son ve uyandığımda gördüğüm ilk yüz olacak.

Başkalarıyla ne kadar zaman geçirirsem geçireyim ya da o lanet Enzo beni evlenmeye, yuva kurmaya ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın bu değişmeyecek.

Onu da sikeyim, bunu da sikeyim.

Evlilik hiçbir zaman radarımda olmadı ve fikrimi değiştireceğim tek kişi bir daha asla benim olmayacak, en azından umduğum şekilde.

Masanın yanındaki sandalyeye kayıyorum ve son iki gündür karaladığım bir kağıt parçasını çıkarıyorum.

Belki de Enzo bir sonraki ziyaretinde bunu almalı. Belki bu her şeyi bitirir.

PETAL,

En son vedalaşmamızın üzerinden tam kırk yedi gün on dokuz saat geçti.

Ben bir yazar değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım, bu yüzden size bunu yazmaya karar verdiğimde bana ne oldu emin değilim. Tek bildiğim göğsümde bir şeylerin tünediği ve onu bir şekilde temizlemem gerektiği.

Enzo bana iyi olduğunu söylüyor ve senin her şeyi eline aldığını görmek beni gururlandırıyor. Güçlü olduğunu biliyordum.

Hatta tombul yanakları ve papatya toplama alışkanlığıyla küçük Joe olduğun zamanlardan beri biliyordum.

O zamanlar sana can sıkıcı ve yük olduğunu düşündümdüm, ama gerçek şu ki, beni dünyaya bağlayan tek kişi sendin ve seni kaybetmekten korkuyordum, bu yüzden bazen seni zorladım ve o kadar da önemli olmadığını düşündümdüm.

Sonra en kötü kabusum gerçek oldu ve sen gittin. O gün bacaklarıma sarılıp çok ağlamıştın ve başını karnıma gömüp yeni ailenle gitmeyi reddetmeni hiç unutmadım. Bu bana hiç hissetmemem gereken şeyler hissettirdi. Seni tutup götürmek istememe neden oldu.

Bilinçaltımdaki bu düşünce, biz büyüdükten sonra bile benimle kaldı. Bu yüzden seni tanımadan önce bile seni kendime saklamak, kendime saklamak ve sadece seninle olmak istedim.

Bu sağlıksız bir takıntı, biliyorum, ama en iyi insanların hepsi bir şekilde kusurlu değil midir? Hepimiz bir şekilde kusurlu değil miyiz?

Öyle olduğumu biliyorum, çünkü seni bırakmaya yemin ettikten sonra bile seni düşünmekten, hayal etmekten ve hatta lanet kedilerinden bile vazgeçemiyorum. Onların sana sahip olmasından ve benim olmamamdan nefret ediyorum. Sorunlarım var, biliyorum. Var olmaya başladığında terapistime söyleme.

Her neyse, bu uzun ve gereksiz mektubun tek amacı size bir aileniz olmasa bile önemli olduğunuzu söylemek; hiçbir şeyiniz olmasa bile, tahmin edebileceğinizden çok daha fazla önemlisiniz.

Küçüklüğünden beri önemliydin Joe. Çocukluğundan beri hayatıma bir amaç kattın ve bu amaç sen büyüdüğünde daha da arttı.

Artık sen gittiğine göre, hayatımın bir anlamı kalmadı. Seni seviyorum, küçük Petal'ım.

Bana hayatın öldürmekten ve bir sonraki kan dozum için var o l m a k t a n daha fazlası olabileceğini hissettiren tek kişi sensin.

Beni unutma ve bir koca, erkek arkadaş ya da herhangi bir insan arkadaş edinmeyi aklından bile geçirme. Tek onayladığım kediler.

Jasper

GEORGINA

Karanlık eve adımımı atarken bacaklarım titriyor. Ev boştu. Angelo'yu dışarıda buldum ama herkesin bu gece şenlik ateşinde olduğunu söyledi.

Enzo'nun bana verdiği Jasper'ın mektubunu okuduğumdan beri titrememi durduramıyorum. Sadece mektup değil, mektupla birlikte gönderdiği papatya demetiymi de.

Sonrasında bildiğim tek şey, bir uçağa binip Sicilya'ya doğru yola çıktığımdı.

Yol boyunca mektubu tekrar tekrar okudum, ağlamamaya çalıştım ama başaramadım.

Sözleri beni çok derinden etkiledi. Delirdiğimi düşünene kadar onu zaten özliyordum ve sonra o kelimeleri yazmak zorunda kaldı.

Kalbimi sökmek zorunda kaldı. Ya da belki de o gün Sicilya'dan ayrıldığımdan beri sökülmüştür. Belki de kalbim o günden beri burada kalmıştır.

Merdivenleri o kadar hızlı çıkıyorum ki neredeyse yüzüstü düşüyordum.

Yatak odasına -bizim yatak odamıza- ulaştığımda nefes almak için kapının önünde duruyorum.

Buraya pantolon takımım ile geldim. Uçakta makyajımı tazelemeye çalıştım ama uzun uçuş ve ağlama sesleri beni uyuşturucu almış bir kedi kadın gibi göstermiş olmalı.

Derin nefes alarak kapıyı itip açıyorum. Odada hafif bir ışık yanıyor ama ondan hiçbir iz yok.

Jasper'ın şenlik ateşlerini ve festivalleri kaçırmaması nadirdir. Onları pek sevmez ama her zaman diğer herkes için orada olmaya özen gösterir. Yüksek sesle söylemese de Jasper buradaki herkesi ailesini kaybettikten sonra kendisine verilen ikinci bir şans olarak görüyor.

Yatak odasıyla ilgili hiçbir şeyi değiştirmedini fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Kedilerin oynayabilmesi için getirdiğim küçük yastıklar bile hâlâ burada.

Sanki hala buradaymışım gibi.

Balkonu kontrol etmek üzereydim ki banyoya giden halının üzerinde kan damlacıkları fark ettim.

Hayır.

Hayır, hayır.

Çantamın yere düşmesine izin verdim ve banyoya doğru koştum. "Jasper -"

Adamın suretini fark ettiğimde sesim kesiliyor. Lavabonun önünde duruyor, üzerinde sadece pantolon var ve elini özensiz hareketlerle sarıyor.

İçeri girdiğim anda donup kalıyor ve hafifçe açılmış gözlerle beni izliyor.
"Petal? Sen gerçek misin?"

Koşarak ona yaklaştım ve elini elime aldım. "Ne oldu? İyi misin?"

Sağlam eli yanağımı okşuyor ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken ona bakıyorum. Yakışıklı yüzüne, buz mavisi gözlerine ve dudaklarına bakıyorum.

Tanrım, onu özledim. Onu o kadar çok özledim ki canım acıdı. "Sen gerçeksın," dedi huşu içinde.

"Eline ne oldu, Jasper?" Tekrar soruyorum, boğazım düğümleniyor. "Bir şey olmadı. Sadece bir kesik."

Omzuna vurdum, bir hıçkırık kaçtı içimden. "Ödümü kopardın! Sonunda seni bulduktan sonra sana bir şey oldu sandım. Seni kaybedeceğimi sandım. Seni ölesiye özlememe neden olamazsın, bana böyle mektuplar yazıp sonra da incinemezsin, tamam mı? Bunu yapamazsın."

İki parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve ona bakmam için başımı yukarı kaldırıyor. "Bu buraya kalmak için geldiğin anlamına mı geliyor?"

"Seçme şansım var mı ki?" Yarı bandajlı elini kalbimin üzerine koyuyorum.

"Bu senin için atıyor, Jasper. Seni çok seviyorum; sensiz nefes alamıyorum."

Elleriyle yanaklarımı avuçlarken yüz hatlarında saf bir sevinç patlıyor.
"Buna gerek kalmayacak, Petal."

"Hayır mı?"

"Hayır. Nedenini biliyor musun?" "Neden?"

Mırıldanıyorum.

"Çünkü sen benimsin." "Ve sen de benimsin, Jasper."

"Öyleyim." Ve sonra dudakları benimkileri yuttu.

EPİLOG - JASPER

İKİ YIL SONRA

"Ne yapacağını biliyorsun, Pet." Elimi boğazına dolayarak onu tutuyorum.

"Hayır, bilmiyorum."

Sırıtiyorum. "Öyle mi, benim pis sürtüğüm?"

Beni yemliyor, ona sert davranmamı istiyor. Benim güzel karım da iyice sikilmek istediğinde böyle yapar.

"Hayır, Jas."

"Sen benim fahişem misin?"

"Senin tek kaltağın." Mırıldanıyor. Bu bizim oyunumuz, ikimiz de böyle boşalıyoruz.

Küçük Petal'ım ve ben evli olabiliriz, ama her zaman işin ahlaksız tarafına kaçırız. Hala kaçıyor ve beni peşinden koşturuyor. Hala onu kıcıktan sikerken yatağa bağlanmak istiyor. Dünyasını paramparça etmeden önce onu tekrar tekrar yalvartıyorum.

Bu sadece bir tahrik değil; bu bir yaşam biçimi. Yine de bazen onu ağırdan alıyorum, tamamen doymuş bir şekilde uykuya dalana kadar vücuduna tekrar tekrar tapıyorum.

Bugün, dışarıda uzun bir gün geçirdikten, çalıştıktan ve geceyi çiftçi festivalinde geçirdikten sonra oyuncaklarımıza ayıracak vaktimiz yok, bu yüzden sadece elimi kullanabiliyorum.

Kıçına bir şaplak atıyorum, tokat sesi odada yankılanıyor ve inleyerek sikimin etrafında kenetleniyor.

"Daha fazla, Jas."

"Daha fazla mı?"

Çılgınca başını sallıyor ve başparmağımı dudaklarına götürdüğümde emiyor.

Onu art arda üç kez tokatlayarak yataktan fırlamasını sağlıyorum, ancak yanıktan aşağı inmeden önce onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum, bu arada boğazını sıkıyorum.

"Jas..." İçindeki o lezzetli noktaya vurduğumda önce inliyor, sonra çığlık atıyor.

"Seni seviyorum," diye bağılıyor, "Seni seviyorum."

Sonra onu takip ediyorum, rahmini tohumlarımla dolduruyorum. Bir gün onun içine bir bebek koyacağım ve onu sonsuza dek kendime bağlayacağım.

Şimdiye kadar yapmamamın tek nedeni ikimizin de çok meşgul olmasıydı.

Hâlâ içindeyken onu yukarı çekiyorum, böylece üstümde yatıyor, başı göğsümde duruyor.

Parmak uçlarını kaslarımın üzerinde gezdirirken tam bir memnuniyetle iç geçiriyor. Eğiliyorum ve başına bir öpücük konduruyorum. "Aferin kızıma."

Bunun üzerine inliyor, gülümsemesi genişliyor.

Birlikte ne kadar zaman geçirdiğimiz önemli değil; karım iyi kız olarak anılmaktan hoşlanıyor, tıpkı pis bir sürtük olarak anılmaktan hoşlandığı gibi. Benim pis sürtüğüm.

Ancak toplum içinde, o benim kraliçem. Hayatımın kadını.

O hala Costa'nın lideri ve ben de Vitallio'nun lideriyim. Ortaklığımız her iki aile için de pek çok kapı açtı. Enzo'nun da yardımıyla işlerimiz gelişiyor.

Zamanımız Amerika ve Sicilya arasında geçiyor, ancak çoğunlukla burada, vahşi doğada ve insanlarla birlikteyiz - ve hatta her zamankinden daha sinir bozucu hale gelen lanet kedileriyle bile. Şu anda üç tane oldular ve eşim sertifikalı bir kedi kadın olarak sürekli daha fazlasını eklemek istiyor. "Yerimiz var," dedi. "Neden daha fazla kediye ev vermeyelim?"

"Çünkü daha fazla zamanınızı alıyorlar" dedim ve o da bana güldü.

Şaka yaptığımı sanıyor ama yapmıyorum. Onu o lanet olası talepkar kedilerle paylaşmaktan hoşlanmıyorum.

Petal bende olduğu sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok.

Küçük Petal'ımın bana geldiği o günden beri, onu asla gözümün önünden ayırmayacağıma söz verdim ve ayırmadım.

Amerika'ya gittiysek birlikte gittik, buraya döndüysek de birlikte döndük.

Birbirimize doyamıyoruz ve bu çabalamadığımızdan değil. "Jas..." diye devam ediyor.

"Hmm?"

Bir elini göğsüme koyuyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?"

"Kızmayacağına söz ver."

Gözlerimi kısıyorum. "Peki beni kızdıracak bir şeyi neden bana söyleyesin ki?"

Kızdığım tek zaman başka erkeklerden bahsetmesi ya da onlara yaklaşması. Yine de hoşuma gitmiyor.

"Şey, bunu daha önce konuşmuştuk, ama ayrıntılı olarak değil, biliyorsun..." diye devam ediyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Georgina."
Gözlerini kısma sırası onda. "Ben Petal."
Gülümsüyorum. "Peki, Pet."
Başını sallıyor. "İşte, çok daha iyi."
"Şimdi, ne oldu?"
Alt dudağını ısırıyor. "Ben hamileyim."
Durakladım. "Hamile misin?"
"Evet, biliyorsun. Senin bebeğini taşıyorum. Bir erkek ve bir kadın seks yaptığında ve -"
Eğilip dudaklarından öpüyorum ve gevezeliğini kesiyorum. "Bebeğimi mi taşıyorsun?"
"Mutluyum. Mutlu musun?" "Siktir."
Öpücük. "Evet."
"Gerçekten mi?"
"Bu hileli bir soru mu? Uzun zamandır içine bir bebek koymak istiyordum. Çocuklarıma annelik yapmasını istediğim tek kadın sensin."
Gözleri yaşlarla doldu. "Ve çocuklarımla babası olmasını istediğim tek adam sensin."
"Bu konuda seçme şansın yok." Onu ters çeviriyorum ve ciyaklıyor.
"Seni seviyorum, Jasper. Seni çok seviyorum."
"Ve seni seviyorum, Petal."
Kollarını boynuma dolayıp beni öperken gülümsüyor.

SON

Bir sonraki karanlık kitabınızı mı arıyorsunuz? Tüm Yalanlar için [buraya tıklayın!](https://t.me/cevirigiller)

SIRADA NE VAR?

He Hates Me Not'u okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın!

Desteginiz bizim için dünyalara bedel.

RINA KENT HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan aşığa romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çok satan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrinin hayalini kurarak ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in [Bültenine](#) kaydolmayı unutmayın.

Rina ile bağlantı kurun:

[Web Sitesi](#)

[Neswsletter](#)

[Okuyucu Grubu](#)



AYRICA RINA KENT
TEAM ZERO SERİSİ

Cezbedilmi

ş Karga

Hayalet

Gölgeli

Sisli

Sıfır Takımı Boxset 1-3

RHODES SERİSİ

Pişmanlık

(ÜCRETSİZ)

Yıkım

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

SapkınKrallık Kral

Çarpık Çelik

Prenses Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

ISABELLA STARLING HAKKINDA

USA Today çoksatan yazarı Isabella Starling kitaplarını üç kelimeyle tanımlıyor: karanlık, kirli ve yasak.

Eğer bir Starling kitabı alırsanız, kadınına sert bir el ile hükmedecek, ağzı bozuk, otoriter bir erkeğe güvenebilirsiniz. Bir tutam tabu, bir tutam BDSM ve bir tutam gerilim eklediğinizde unutamayacağınız bir hikâye için hazırsınız demektir.

Facebook sayfamı beğenin→ <https://www.facebook.com/authorisabellastarling/>

Facebook'taki okuyucu grubuma katılın → <https://www.facebook.com/groups/goodgirlslovebadboys/>

Bülten (katıldığınızda ÜCRETSİZ bir tabu romanı kazanın)→ <http://subscribepage.com/isabellastarling>

AYRICA ISABELLA STARLING TARAFINDAN
Isabella Starling olarak yazıyor (erotik romantizm): STANDALONES

[Pet](#)

[Peep Show](#)

[Veledini](#)

[İtiraf Etti](#)

[Bebeğini](#)

[İlham](#)

[Perisini](#)

BABA KİTAPLARI

[Öğret bana](#)

[babacığım](#)

[babasının kızı](#)

Daddy Dearest (ÜCRETSİZ bülten romanı) EMPIRE

SIN

[Gazap](#)

[Kıskançlık](#)

KARANLIKTAN SONRA PRENSES

[Sindirella'nın Yakalanması](#)

[Belle'Kırılması](#) in YILBAŞI

ROMANLARI

[Sugar Plum](#) (Jenika Snow ile birlikte yazılmıştır)

[Mistletoe Kisses](#) (Sam Mariano ile birlikte yazılmıştır)

FALLEN DYNASTY (Kelli Callahan ile birlikte yazılmıştır)

[Devil's Captive](#)

[Şeytanın](#)

[Oyuncağı](#)

[Şeytanın](#)

[Günahkarı](#)

Fawn Bailey olarak yazıyor (karanlık BDSM romantizm): ROSE & THORN

Allık Pembe Gül (ücretsiz bülten ön bölümü)

[Kan Kırmızı Gül](#) (1. kitap) [Saf](#)

[Beyaz Gül](#) (2. kitap) [Son Kırık](#)

[Gül](#)

Değerli Altın Gül (ücretsiz bülten bonus epilog) YALDIZLI

KAFES

[Entrapment](#) (ücretsiz ön bölüm)

[Ensnarement](#) (kitap 1)

[Dolanıklık](#) (2. Kitap)

[Baştan Çıkarma](#) (3. Kitap)

BAŞ DÖNDÜREN

MAHKEME

Zengin Adamın Oyunağı (ücretsiz
ön bölüm) Karanlık Kale (kitap 1)
Kötü Prens (2. Kitap) STANDALONLAR
İmparator

Betti Rosewood olarak yazıyor (yeni yetişkin romantizm): LORDS OF WILDWOOD (bağımsız romanlar,
hafif yeni yetişkin)

Dalga Çocuklar
Geçen Okuyan
Çocuklar

EDEN FALLS'İN ELİTLERİ HAZIRLIK (karanlık yeni yetişkin zorba
romantizmi) Çok Tatlı Bir Acı Birinci Cilt
Çok Tatlı Bir Acı İkinci Cilt

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
Yazar Notu	
Blurb	
Oynatma	
Listesi	
1. Jasper	
2. Georgina	
3. Jasper	
4. Georgina	
5. Jasper	
6. Georgina	
7. Jasper	
8. Georgina	
9. Jasper	
10. Georgina	
11. Jasper	
12. Georgina	
13. Jasper	
14. Georgina	
15. Jasper	
16. Georgina	
17. Jasper	
18. Georgina	
19. Jasper	
20. Georgina	
21. Jasper	
22. Georgina	
23. Jasper	
24. Georgina	
25. Jasper	
26. Georgina	
Sonsöz - Jasper Sırada	
Ne Var?	

Rina Kent Hakkında
Also By Rina Kent
Isabella Starling Hakkında
Ayrıca Isabella Starling
tarafından



Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.



z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk



[Resmi Telegram kanalı](#)



[Z-Erişim](#)



<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

